

Tình đầu của Cô gái văn chương

Nomura Mizuki

Vũ Phương Anh dịch

Mục lục

Ngoại truyện 2: Tình đầu của Cô gái văn chương Tập sự

Chương mở đầu

Truyện ngắn về ngày gặp gỡ

Vụ tự tử đôi của Cô gái văn chương Tập sự

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương kết

Miu một ngày nào đó

Lời tác giả

TÌNH ĐẦU CỦA CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG TẬP SỰ

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Ngoại truyện 2: Tình đầu của Cô gái văn chương Tập sự

Hinosaka Nano nhập học vào trường cấp ba Seijou và gặp gỡ một nam sinh khóa trên. Đó là chủ nhiệm câu lạc bộ Văn học, Inoue Konoha. Bị Konoha thu hút, Nano hăm hở gia nhập câu lạc bộ Văn học, chỉ để biết rằng đã có một "cô gái văn chương" hiện diện trong trái tim người ấy. Nano rất suy sụp khi dường như cô không thể trở thành người ở bên cạnh Konoha. Thế nhưng, khi cô bị cuốn vào một vụ việc và lâm vào ngõ cụt, Konoha đã nói: "Tôi đã thề sẽ không bao giờ giả vờ không nhận thấy hay ngoảnh mặt đi nữa". Một cô gái bước đầu chập chững đến với văn học và tìm kiếm sự thật bị che giấu trong những tác phẩm. Đây là câu chuyện của một "cô gái văn chương" hoàn toàn khác!

TÌNH ĐẦU CỦA CÔ GÁI VĂN

CHƯƠNG TẬP SỰ

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương mở đầu

Chương mở đầu: Phần đề tựa thay cho lời tự giới thiệu - Khi tôi còn là chim non nằm trong trứng

"Chim non luôn chiến đấu để thoát ra khỏi vỏ trứng"... Đã từng có người nói với tôi những lời hàm chứa ý nghĩa đầy khích lệ như thế.

Và tôi, một nữ sinh năm nhất trung học, đã luôn luôn sống bên trong quả trứng trắng bóc của mình. Nằm lọt thỏm giữa màn sương màu vàng sữa, tôi lim dim ngủ thanh thoi ở một vị trí ấm áp dễ chịu vô cùng. Có lúc tôi vô tư lăn hết bên này sang bên nọ, lúc khác lại bồn chồn vươn đôi cánh non nớt chưa hoàn chỉnh ra một cách nhẹ nhàng.

Thỉnh thoảng, tôi sẽ ngược lên nhìn cái trần tròn trịa. Mỗi khi ngắm nghía ánh sáng chan hòa lọt ra từ đó, tôi lại nheo mắt và thì thầm những lời đại loại như, "Ồ, trời hôm nay cũng đẹp biết bao."

Trước khi chào đời, tôi là một con chim non hồn nhiên như thế.

Vậy mà tại sao, tôi lại đột ngột vươn mình lên, bắt đầu mổ lia lịa lên đỉnh của quả trứng? Tại sao tôi lại muốn bò ra khỏi vỏ trứng của mình? Lúc ấy, đã có chuyện gì đã xảy đến với tôi vậy?

Mọi chuyện bắt đầu từ cuộc gặp gỡ với anh... tác giả nổi tiếng ấy.

Cái ngày định mệnh đó là một ngày cuối tháng Ba, khi hoàng hôn vừa buông xuống.

Tôi mười lăm tuổi, vừa mới tốt nghiệp trung học, tình cờ lỡ bước đưa chân ghé ngang qua ngôi trường cấp ba mà tôi sẽ theo học kể từ tháng Tư này.

Tôi ngắm nhìn những bức tường chắn bao quanh mặt bằng rộng rãi, những song sắt nhô lên ở phía trên, dãy nhà học với kiến trúc bên ngoài mang phong cách cổ điển và những hàng cây anh đào nhuộm sắc vàng. Tôi cảm thấy nhịp đập rộn ràng của trái tim và niềm trông đợi kì vọng dành cho một cuộc sống học đường hoàn toàn mới.

Chính lúc ấy, tôi nghe thấy tiếng gào thét của ai đó.

"Senpai...!"

(Cách gọi đàn anh, đàn chị lớn tuổi trong trường học)

Đó là một giọng đầy đau khổ, dường như đủ sức xuyên thủng ngực tôi và chắc rằng tôi sẽ không bao giờ quên được.

"Senpai!... Senpai!"

Tiếng thét tuyệt vọng như xé họng. Khi chim hạc mất đi bạn đời, chúng cũng sẽ phát ra tiếng kêu giống thế này sao? Như bị thanh âm vang vọng đầy đau đớn ấy hút chặt lấy, tôi tiến về hướng có tiếng người la hét.

Thế rồi, giữa sân trường chìm trong ánh chiều tà, một người con trai đang gào thét, mặt quay về hướng cổng chính không một bóng người.

Nước mắt ứa ra tràn trề làm ướt nhòe gương mặt hiền lành trông như con gái.

Cảnh sắc xung quanh đang hóa dần thành màu đỏ, những cánh hoa trắng rơi xuống bờ vai gầy và gương mặt trắng trẻo của anh ấy.

Tôi nắm ghì lấy song sắt và đứng kiểng lên bằng mũi chân.

Một người con trai quá ư gầy gò, yếu đuối.

Anh ấy mặc đồng phục, trên cổ quàng một chiếc khăn màu trắng. Học sinh trường này à? Tại sao anh ấy lại khóc? Anh ấy đang gọi ai với chất giọng mỏng manh buồn rầu như thế? Người ấy đã bỏ anh lại mà đi sao?

Ngực tôi thắt lại, cổ họng nghèn nghẹn, nước mắt chực trào lên, cảm tưởng giống như khi xem một bộ phim buồn.

Trong khung hình nhuộm màu hoàng hôn lộng lẫy vào khoảnh khắc ngay trước khi mặt trời lặn, có một chàng trai ở đó. Còn tôi thì ước ao mình có thể lao về phía anh ấy mà nói lời an ủi.

Tuy vậy, dù tôi không còn là học sinh cấp hai nữa, nhưng cũng chưa phải học sinh cấp ba... Vì thế, tôi không thể vượt qua hàng rào ngăn cách giữa chúng tôi để đặt chân vào trong trường được.

Ngực tôi thắt lại với cảm giác bất lực ngày một dâng lên, cảm giác hết như khi ta vừa cắn một miếng rất to vào trái đào chua loét vậy.

"Đừng khóc! Xin anh, đừng khóc!"

Chúng tôi cách xa nhau đến thế này, chắc hẳn giọng tôi không thể truyền đến đó, nhưng tôi vẫn cố gắng hết mình lắm bầm như vậy.

Chiếc khăn quàng trắng quấn quanh cần cổ gầy bay lất phất trong làn gió lạnh. Sân trường lấp lánh trong ánh hoàng hôn dần dần mất đi ánh sáng và chìm vào bóng tối, những cánh hoa trắng như những bông tuyết vẫn lặng lẽ

rơi.

Cuối cùng, anh ấy nghiêng chặt răng, bước về hướng ngược lại với cổng trường bằng những bước chân loạng choạng như sắp ngã.

Đầu anh ấy gục hẳn xuống, trông như người đang phải gánh chịu một nỗi tuyệt vọng lớn lao, đôi chân bước đi thẫn thờ, lảo đảo tiến về phía tòa nhà đã chìm trong bóng tối.

Và sau đó, tôi không nhìn thấy anh ấy nữa, cứ như cái bóng của tòa lớp học đã phủ lên con người ấy mất rồi.

Đây chính là "sự khởi đầu".

Anh ấy không biết tôi.

Tôi cũng chẳng biết tên, niên khóa, chòm sao hay nhóm máu của anh ấy.

Thế nhưng, dáng vẻ mong manh như thiếu nữ, gương mặt nhìn nghiêng trắng trẻo, hàm răng nghiêng chặt vào nhau, tất cả đều hằn sâu vào đồng tử của tôi trong khoảnh khắc tôi chăm chú nhìn theo đến mức quên không chớp mắt.

Lúc đó tôi vẫn chưa biết phải gọi thứ cảm xúc này là gì. Tôi chỉ cảm nhận thấy da thịt mình nhói lên từng cơn và cảm giác đau đớn dữ dội trỗi lên từ sâu trong tâm khảm.

Nhưng tôi chắc chắn một điều, quả trứng của tôi đã bắt đầu nở từ ngày hôm ấy.

TÌNH ĐẦU CỦA CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG TẬP SỰ

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Truyện ngắn về ngày gặp gỡ

Truyện ngắn về ngày gặp gỡ

Tình đầu của Cô gái văn chương Tập sự

"Oa, trời thật đẹp."

Tôi nhìn lên bầu trời từ dưới một tán cây trong sân trường.

Bên trên dãy lớp học kiểu cổ điển được bao phủ bởi dây nho leo, bầu trời trải rộng mang một màu xanh thiên đường như hút tầm mắt. Hoa anh đào thì đã rụng gần hết, nhưng thảm cỏ và cây cối đều khoác lên mình chiếc áo màu xanh mon mơn. Ánh mặt trời ấm áp khiến tôi cảm thấy dễ chịu khoan khoái làm sao.

Ngày đầu tiên sau lễ khai trường, tôi có hẹn gặp một cô bạn học chung trường cấp hai.

Thật tốt vì tôi có thể nhập học vào Seijou, tuy sự thật là tôi chỉ vừa đủ điểm đỗ. Tôi cũng phải cố gắng học tập chăm chỉ nếu không muốn bị các bạn bỏ lại đằng sau.

Tựa lưng vào gốc cây, tôi vui vẻ mở cuốn sổ tay màu cam của mình. Cuốn sổ là loại có thể viết được cả nhật ký, dày cộm lên vì bị tôi kẹp đủ thứ vào, từ ghi chú cho tới hóa đơn.

Cơn gió xuân mang mùi của lá mơn man trên cổ, thổi tung mái tóc mỏng của tôi. Nếu tôi cắt ngắn có lẽ sẽ giúp bản thân thoải mái hơn, nhưng lý do tôi vẫn giữ độ dài này là bởi tôi đã từng bị nhận nhầm là con trai rất nhiều lần khi còn học cấp một.

Hồi đó, tôi để kiểu tóc ngắn không kiểu cách và có phần ngang ngược, lại rất hay mặc quần bò nên trông chẳng khác gì con trai.

Một hôm, khi vô tình đi ngang một hội con trai đang chơi bóng chày, có người lên tiếng rủ tôi nhập bọn. Trong khi tôi còn đang mải nghĩ "Ơ kìa? Mình là con gái mà...", thì đã bị lôi tuột vào từ lúc nào không hay, chạy loanh quanh đuổi theo trái bóng trong bộ dạng lấm lem bùn đất.

Họ nói với tôi "Cậu chơi bóng chày dở tệ", "Tụi này sẽ chỉ bảo tận tình nên mai lại tới nhé". Tôi đã không thể từ chối một cách hần hoi, cho nên ngày hôm sau và những ngày tiếp sau nữa, tôi vừa lấm bầm trong lòng "Mình là con gái mà..." vừa tiếp tục chơi bóng chày.

Cứ như vậy suốt ba tháng.

Cuối cùng, khi tôi nói thẳng "Tớ là con gái nên không thể cứ suốt ngày chơi bóng chày được", lũ con trai há hốc mồm, và một giây sau đó, chúng bò ra cười sằng sặc và la lên "Gì cơ? Trông chẳng giống chút nào!"

Chuyện đó để lại một vết sẹo trong trái tim tôi cho đến tận bây giờ. Kể từ dạo ấy, tôi bắt đầu nuôi tóc dài và chọn trang phục lẫn đồ dùng đều là những thứ dễ thương nữ tính.

Nếu sau đó tôi có một anh bạn trai tuyệt vời nữa thì mọi thứ thật hoàn hảo, đáng tiếc là chuyện ấy hơi vượt quá khả năng.

Trong lúc tôi cố gắng ép lại mái tóc rối bù, một tờ ghi chú kẹp trong cuốn sổ có vẻ sắp bị gió thổi bay đi, thế là tôi bèn giữ nó bằng miệng, còn tay thì lật

cuốn sổ. Chính lúc đó...

Cảm thấy có ánh nhìn, tôi ngẩng mặt lên thì thấy một người con trai mặc đồng phục đứng đó, nét mặt như đang nín thở.

Ơ?

Tôi nhìn lại bằng bộ mặt ngây ngô, mồm vẫn ngậm mẫu giấy.

Người con trai này, lẽ nào...

Khung cảnh hoàng hôn dần dần hiện lên trong đầu.

Người con trai đã gọi tên ai đó bằng giọng bi thương như đâm xuyên lồng ngực, nước mắt chảy ướt mềm hai gò má.

Những cánh hoa lất phất rơi. Tòa nhà chậm chậm chìm vào bóng tối.

Gương mặt yếu ớt mong manh tôi đã thấy trong cảnh nền ráng đỏ ngày đó giờ chồng vừa vịn lên người đang đứng trước mặt tôi hôm nay, khiến tim tôi tưởng như ngừng đập.

Anh ấy đúng là học sinh ở đây!

Vì lúc đó anh ấy mặc đồng phục trường, nên tôi đã âm thầm hi vọng mình sẽ gặp được anh khi tháng Tư tới. Nhưng ai ngờ lại nhanh vậy chứ...! Đã thế không hiểu vì lý do gì mà đối phương lại đang nhìn tôi với bộ mặt thần thờ! Giống như anh ấy đang ngạc nhiên cực độ vậy.

Chẳng có nhẽ khi đó, anh ấy cũng nhận ra tôi đang nhòm trộm hay sao?

L-Làm thế nào đây?

Mà khoan, tôi vẫn đang ngậm nguyên mẫu giấy ghi chú trên miệng. Ôi,

trời ạ, ngượng quá đi. Tôi lấy mẫu giấy ra khỏi miệng, cảm giác hai má nóng phừng phừng.

Liền sau đó, anh ấy như chợt bừng tỉnh và tránh ánh nhìn đi chỗ khác.

Thế rồi anh ấy quay gót bỏ đi, điệu bộ như ngằm bảo "Tôi chẳng hề để ý tới cô một giây nào đâu, chẳng qua tôi chỉ tình cờ đứng ngắm cảnh ở sau lưng cô mà thôi". Thấy thế, tôi cuống cả lên.

Ờ? Tại sao? Anh ấy sẽ đi mất! Mãi mới gặp được thế này, nếu bây giờ tôi mà không lên tiếng thì chẳng biết bao giờ mới có lần gặp tiếp theo nữa.

Trong khi tôi còn đang rối bời thì tấm lưng gầy gò ấy càng ngày càng rời xa nơi tôi đứng.

Anh ấy đi mất! Đi mất! Khi tôi sắp sửa lên tiếng "Đợi đã" thì...

"Xin lỗi! Nano!"

Cô bạn Hosshii của tôi xuất hiện. Chúng tôi đã hẹn nhau cuối giờ học sẽ cùng đi tham quan một vòng các câu lạc bộ.

"Tiết sinh hoạt lớp của tớ bị kéo dài. Xin lỗi nhé! A, cô bạn này là Manaka Sanae cùng lớp tớ. Cậu ấy bảo vẫn chưa quyết định tham gia câu lạc bộ nào nên tớ đã rủ cậu ấy đi cùng."

"Rất vui được làm quen. Tớ tham gia cùng không sao chứ?"

"Ừ, ừ."

Vì hai cô bạn tới bắt chuyện nên tôi đã không thể hành động được gì.

"Fuyushiba thì sao? Cậu gọi cậu ấy rồi chứ?"

"À ừ, Hitomi nói là không định tham gia câu lạc bộ nên cậu ấy về rồi."

"Thế à? Vậy bọn mình đi thôi. Cậu muốn xem từ đâu?"

"Câu lạc bộ nào có các đàn anh thật ngẫu thì tuyệt lắm nhỉ. Đội bóng đá hay bóng rổ gì đó chẳng hạn."

"Ừ, đúng rồi. Con trai khi chơi thể thao trông sẽ ngẫu gấp ba lần mà. Tớ cũng muốn thử làm quản lý câu lạc bộ nữa."

Tuy miệng vẫn đáp "ừ", "phải đó", nhưng tâm trí tôi chẳng còn lưu lại nơi đây mà đã chạy đi đằng nào mất rồi.

Anh ấy là ai thế nhỉ? Tên là gì? Khổic mấy? Thuộc câu lạc bộ nào? Trắng trẻo thư sinh, chân tay mảnh khảnh, không mang dáng dấp của người thuộc câu lạc bộ thể thao. Vậy thì anh ấy ở trong đội hợp xướng hay câu lạc bộ Mỹ thuật vậy nhỉ?

Tôi muốn gặp anh ấy. Tôi muốn nói chuyện với anh ấy.

A... Tại sao, dù chỉ mới gặp nhau có hai lần mà tôi lại để tâm tới người đó đến nhường này?

Đã hai ngày trôi qua, tôi cứ nhón nhác đi lòng vòng khắp trường tìm kiếm bóng dáng của anh ấy.

"Nano, giờ nghỉ nào cậu cũng đi toa-let hả? Bụng có vấn đề gì hay sao?"

Hitomi hỏi và nhìn tôi chăm chăm, Tôi chơi thân với Hitomi từ hồi tiểu học và giờ hai đứa cũng lại học chung một lớp.

Tôi quyết định giả dồ, "Hình như cái bánh kem tớ ăn đêm qua để hơi lâu rồi thì phải".

Bọn Hosshii thì đang vô cùng phấn khích vì có một đàn anh khối 12 cực kỳ bảnh trai ở câu lạc bộ Bắn cung.

"Nano cũng vào câu lạc bộ Bắn cung đi! Cuối giờ học hôm nay đi nộp đơn xin gia nhập nhé!"

Thực tình tôi chẳng nhớ nổi điều gì về câu lạc bộ Bắn cung cả, trong đầu tôi đầy ắp suy nghĩ về anh ấy, cho nên tôi chỉ toàn lẩm bẩm "ừ, phải đó" bằng giọng hờ hững mà thôi.

Đạo trường của câu lạc bộ Bắn cung nằm bên cạnh nhà thể chất. Câu lạc bộ khá đông thành viên nên không khí rất sôi nổi.

"Thấy rồi thấy rồi. Anh Akutagawa đấy!"

"Tuyệt thật!"

Anh nhìn mê mẩn của bọn Hosshii hướng về một anh khóa trên đang đứng giương cung trong bộ hakama. Quả nhiên anh ta rất bảnh, vẻ đẹp kiểu trưởng thành, với tấm lưng rộng thẳng tắp và gương mặt tuấn tú toát lên vẻ bình thản. Nhưng dáng vẻ ấy không làm tôi rung động mạnh giống như khi tôi nhìn thấy người đó.

(Một loại trang phục truyền thống của Nhật, có ống rộng trùm ra ngoài áo kimono)

Khi mũi tên bay trúng đích, những học sinh tới tham quan đồng loạt reo lên "Kya!!!"

Hosshii chạy lại bắt chuyện với một người thuộc câu lạc bộ Bắn cung.

"Xin lỗi, bọn em là học sinh lớp 10, muốn gia nhập câu lạc bộ."

Còn tôi thì rơi vào tâm trạng rầu rĩ.

A... thế này chắc tôi chẳng gặp được người đó nữa rồi. Trường này rộng quá mà.

Lúc đó, một người con trai mặc đồng phục đi lướt qua bên cạnh chúng tôi...

"Akutagawa!"

Và cất tiếng gọi bằng một giọng dịu dàng.

Tôi ngẩng mặt lên.

Tầm lưng gầy.

Chiếc cổ trắng. Mái tóc đen thẳng mượt.

Tôi dường như ngừng thở.

Tòa nhà dưới ánh hoàng hôn... gió xuân thổi ngang qua sân trường... những hình ảnh đó lần lượt xẹt ngang trong tâm trí. Người mà tôi mong mỏi được gặp đang ở trước mặt tôi!

Cảnh vật lẫn âm thanh xung quanh đều trở nên xa xôi, thứ duy nhất mắt tôi trông thấy là tấm lưng mảnh dẻ được bọc trong chiếc áo khoác đồng phục ấy.

"Sao thế Inoue?"

Một giọng khác nói với anh ấy.

Inoue là họ sao? Còn tên là gì?

"Takata nhờ tôi trả vở cho ông đây."

"Ông mất công mang tới cho tôi à? Xin lỗi nhé!"

"Đâu có gì, đằng nào tôi cũng rảnh mà. Mà này, số lượng học sinh lớp 10 tới tham quan ghê gớm quá ta."

"Inoue không có mặt ở câu lạc bộ có sao không thể?"

"Bên tôi làm gì có số người mong muốn gia nhập lũ lượt đổ về như câu lạc bộ Bắn cung chứ. Nhưng nếu không có ai thì cũng gay go phết..."

Giọng nói ôn hòa và hiền dịu.

Ra là anh ấy nói bằng giọng như thế này đây. Một chất giọng dịu dàng, thấm sâu vào tận trái tim.

Tiếng tim đập trong lồng ngực tôi ngày một trở nên gấp gáp. Cảm giác phải kìm nén không dám thở mạnh mới khổ sở làm sao. Tôi chưa lần nào lắng tai nghe giọng nói của người khác nghiêm túc đến mức này.

"Tại vì, nếu câu lạc bộ Văn học mà đi đời chắc chị Tooko sẽ mắng tôi một trận nên thân mất."

Giọng nói ấy đột nhiên đượm buồn.

Âm điệu khỏe khoắn nhưng không biết vì sao tôi cảm nhận thấy chút gì đó đau thương, và dù vậy đi nữa, đó vẫn là một giọng nói ấm áp vô cùng.

Câu lạc bộ Văn học?

"Mong là sẽ có học sinh lớp 10 vào câu lạc bộ, một người thôi cũng được."

Tôi bắt đầu cất bước trước khi bản thân kịp nhận ra. Ở đằng sau là tiếng Hosshii cuống quýt la lên "Nano!".

"Xin lỗi!"

Anh Inoue quay đầu lại.

Anh ấy nhìn xuống tôi, vẻ lúng túng hiện lên trên gương mặt đẹp đẽ.

Ngực tôi thắt lại một cái trước biểu cảm không phòng bị đó, và tôi liền thoảng nói cứ như đang mê ngủ.

"E-Em là học sinh lớp 10B, tên là Hinosaka Nano. Làm ơn cho em gia nhập câu lạc bộ Văn học với! Em rất thích ạ! Ý em là sách đó ạ!"

Anh Inoue mở to hai mắt.

Tôi trở thành thành viên chính thức của câu lạc bộ Văn học và biết đến tình yêu đầu muộn màng như thế.

Người mà tôi đem lòng yêu mến lần đầu tiên trong đời, đó là người con trai mang cái tên Inoue Konoha.

Phòng sinh hoạt câu lạc bộ Văn học nằm ở góc phía Tây tầng ba.

Giờ tan học ngày hôm sau, tôi tới đó bằng những bước chân tung tăng vui sướng.

Khi tôi mở cửa, mùi bụi bặm bốc lên, giống như mùi trong hộp tủ cất đồ linh tinh không dùng đến của một bà cụ nhà quê nào đó.

Tấm rèm trắng phồng lên bên lề cửa sổ. Những hạt bụi li ti trôi lơ lửng trong ánh nắng từ ngoài xuyên vào, lấp lánh màu vàng óng.

Sách cũ nằm kế nhau chật ních trên giá, và ở chân tường cũng có một lượng sách khổng lồ xếp thành chồng. Đã thế không phải ở một chỗ mà nằm lung tung rải rác khắp nơi. Sách gần như chiếm toàn bộ diện tích của căn

phòng.

Và giữa biển sách ấy, là một chiếc bàn gỗ rất to màu nâu, ghế xếp và tủ khóa.

Anh Inoue đã đến trước, chiếc máy tính cầm tay mỏng đặt mở trên bàn.

Anh ấy đang tập trung gõ phím, những âm thanh lạch cạch hiền hòa vang lên đều đặn. Thế rồi, anh ấy ngẩng mặt lên, nở nụ cười dịu dàng.

"Xin chào, Hinosaka!"

"E-Em chào anh ạ!"

Nụ cười đặc biệt dành cho một mình tôi khiến tôi mất bình tĩnh và giọng bất chợt cao lên the thé.

Tôi cúi đầu mạnh đến mức chỉ chút nữa là ngã sấp mặt xuống sàn.

Khi biết rằng câu lạc bộ Văn học chỉ có một thành viên duy nhất là anh Inoue thuộc khối 12, tôi đã vô cùng biết ơn các thần linh, dù có phải dâng lễ tặn một ngàn yên cũng thấy vui lòng. Thế nhưng, dù cho tôi suốt ngày bị Hitomi phê bình là quá vô tư thiếu chín chắn đi nữa, tôi vẫn phải cảm thấy căng thẳng trong hoàn cảnh cả hai chưa hiểu rõ gì về nhau như thế này. Điều này còn trầm họng hơn nhiều khi đó là người mà tôi thích.

Thấy bộ dạng lúng túng vụng trộm của tôi, anh Inoue lên tiếng với giọng bình thản.

"Em cứ thoải mái hơn cũng không sao đâu. Vốn dĩ ở đây chẳng có hoạt động gì to tát cả, em làm bài tập về nhà cũng được."

"Vâng! Hồi cấp hai em tham gia câu lạc bộ Tennis, nên đối với câu lạc bộ Văn học thì em hoàn toànnnnnn là kẻ nghiệp dư ạ. Lịch trình sinh hoạt xin

được giao phó toàn bộ cho anh Inoue."

Anh Inoue cười một cách khổ sở.

"Gay nhỉ, không cần quá đề phòng như thế đâu. Phải rồi. Hinosaka từng nói thích sách phải không? Bình thường em đọc sách gì?"

"Ồ! S-Sách ấy ạ!?"

Chết rồi, một tình huống hiểm nghèo không báo trước. Trừ sách giáo khoa ra tôi hoàn toàn không đọc sách bao giờ. Chuyên môn của tôi là truyện tranh. Nhưng ở đây, tôi bắt buộc phải tạo ấn tượng rằng bản thân thích đọc sách. Xem nào, xem nào...

"Hồi nhỏ em đã đọc loạt truyện Momo và Akane... Em có anh trai lớn hơn ba tuổi, nên em cũng thích loạt truyện Holmes mà anh ấy đã đọc..."

Thực ra tôi mù tịt về Holmes và còn bị anh trai coi như đồ ngốc. Nhưng tôi chẳng nghĩ ra được cuốn sách nào khác.

Còn dạng tiểu thuyết lịch sử mà bố tôi hay đọc... Thật ra tôi cũng chưa đọc bao giờ nhưng có xem phim truyền hình lịch sử dài tập trên ti vi. Vì thế nên thỉnh thoảng tôi vẫn bị người khác bảo rằng mình có lối nói chuyện thật cổ lỗ sĩ. Nhưng cái đó đâu có tính là đọc sách được nhỉ. Tiếp đó câu trả lời có vẻ khôn ngoan sẽ là Natsume Souseki hoặc Akutagawa Ryuunosuke chẳng hạn, xem nào, chuyện con mèo là của Souseki? Akutagawa thì là, ừm, ừm... Cổng sấm... không phải, là Cổng gì đó.

(Natsume Souseki đã sáng tác một tiểu thuyết có tên Tôi là con mèo (Wagahai ha Neko de aru).

Truyện ngắn nổi tiếng của Akutagawa Ryuunosuke có tên là La Sinh Môn (Rashomon).)

"À, anh cũng thích Holmes lắm!"

Nhìn thấy anh Inoue gật đầu, tôi sung sướng như có ánh sáng chói qua tim vậy. Ngay lập tức miệng lưỡi của tôi cũng hoạt động trơn tru hơn. Giờ là lúc nói đến những tác phẩm đang thịnh hành thay vì sách giáo khoa khô cứng!

"Bạn em có nói truyện của Inoue Miu cũng rất thú vị. Cậu ấy còn bảo em đọc đi vì đó như là sách thánh của học sinh cấp hai vậy. Em đã xem cả bản truyện tranh, phim điện ảnh lẫn phim truyền hình rồi, nhưng tiểu thuyết thì chưa. Anh Inoue đã đọc chưa ạ? Cuốn Tựa như bầu trời xanh ấy ạ?"

"...À, ừ!"

Anh Inoue đột ngột nói một câu không rõ ràng như vậy rồi khẽ mỉm cười.

"Cũng bình thường mà!"

"Thế ạ? Em thấy phim điện ảnh là tuyệt nhất đó ạ! Em còn mua cả DVD cơ mà. Nội dung bài hát chủ đề cũng hợp cực kỳ, làm tim em lỡ mất một nhịp luôn. Theo ý em thì Hozumi Rise ở bản điện ảnh cũng hợp với vai Itsuki hơn Nitta Tsubomi ở bản phim truyền hình!"

"...Thế à!"

"Nhất là cảnh tập xà dưới ánh hoàng hôn của bản điện ảnh, dù xem bao nhiêu lần em vẫn cảm động. Biểu cảm của Rise khi nhìn Horiuchi Touma đóng vai Hatori đầy ắp cảm xúc yêu thương, thật tuyệt vời làm sao. Em cũng rất thích lời thoại đong đầy tình cảm của Rise khi đó. Mặc nguyên đồng phục, treo mình trên xà, 'Coi này, Hatori. Làm thế này thì cả Hatori cũng lộn ngược đó'..."

"H-Hinosaka, xấu hổ lắm nên em thôi đi!"

Anh Inoue đỏ bừng mặt mũi và nài nỉ.

Ý anh ấy là màn bắt chước của tôi xấu hổ lắm sao? Bạn bè tôi toàn khen "Giống thế" nên tôi có hơi tiu nghỉu một tẹo.

Với nét mặt vẫn hơi có gì đó cứng nhắc thiếu tự nhiên, anh Inoue nói:

"Ừm, thế thì, hay là em viết thử truyện tam đề xem sao nhĩ."

"Truyện tam đề ấy ạ?"

Truyện tam đề là cái gì đây?

Trong khi tôi còn đang ngơ ngác, anh ấy dịu dàng bảo "Em ngồi xuống đi" rồi đặt tập giấy viết lên bàn.

Không phải loại được bán rời từng tờ mà dạng giống như cuốn sổ cỡ B5 vậy.

"Bây giờ anh sẽ nói ba từ. Sau đó em hãy sử dụng chúng và viết thử cái gì đó, đoản văn, truyện, thơ, bất cứ thứ gì cũng được. Thời gian tối đa 50 phút được không nhĩ?"

"Rõ ạ!"

Dù tôi đáp lại rất hăng hái, nhưng viết văn á...? Tôi từng phải viết trong giờ học khi còn là học sinh cấp một, nhưng thành thật mà nói, tôi viết dở tệ. Liệu có ổn không đây...

Anh Inoue rút ra từ trong túi một chiếc đồng hồ bấm giờ màu bạc. Anh ấy cầm một cách cẩn trọng, gần như ôm lấy nó trong lòng bàn tay rồi nhìn vào mắt tôi và mỉm cười.

"Vậy chủ đề hôm nay là "lễ khai giảng", "hoa anh đào" và "bể bơi". Bắt

đầu!"

"Oái!"

Tôi rút chiếc bút chì bấm màu mặt trời ưa thích ra khỏi ví đựng bút và quay mặt về phía tập giấy bản thảo.

Lễ khai giảng... Hoa anh đào... thì có lẽ tôi sẽ viết ra được cái gì đó. Nhưng bể bơi ấy hả...?

Có phải đoạn văn sẽ có kiểu nội dung như là "Vào ngày khai giảng, hoa anh đào gần như đã rụng hết rồi. Còn chuyện mở cửa bể bơi thì phải mất một thời gian nữa"... A... thế thì sẽ kết thúc trong hai dòng mất. Viết trong năm mươi phút đồng nghĩa với việc không thể chỉ có thế này được, tôi cần một câu chuyện kịch tính hoặc một ấn tượng mạnh mẽ hơn thế nhiều.

Thế nhưng kịch tính của lễ khai giảng với bể bơi là gì mới được? Lại còn phải lồng cả hoa anh đào vào, rốt cuộc tôi phải tạo nên câu chuyện như thế nào chứ...?

Trong đầu tôi, những cánh hoa anh đào tuôn rơi lất phất.

Mặt trời buổi hoàng hôn đỏ quạch như bùng cháy.

Người con trai đang khóc, mặc những cánh hoa vương trên gương mặt, trên mái đầu...

Anh Inoue đang gõ liên hồi lên phím của chiếc máy tính xách tay.

Lạch cạch... Lạch cạch...

Tôi không sao tập trung được vào đề bài và lên tiếng hỏi.

"Anh Inoue ơi!"

"Ồi!"

"Em và anh Inoue trước đây có gặp nhau ở sân trường rồi nhỉ?"

"... Thế sao?"

Tiếng gõ lạch cạch chỉ ngừng lại trong một thoáng, rồi lại tiếp tục vang lên như chẳng có gì xảy ra.

"Anh Inoue đã nhìn em và tỏ ra ngạc nhiên đúng không? Vì sao thế ạ?"

"À... Người ở dưới gốc cây mộc lan khi đó là Hinosaka à?"

Anh ấy lẩm bẩm, có vẻ như giờ mới chợt nhớ ra.

"Mộc lan? Cây đó là cây mộc lan ạ?"

"Ừ... Mới đây nó còn nở rất nhiều hoa trắng đấy. Cứ như tuyết rơi đọng lại trên cây vậy... Đẹp lắm đó. Nhưng vì năm nay mùa xuân đến sớm, nên hoa đã rụng hết cả rồi."

Giọng nói đau buồn như nuôi tiếc những cánh hoa đã rơi rụng hết. Cả trong đôi mắt cũng vương chút cô đơn.

"Anh Inoue tỏ ra ngạc nhiên là vì thấy hoa rụng sạch trong một đêm... phải không ạ?"

Thế là anh Inoue bèn phát ra những âm thanh khúc khích như thể vừa nghe thấy điều gì đó buồn cười lắm.

"Không phải. Vì thấy em ăn giấy đấy."

"Hử? Ơ ơ ơ ơ, e, em không có ăn đâu mà! Cái đó chỉ là em vô tình ngậm nó trên miệng thôi."

"Ừ, anh hiểu mà. Nhưng trông em lúc ấy giống như đang ăn giấy, điều đó làm anh giật mình."

"Làm gì có nữ sinh trung học nào ăn giấy ạ."

"... Phải rồi."

Anh Inoue mỉm cười lặng lẽ.

A, lại nữa...

Nụ cười tuy ấm áp nhưng lại mang tới cảm giác đau đớn như hút lấy tôi, khiến ngực tôi nghẹn lại.

Gương mặt nhòa lệ nơi sân trường một lần nữa quay trở lại trong tôi cùng với nỗi đau và cảm giác bất lực tôi cảm thấy ngày hôm đó.

"Hinosaka, đã hai mươi phút trôi qua rồi đấy. Em mà không viết nhanh thì sẽ hết giờ đó."

"Oaaa, vâng!"

Tôi làm bộ luống cuống quay lại đối diện với tờ giấy viết văn. Nhưng tôi biết kiểu gì mình cũng sẽ lại lén lút nhìn lên ngắm nghía khuôn mặt của anh ấy mà thôi.

Anh Inoue đang quay về phía máy tính và gõ phím với vẻ mặt nghiêm túc.

Kỳ lạ thật... Khi tôi trông thấy anh ấy ở sân trường trong ánh hoàng hôn trước khi chính thức nhập học, nhìn anh ấy như một người chẳng thể trông cậy được gì, vô cùng yếu đuối, không có người đang tay bảo vệ là không xong. Thế nhưng bây giờ, gương mặt đang chăm chú nhìn vào màn hình kia toát lên vẻ chững chạc, bình thản, cứ như một người hoàn toàn khác.

Nếu coi anh ấy chỉ là một đứa trẻ khi khóc ở sân trường, lẽ nào con người ta có thể trưởng thành trong một khoảng thời gian ngắn như vậy sao. Hay là, đây mới là anh Inoue thực sự?

Gương mặt đẹp đẽ... Đường nét trên gương mặt dịu dàng như con gái, phảng phất nét tương đồng với người đã thể hiện vai Itsuki vô cùng xuất sắc - Hozumi Rise.

Đôi mắt trong vắt đuổi theo những con chữ trên màn hình.

"Anh Inoue đang viết gì đấy ạ?"

"Tiểu thuyết."

Anh ấy trả lời với giọng trầm thấp.

"Quan trọng hơn, em còn mười lăm phút."

"Oaaa!"

Lễ khai giảng, hoa anh đào, bể bơi, lễ khai giảng, hoa anh đào, bể bơi, lễ khai giảng, lễ khai giảng, hoa anh đào, hoa anh đào, hoa anh đào, bể bơi, bể bơi, bể bơi, bể bơi.

Tôi nắm chặt cây bút chì HB và mơ màng giải quyết nhiệm vụ của mình.

"Được, hết giờ."

X-Xong rồi ~"

Chỉ mười lăm phút thôi mà dường như tuổi thọ của tôi đã rút ngắn tầm ba tháng. Cảm giác giống như tôi vừa vung vợt tennis với tốc độ khủng khiếp liên tục trong mười lăm phút đồng hồ. Khó quá đi mất thôi.

Tôi trao năm tờ bản thảo cho anh Inoue và anh ấy bắt đầu đọc tác phẩm mà tôi đã dồn hết sức lực ra để viết.

"Trường học có một triệu bể bơi... cái này, a-ảo diệu quá nhỉ. Đội quân cây anh đào hóa thành xác sống thèm khát nước trong bể bơi, tranh nhau lao tới khiến bụi tung mù mịt... Hoa anh đào xác sống là cái quái gì... A... Hoa anh đào cũng có phe phái nhỉ... Thế rồi... Tại lễ khai giảng, đám xác sống xông vào nhau ẩu đả quyết liệt, trận chiến của chúng ta bắt đầu kể từ giây phút này... Hoa anh đào xác sống quay về phía mặt trời lặn và hét vang, kết thúc bỏ lửng của truyện tranh thiếu niên hả...?"

Anh Inoue cau mày, hừm một tiếng.

Tôi nói dứt khoát.

"Ý nghĩa là, dù có chết cũng phải đầy biến động và sóng gió."

"Nói đúng hơn là... phi lý và vô căn cứ. Lại còn giọng văn... anh cho rằng việc ngắt câu sau mỗi từ đơn như thế này 'Hoa anh đào. Đã tới. Bụi đất. Mù mịt' chẳng có tác dụng gì đáng kể đâu."

"Đó là phong cách tiểu thuyết điện thoại ạ."

"Vì thể loại ấy đọc trên màn hình nhỏ, nên mới có cách hành văn thực tế tạo nhịp độ thích hợp như vậy. Dù đúng là nếu hoàn toàn không ngắt câu thì cũng tương đối khó đọc, nhưng Hinosaka ngắt quá tay rồi."

Gương mặt anh Inoue ngày càng trở nên nghiêm khắc hơn.

"Nghĩa là hỏng hoàn toàn ạ?"

"Anh không có ý là hoàn toàn nhưng... hừmmmm."

Sau khi cau mày lại thêm lần nữa, gương mặt anh ấy đột ngột giãn ra.

"Nếu ăn câu chuyện này, chắc là nó sẽ có vị như bún đã nêm tương ớt đỏ chót, bên trên là miếng nem nướng và kem tươi, lại còn rắc thêm mù tạt với bột ớt ở trên cùng."

Anh ấy lẩm bẩm như vậy và khẽ... mỉm cười.

Ánh mắt rất đổi ngọt ngào, ngọt ngào đến mức làm tim tôi "Thịch!" một tiếng và nhảy múa trong lồng ngực.

Từ đôi đồng tử ấy dường như tỏa ra một thứ ánh sáng dịu dàng.

Oa! Oa! Gì thế, nụ cười này!

Nụ cười mỉm bình thản mà anh vẫn cho tôi thấy tính đến giờ phút này cũng đã rất tuyệt rồi. Thế nhưng nụ cười kia còn ngọt ngào gấp trăm lần thế... một nụ cười rạng rỡ như bộc bạch tất cả tình cảm sâu kín trong lòng.

Giống như một chiếc kẹo bông, dù tan đi trong chớp mắt nhưng vị ngọt còn lưu lại ấy vẫn khiến lồng ngực tôi xao động mạnh mẽ tưởng chừng có thể nổ tung bất cứ lúc nào. Bỗng nhiên biểu lộ gương mặt ngời sáng khiến người ta chói mắt như vậy, anh chơi xấu quá đi.

Anh Inoue nói với giọng trơ tráo trong khi nhịp đập gấp gáp trong ngực tôi vẫn không thuyên giảm.

"Anh nghĩ ý tưởng của em khá thú vị. Nhưng mà Hinosaka này, em thực ra là người không đọc sách mấy đúng không?"

"Ừc."

Tôi ghen giọng.

"Quả nhiên là thế."

"Ồ khoan, e-em còn chưa trả lời mà... không phải, chuyện đó, đúng thế... nhưng mà... Em xin lỗi! Có gì đó thôi thúc em nói rằng em thích... mà không, ý em là... vì em đã trở thành học sinh cấp ba rồi, em muốn thử gõ cửa một thế giới khác biệt với thế giới của em từ trước đến nay... A, nhưng mà không phải em nói thế khi không suy nghĩ gì đâu ạ. Em thực sự nghiêm túc đấy. Em đã luôn nghĩ như thế từ rất lâu rồi."

Tôi cũng không hiểu mình đang định lý do lý trấu bao biện hay hoảng loạn quá mà thốt ra lời bày tỏ nữa. Mặt mũi tôi nóng phừng phừng.

Anh Inoue thoáng chút ngạc nhiên rồi ngay lập tức lại bật cười khúc khích.

"Nếu vậy, dù sao em cũng cất công gia nhập câu lạc bộ Văn học rồi, thử đọc một ít sách thì sao?"

"Vâng. Hôm nay em sẽ mua Tựa như bầu trời xanh của Inoue Miu mang về nhà đọc ạ."

Nhịp thở của anh ấy ngưng lại. Sau đó dù điệu bộ vẫn có phần lúng túng, anh ấy rút một cuốn sách bỏ túi cũ mềm ra khỏi giá và quả quyết.

"Thay vì Miu, anh khuyên em đọc cái này."

"Demian... ạ?"

"Ừ. Của Hermann Hesse."

"Oa, em rất là thích mấy thứ kinh dị hay cảnh máu me đây ạ. Nếu là cái này em có thể đọc vanh vách luôn ấy chứ."

Anh Inoue trưng ra vẻ mặt có đôi chút kỳ quặc.

"...Máu me hả?"

"Vâng, Demian 666 đúng không ạ? Người đã khua vòng vòng cái cửa máy gây một trận náo loạn vào thứ sáu ngày 13 đúng không ạ?"

"Người làm loạn vào ngày thứ sáu không phải là Jason sao? Ngoài ra, 666 là Damien trong Điem báo."

(Konoha đang nói về tiểu thuyết Demian của tác giả gốc Thụy Sĩ và sinh ra ở Đức, Hermann Hesse, Nano đã lẫn lộn với Damian, nhân vật trong bộ phim kinh dị kinh điển The Omen. Nội dung thì bị nhầm với một bộ phim kinh dị khác là Thứ sáu ngày 13 trong đó có nhân vật kẻ cuồng sát Jason. Nano tiếp tục nhầm Jason với Chainsaw (cưa máy - tên một bộ phim kinh dị khác), do cách phát âm giống nhau)

"Ơ ơ! Thế đây không phải nguyên tác của Điem báo ạ?"

"Không phải. Em không biết Hesse à? Ông ấy là nhà văn nổi tiếng người Đức. Em chưa bao giờ đọc những tác phẩm như là Dưới bánh xe trong sách giới thiệu vào kỳ nghỉ hè hay sao?"

"A! Em có nhớ mang máng, như là Câu chuyện asunaro chẳng hạn, những ký ức về bánh xe thì... quả nhiên em là đứa thiếu hiểu biết. Một đứa chẳng ra thể thống gì như em có thể đọc được không ạ?"

(Một loại cây xanh quanh năm thuộc họ cây bách)

Thấy tôi e dè hỏi, anh Inoue hấp tấp nói lời xin lỗi. Gương mặt anh ấy trở nên hiền lành như một người anh trai.

"Xin lỗi, không phải anh chế nhạo gì em đâu.

Thực ra trước khi vào câu lạc bộ Văn học, anh cũng không đọc nhiều danh tác hay văn học cổ điển đâu. Anh có cảm giác chúng hơi khó nhằn, nên

đã luôn tránh né. Thế nhưng chủ nhiệm trước đây yêu thích sách đến mức muốn ăn tươi nuốt sống chúng ấy... Người ấy luôn kể cho anh câu chuyện của muôn vàn cuốn sách với vẻ hạnh phúc và vui tươi.

Chekhov thì có vị giống Borsch lúc hoàng hôn này, Musashino của Doppo thì có vị cơm nắm ngũ cốc này, hay là Mushanokouji sẽ mang tới vị món đậu phụ bán ngoài quán."

(Anton Pavlovich Chekhov (1860-1904): Nhà viết kịch người Nga nổi tiếng.

Tên món súp có nguồn gốc từ Ukraina, thành phần chính thường là củ cải đường nên món ăn có màu đỏ tía)

A, hương vị giống như "bún nêm tương ớt" mà anh ấy nói ban nãy hóa ra có ý nghĩa như vậy sao.

Anh Inoue khi kể chuyện về người đó đều có vẻ rất vui. Tôi đoán chắc anh ấy vô cùng kính trọng người đàn chị đã giới thiệu rất nhiều sách cho mình. Với nét mặt ngọt ngào, anh ấy nói rằng nhờ có người đó mà anh ấy bắt đầu đọc các danh tác và văn học cổ điển.

Tim tôi đập rộn rã trước một anh Inoue như thế.

"Vì thế Hinosaaka cũng vừa đọc sách vừa tưởng tượng chuyện này chuyện kia thử xem có được không?"

"Tưởng tượng?"

"Phải. Ví dụ, Demian sẽ có vị như là trứng Bắc Thảo mềm với lòng đỏ sổng sánh vậy."

"Trứng Bắc Thảo là món ăn Trung Hoa ạ?"

Anh Inoue nheo mắt một cách hiền từ

"Ừ. Là món ăn dạng thạch, xung quanh có màu đen còn bên trong là màu xanh thẫm ấy. Người ta chế biến ra trứng Bắc Thảo bằng cách ủ trứng vịt trong đất sét có chứa than củi, rắc bột trấu lên trên rồi giữ trong phòng lạnh và tối. Sau đó, khi gỡ bỏ lớp trấu và đất sét, bóc vỏ, cắt ra thành miếng hình bán nguyệt rồi thưởng thức, ta sẽ cảm nhận được mùi hương hấp dẫn và vị chua chua của món ăn. Demian này cũng như vậy đấy."

Sau đó, anh Inoue tóm tắt cho tôi nghe nội dung câu chuyện. Tôi mơ màng trước giọng nói mềm mỏng thanh thoát của anh ấy.

"Sinclair lớn lên trong một gia đình khá giả và gặp gỡ với học sinh chuyên trường Demian.

Demian là một cậu bé chín chắn, mang phong thái vô cùng đặc biệt. Cậu đã kể cho Sinclair một câu chuyện trong Kinh thánh. Bản thân Cain kẻ đã giết Abel, cũng là một con người giỏi giang xuất chúng. Trên thế gian này cái gì cũng có hai mặt tốt và xấu, không ai trong chúng ta được phép phủ định hoàn toàn một phía cả.

Ban đầu Hesse công bố tác phẩm phẩm có tên trùng với nhân vật chính là Emil Sinclair, thẳng thừng vạch ra mỗi nghi vấn về thế giới và những giáo điều vốn được người ta tin tưởng từ trước đến nay, bản khoản liệu chúng có thực sự đúng đắn hay không.

Như vậy, câu chuyện này là thứ bình thường chúng ta không quen ăn... Nó có mùi vị lạ lẫm, phức tạp, chua chát, nhưng lại hấp dẫn khó tả... Lòng trắng trứng có dạng thạch, cứng và có màu đen tuyền, kèm theo đó là lòng đỏ sồng sánh, cả mùi ammoniac còn sót lại đôi chút cũng khiến ta bị mê hoặc. Đó là hương vị của tuổi thanh xuân và trái tim nổi loạn đấy."

Hương vị của tuổi thanh xuân và trái tim nổi loạn sao...

Tôi thấy choáng váng khi tưởng tượng ra mùi vị anh Inoue vừa tả hiện diện trên đầu lưỡi của mình.

"Em sẽ đọc, em sẽ đọc thử ạ."

Với tâm trạng hào hứng như thế vừa được nhận một món quà hoành tráng, tôi đón lấy cuốn Demian.

Vừa về đến nhà, tôi vội vã mở sách ra.

Và chỉ ba trang đầu đã khiến trong đầu tôi hiện ra vô vàn dấu chấm hỏi.

"Tất cả con người, không chỉ là bản thân anh ta mà còn là một điểm độc nhất vô cùng đặc biệt, quan trọng và nổi bật với mọi trường hợp cá biệt, nơi muôn vàn hiện tượng trong thế giới này giao nhau, chỉ một lần duy nhất không bao giờ lặp lại."

Gay to rồi! Chẳng hiểu gì cả!

Tôi đọc lại riêng đoạn mở đầu tới năm lần. Dù tôi có thể nhận ra được rằng tác giả đang nói một điều gì đó vô cùng hoành tráng, nhưng với bộ não kém cỏi của mình, tôi hoàn toàn không hiểu điều đó cụ thể là thứ gì. Trong lúc tôi cố suy nghĩ, đầu óc quay mòng mòng, cơn buồn ngủ liền ập tới.

Không, không được. Vì đây là thứ anh Inoue đã mất công giới thiệu, tôi nhất định phải đọc cho đến trang cuối cùng.

Trước mắt, tôi quyết định đọc tiếp, những phần không hiểu cứ tạm để đó đã.

Cho đến đoạn Sinclair là một cậu bé yếu đuối nên bị trấn lột tiền, rồi được học sinh chuyển trường Demian ra tay cứu giúp, tôi vẫn hiểu được ngon lành,

tâm trạng trở nên phấn khích và tự nhủ "Ồ, có lẽ sẽ ổn thôi". Vậy mà chỉ trong thoáng chốc, những điểm làm dấy lên nghi vấn và những chỗ tôi không sao hiểu nổi tăng lên chóng mặt, chắc cũng phải một chín một mười với tốc độ phân bào của trùng biến hình.

Tôi tranh thủ khoảng thời gian ăn tối và tắm rửa để thay đổi tâm trạng của mình, mồm vẫn không ngừng rên rỉ. Khi tôi vật vã tới được phần kết thì trời cũng sắp sáng rồi.

Mắt tôi đỏ ngầu. Các khớp trên người thì đau ê ẩm. Tất cả là tại đọc đến giữa chừng, tôi bèn lăn kềnh ra giường và nằm đọc tiếp ở một tư thế cực kỳ thiếu tự nhiên. Những đoạn văn và từ tôi không hiểu nghĩa vẫn cuộn lên thành vòng xoáy trong đầu.

Cuối cùng Demian là ai? Sinclair thì ra sao? Abraxas là cái gì???

Mà đây, khi đóng sách lại trong tâm trạng của kẻ bại trận, tôi mới nhận ra là mình không ăn được trứng Bắc Thảo do kị màu của nó.

Chà, nếu tôi học môn quốc ngữ đang hoàng hơn thì tốt biết mấy. Nếu bị anh Inoue hỏi han cảm tưởng thì tôi phải làm sao đây.

"Hinosaka."

"V-Vâng! Em đang đọc ạ! Em đọc một cách toàn tâm toàn ý đây ạ! Xin hãy chờ em thêm một chút thôi!"

"Anh chưa nói gì mà!"

"Đ-Đúng thế nhỉ? Em xin lỗi!"

"Demian thì em muốn trả lại lúc nào cũng được. Đằng nào cũng chỉ có mỗi anh với Hinosaka là thành viên câu lạc bộ này thôi mà."

"Không ạ. Ý em là... Cuốn sách quá sức cảm động khiến em thấy khó lòng buông nó xuống, em đang đọc lại lần thứ mười."

Tôi khổ sở phân trần bằng những từ ngữ lộn xộn. Và rồi một tuần đã trôi qua.

"Nè, Hinosaka thuộc câu lạc bộ Văn học phải không?"

Bạn cùng lớp mới bắt chuyện với tôi trong giờ nghỉ.

"Anh Inoue chủ nhiệm câu lạc bộ trông rất ổn đấy nhỉ? Có đàn anh là người như thế mới đáng ghen tị làm sao. Anh Inoue lúc nào cũng ở cùng anh Akutagawa nên cũng cực kỳ nổi bật."

"Ừm ừm. Anh ấy mang lại cảm giác mỹ nam thanh mảnh thư sinh, khác hoàn toàn kiểu của anh Akutagawa. Bạn của tớ cũng bảo anh Inoue được đấy."

Các cô bạn khác cũng túm tụm lại với gương mặt tràn đầy hào hứng.

Hóa ra anh Inoue được con gái để ý đến vậy à? Tôi không biết đấy.

Nhắc mới nhớ, Hosshii cũng từng nghe ở đâu đó và kể lại với tôi rằng, cho đến lớp 11, anh Inoue rất bình thường, không hề nổi bật, vậy mà khi sang lớp 12, anh ấy đột nhiên trở nên trưởng thành và bảnh hơn hẳn.

"Mà Hinosaka đáng nể thật đấy. Cậu bất thành linh tỏ tình với anh Inoue đúng không?"

"Ồ???"

"Mấy cô bạn đi tham quan câu lạc bộ Bản cung kể hết rồi đấy nhé. Hinosaka đã nói với anh Inoue "Em rất thích ạ!" trước mặt tất cả mọi người còn gì."

"K-Không phải thế! Tớ chỉ xin anh ấy 'làm ơn cho em gia nhập câu lạc bộ Văn học' thôi mà. Tớ nói là tớ thích sách đấy chứ."

Tôi cuống quýt phủ nhận.

"Thật sao ~. Nhưng Hinosaka cũng để mắt tới anh Inoue còn gì."

"Ừ..."

"Vì Hinosaka đâu phải hình mẫu cô gái văn chương chứ. Bắt bài cậu dễ không à."

"Không có chuyện đó đâu. Gì chứ sách thì tớ cũng có đọc mà."

"Cỡ Inoue Miu là cùng chứ gì?"

"Đã thế lại chỉ còn đọc mỗi bản chuyển thể truyện tranh."

"Ừ ư..."

Tại sao con người của tôi lại bị nhìn thấu chỉ trong có mười ngày thế này.

"G-Gần đây tớ thích đọc cả Demian nữa."

"Cái đó là do anh Inoue giới thiệu chứ gì?"

Quá tình ý.

"A... Thích thật. Câu lạc bộ chỉ có hai người, còn là người mình thương."

"Hinosaka cũng dễ thương mà. Cậu mà tỏ tình chắc sẽ ổn thỏa thôi."

"Rồi sau đó, cậu nhớ nhờ vả anh Inoue giới thiệu bọn mình với anh Akutagawa nữa nhé!"

"Oa oa, các cậu nói gì thế?"

Khi tôi đang rời hết cả lên thì một giọng nói lạnh lùng vang lên từ phía sau lưng.

"Nhưng tớ nghe đồn anh Inoue có bạn gái rồi. Chị ấy là Kotobuki, một mỹ nhân học khối 12."

Mọi người xung quanh im bật. Người ngồi ở bàn sau lưng tôi, lẩm bẩm câu ấy trong miệng trong khi tay vẫn chống cằm và quay mặt sang bên, là bạn nổi khố của tôi, Fuyushiba Hitomi.

Hitomi thuộc mẫu mỹ nhân băng giá, với mái tóc ngắn suôn mượt và tính cách vô cùng lãnh đạm. Cậu ấy lúc nào cũng tách biệt, hầu như chẳng bao giờ xen vào giữa câu chuyện của người khác như thế này.

"A, nhưng, đúng là tớ cũng có lần nghe thấy chuyện ấy rồi... Là người của ủy ban thư viện phải không? Năm ngoái chị ấy học chung lớp với anh Inoue, phong cách nổi bật, là một đàn chị rất nổi tiếng với cánh đàn ông con trai."

Một cô bạn khác thì thầm với vẻ e dè.

"Quả nhiên. Làm gì có chuyện anh Inoue không có bạn gái chứ."

"Phấn chấn lên, Hinosaka."

Mọi người thì nhau động viên tôi, nhưng trong đầu tôi lúc này, mọi thứ trở nên trắng xóa.

Giờ nghỉ trưa, tôi mò tới thư viện.

Mục đích là để xem mặt chị Kotobuki, bạn gái của anh Inoue. Tôi không chịu được khi cứ phải phân vân phiền muộn mãi thế này. Tôi phải xác nhận xem người đó có thực sự là bạn gái của anh Inoue hay không.

Người đang phụ trách cho mượn sách ở quầy là một anh chàng có thân hình rắn chắc. Hôm nay chị Kotobuki không có ở đây à? Khi tôi tiện tay vớ bừa một cuốn sách dày cộm và ôm khư khư trên ngực, bỗng chồn đi loanh quanh trước quầy thủ thư, thì ngay lúc đó, cánh cửa phía trong bật mở.

Tôi chợt nghĩ "A!".

Đó là bởi nữ sinh bước ra từ đó cực kỳ xinh đẹp.

Mái tóc nâu được cắt tỉa buông xuống quá vai với đuôi tóc vểnh ra một cách tự nhiên, bộ ngực đầy đặn ra dáng thiếu nữ, vòng eo vẽ nên một đường hoàn mỹ, tà váy bông bênh và đôi chân mảnh khảnh xinh đẹp.

Tuy bờ môi hơi dẫu ra và ánh mắt nghiêm khắc không thân thiện chút nào nhưng việc chị ấy là mỹ nhân thì không có gì phải bàn cãi.

Khi tôi nghe thấy người con trai ở quầy cất tiếng gọi "chị Kotobuki", trống ngực tôi càng thêm dồn dập.

Người này đúng là chị Kotobuki rồi!

Tôi đứng ngây như phỗng trước quầy thủ thư, nhìn chị ấy chăm chăm như bị hút hồn.

Đối phương cũng nhìn lại tôi với vẻ đầy nghi hoặc. Ngay khi bốn mắt chạm nhau, chị ấy lườm tôi với gương mặt hung dữ.

"Em mượn cuốn đó hả?"

Tôi giật nảy người khi bị hỏi một cách sỗ sàng.

Bỗng dưng thấy xấu hổ, tôi chỉ lắp bắp được mấy từ, máu dồn hết cả lên mặt và đầu.

"A, cái đó... à, thì là..."

"Mượn hay không mượn hả?"

Chị ấy hỏi dồn bằng chất giọng gắt nghe như đang tức giận.

Đã xấu hổ rồi lại còn phải chịu thêm cảm giác bản thân thật thảm hại, tôi không thể ở lại đó thêm một giây nào nữa.

"E... Em mượn ạ!"

Tôi run rẩy sợ hãi chìa cuốn Anh em nhà Karamazov ra.

(Tác phẩm đỉnh cao và cũng là tác phẩm cuối cùng của nhà văn nổi tiếng người Nga Fyodor Mikhailovich Dostoyevsky)

Lạch cạch... lạch cạch...

Tiếng bàn phím đều đều không dứt lan truyền đến từng ngõ ngách của căn phòng chật hẹp.

Âm thanh dịu dàng thanh thoát, hoàn toàn không gây khó chịu chút nào, nhưng lại làm tâm hồn tôi xao động.

Bỗng dừng âm thanh ấy ngừng lại.

"Sao thế, Hinosaka? Đề tài khó quá à?"

"Không ạ!"

Tôi nhìn xuống tập giấy viết văn, tay vẫn nắm chặt chiếc bút chì bấm có màu mặt trời.

Đề tài hôm nay là "máy tính", "cửa sổ", "kangaroo"... Còn tôi thì chưa viết

được một chữ nào.

"Vậy em có gì lo lắng hay sao?"

Anh ấy hỏi với vẻ quan tâm.

Mồ hôi rịn ra nhớp nháp trong lòng bàn tay đang nắm chặt cây bút chì của tôi.

"B-Bạn em đang thích một người..."

Ý định của tôi là sẽ nói với giọng bình thường nhất có thể nhưng cuối cùng tôi chỉ phát ra được chất giọng nhỏ và khàn hơn so với mọi ngày.

"Người đó là đàn anh ở câu lạc bộ, dịu dàng và rất đôi tuyệt vời, bạn em chỉ cần ở bên cạnh người đó là tim đã như sắp nổ tung... Nhưng, anh ấy hình như đã có một người bạn gái rất xinh đẹp."

Chắc hẳn anh Inoue không hiểu tôi đang nói về chuyện gì đâu nhỉ? Thế nhưng anh ấy vẫn dừng toàn bộ động tác gõ phím của hai bàn tay và lắng tai nghe.

Những vệt nắng chói lóa của mùa xuân xuyên vào từ ô cửa sổ, bầu không khí trong căn phòng lúc này tĩnh mịch hơn hẳn bình thường. Những hạt bụi vàng lững lờ trôi nổi như hình ảnh hiện lên trong một thước phim quay chậm.

Tôi dồn toàn bộ sức lực đẩy giọng mình ra khỏi cổ họng.

"... Anh Inoue... có đang hẹn hò với ai không ạ?"

Anh Inoue lặng lẽ đáp lời.

"Anh không có."

"Nhưng còn chị Kotobuki?"

Tôi buột miệng ngay tắp lự, cảm thấy một cơn ớn lạnh trong lồng ngực. Anh Inoue nhìn tôi bằng cặp mắt ngỡ ngàng.

Làm sao bây giờ? Tôi lỡ nói ra điều thừa thãi rồi.

Hai má tôi nóng bừng lên.

"Tại vì em nghe mấy đứa bạn ở lớp nói rằng anh Inoue và chị Kotobuki ở ủy ban thư viện là một đôi. Em tự hỏi nếu là anh Inoue thì liệu có rành chuyện tình yêu không nhỉ..."

Bóng đen phủ lên gương mặt của anh Inoue.

"Kotobuki mà thích anh thì thật lãng phí. Nếu bị đồn thổi là đang hẹn hò thì anh thấy rất có lỗi với cậu ấy."

Tôi cảm thấy một cơn đau như thể trái tim bị bóp nghẹt.

Tại sao anh Inoue lại mang ánh mắt đau thương đến nhường này?

"Anh thực sự... không hẹn hò với chị Kotobuki ạ?"

"Ừ. Lần sau nếu Hinosaka còn nghe được ai nói chuyện này thì hãy phủ định điều đó giúp anh."

"V-Vâng!"

Dù anh Inoue đang cười.

Dù anh ấy nói chắc nịch rằng chị Kotobuki không phải là bạn gái mình.

Vậy mà tôi không sao vui được. Lồng ngực tôi xáo động bởi nỗi bất an

ngày một lớn.

"N-Nhưng mà anh Inoue, anh có vẻ rất nổi tiếng đấy ạ. Thật kỳ lạ nếu anh chưa có bạn gái."

"Làm gì có. Anh nào có nổi tiếng gì đâu."

Thế rồi, ánh mắt anh ấy tối sầm lại.

"Hơn nữa... Anh cũng không định hẹn hò với ai cả."

Cảm giác của tôi lúc đó giống như bỗng dưng bị tát cả xô nước lạnh vào mặt. Toàn thân tôi trắng bệch không còn hột máu.

"Tại sao ạ?"

"Bây giờ viết tiểu thuyết là tất cả đối với anh."

Quay ánh mắt trong suốt đầy nghiêm khắc hướng về phía màn hình máy vi tính, anh ấy trả lời dứt khoát.

Khoảnh khắc đó, dường như có một bức tường vô hình đã hiện lên giữa hai người chúng tôi. Gương mặt nhìn nghiêng của anh Inoue cô độc và lạnh lùng, như thể anh ấy đang đứng một mình đơn độc trong một thế giới mà lời nói của tôi sẽ chẳng bao giờ chạm tới....

Cảm giác ớn lạnh tiếp tục xâm chiếm thân thể tôi. Tôi đặt câu hỏi bằng giọng rất nhỏ.

"Anh Inoue đang viết tiểu thuyết gì vậy ạ?"

Tóc mái của anh ấy đung đưa nhẹ nhàng. Ánh sáng đau thương lan tỏa trong đôi mắt đang nhìn xuống.

"... Câu chuyện về sự chia li."

Tôi nhớ lại hình ảnh anh Inoue trong một buổi hoàng hôn tháng Ba, quay mặt về phía cổng trường không một bóng người và la hét bằng giọng tưởng như có thể làm vỡ tung lồng ngực. Ký ức đó khiến việc thở của tôi cũng trở nên đau đớn.

Ngày hôm đó, anh Inoue đã gọi tên ai?

Người mà anh ấy đã gọi bằng gương mặt thương đau tuyệt vọng đến như thế, người đó rốt cuộc là ai?

"Tiểu thuyết đó, em cũng muốn đọc thử."

Vì sao anh Inoue nói rằng sẽ không hẹn hò với ai? Vì sao đôi khi anh ấy lại có vẻ mặt buồn rầu? Có quá nhiều thứ mà tôi không biết.

Anh Inoue mỉm cười khó xử.

"Anh vẫn chưa hoàn thành nên không được."

"Khi nào hoàn thành, anh sẽ cho em đọc chứ?"

"Phải rồi... Một ngày nào đó khi nó thực sự trở thành một cuốn sách, anh mong sẽ có nhiều người đọc nó."

Ánh mắt đăm đăm nhìn vào máy tính lại một lần nữa trở nên nghiêm nghị... Gương mặt nhìn nghiêng tuyệt đẹp... đầy vẻ nam tính như của một chàng trai đang sẵn sàng chiến đấu, đủ để khiến người ta ngộp thở.

Thế rồi, bằng chất giọng tràn đầy xúc cảm mạnh mẽ, anh ấy nói thêm.

"Và cả người đang ở phương xa nữa."

Tôi phải miêu tả cảm xúc tôi cảm nhận thấy lúc này như thế nào đây.

Giống như cảm giác thua cuộc, cảm giác lạc lõng và sự bức bối hòa trộn lẫn lộn vào nhau... Giống như đầu tôi bị đánh một cú đau điếng và chỗ bị đánh nóng lên như bốc lửa...

Dẫu cho chỉ có hai người trong căn phòng chật hẹp này, đôi mắt của anh Inoue vẫn không nhìn thấy tôi.

Tôi đã hiểu.

Anh Inoue đã có người mà anh ấy yêu.

Chính vì vậy, anh ấy mới nói mình sẽ không hẹn hò với ai cả.

Cổ họng bị thít chặt đến mức không thở nổi, trái tim đau đớn, tôi chỉ biết cúi gằm mặt, nắm chặt chiếc bút chì bấm trong tay.

Câu chuyện tam đề được giao, tôi chẳng thể viết nổi quá hai dòng.

Thấy tôi chán nản, anh Inoue bèn an ủi.

"Luôn có những lúc dù muốn viết cũng không viết được mà. Khi ấy không nên ép buộc bản thân mà viết đâu. Chủ đề này lần sau ta sẽ làm lại nhé. Cho đến lúc đó, em hãy xây dựng sẵn ý tưởng đi. Các câu chuyện của Hinosaka luôn có tính bất ngờ nên anh khá tò mò. Anh rất trông đợi đấy nhé."

Anh ấy nói với giọng rất dịu dàng.

Chẳng lẽ anh ấy tin vào lời nói dối rõ mồn một của tôi rằng tôi đang "lo lắng cho tình yêu của bạn" hay sao? Tôi thực sự nằm ngoài phạm vi đến thế sao?

Cổ họng tôi càng thêm đau rát khi nghĩ về chuyện ấy. Tôi chỉ muốn khóc

to một trận cho hả mà thôi.

Đêm đó, tôi nằm trần trọc suy nghĩ trên giường.

Chắc hẳn người mà anh Inoue luôn mong nhớ là người anh ấy đã gọi tên ở sân trường khi đó.

Mỗi khi nhìn vào máy tính và gõ phím, anh Inoue luôn nhìn thẳng vào cô gái ấy, người mà anh luôn giữ trong tim.

Còn tôi - đứa con gái lúc nào cũng hồi hộp, nóng bừng hai má khi ở trong căn phòng câu lạc bộ chỉ có hai người - chưa từng một lần lọt vào đôi mắt ấy.

Tôi không muốn thua!

Cổ họng run rẩy, tôi nằm ghì lấy tấm ga trải giường.

Tôi không khỏi cảm thấy ghen tức với cô gái tôi chưa gặp dù chỉ một lần, đến mức lồng ngực nóng lên như bị thiêu đốt.

Tôi không muốn thua con người ấy, bởi đó là người đã làm anh Inoue đau khổ!

Ngày hôm sau, tôi đi đến phòng câu lạc bộ ngay khi tan trường.

Mọi khi tôi thường đến muộn vì mãi buôn chuyện với các bạn cùng lớp, nhưng hôm nay, tôi ra khỏi lớp ngay khi tiết sinh hoạt kết thúc.

Tôi không muốn thua!

Tôi không muốn thua!

Chỉ nhìn thôi là không được. Tôi sẽ bày tỏ cảm xúc của mình với anh Inoue, tôi sẽ khiến anh hiểu rằng tôi mới là người luônnnnnnnn nghĩ về anh từ

rất lâu rồi.

Củng cố lại tinh thần, tôi mở cửa phòng câu lạc bộ.

Anh Inoue vẫn chưa tới.

Nhìn thấy chiếc máy tính xách tay nằm trên bàn, tim tôi nhảy thót lên một cái.

Anh ấy đã ở đây viết tiểu thuyết trong giờ nghỉ rồi cứ để vậy mà về lớp sao...

Nếu là bây giờ, tôi có thể xem được nội dung bên trong. Có lẽ tôi có thể đọc được tiểu thuyết mà anh Inoue đang viết.

Khi nảy ra suy nghĩ đó, đầu óc tôi bỗng nóng như lửa đốt.

Đương nhiên chuyện đó là không được. Tự ý đụng vào đồ của người khác là hành vi tệ hại nhất trên đời!

Nhưng mà, nếu đọc cuốn tiểu thuyết ấy, có lẽ tôi sẽ hiểu được tâm tình của anh Inoue. Tại sao anh ấy lại nghĩ về người con gái đó nhiều đến thế? Cái gì ở cô ta đã lôi cuốn anh Inoue đến nhường này?

Sự ham muốn trào lên trong tôi, cổ họng đau rát từng cơn, nhịp tim tăng cao tưởng như không thể chịu đựng thêm một giây nào nữa.

Bởi vì, tôi không muốn thua cô gái ấy.

Sao tôi có thể chịu thua con người bỏ lại anh Inoue đang khóc mà đi đến nơi xa một mình cơ chứ?

Cô ta không thích anh Inoue đâu phải không?

Bởi vì cô ta đã đá anh Inoue rồi còn gì? Cho nên cô ta mới có thể bỏ anh ấy lại mà ra đi theo cách đó đúng không?

So với con người đó, tôi thích anh Inoue hơn gấp trăm gấp vạn lần, tôi có thể làm anh ấy hạnh phúc mãi mãi.

Tôi không sao rồi mắt được khỏi chiếc máy tính xách tay đang phát ra thứ ánh sáng lạnh lẽo kia.

Cổ tôi ngày càng khô khốc, các đầu ngón tay trở nên buốt lạnh. Tôi muốn xem, muốn xem, dù thế nào cũng muốn xem, tôi muốn biết tình cảm của anh Inoue. Cơ hội này sẽ không bao giờ đến lần thứ hai.

Tôi căng thẳng nuốt nước bọt rồi mở nắp chiếc máy tính lên.

Khoảnh khắc tôi nhấn nút bật nguồn bằng ngón tay tê cứng, toàn thân tôi đều nổi da gà.

Chiếc máy tính rung lên như thể nó cũng mang trong mình một sinh mệnh, thế rồi màn hình bật sáng.

Trong số vài thư mục được hiển thị ra, có một cái được gắn tiêu đề "Cô gái văn chương".

Tôi mở thư mục đó ra trước tiên.

Sự căng thẳng của tôi tăng lên tới cực hạn, mắt mờ đi, trong tai vang lên những tiếng binh binh nhức óc.

Tôi mở phần mềm soạn thảo ra và trang cuối cùng được hiển thị lên màn hình.

Vừa chạy con trỏ về phía trước, mắt tôi vừa đuổi theo những con chữ thanh mảnh một cách thèm thuồng.

Đó là cảnh ly biệt của chàng trai và cô gái.

Thứ đang phản chiếu vào mắt tôi chỉ là những con chữ đơn thuần, ấy vậy mà con người và cảnh vật bỗng hiện lên sắc nét, không khác gì cảm giác khi xem một bộ phim chiếu trên màn ảnh rộng.

Giây phút diệu kỳ ngăn ngủi trước khi màn đêm buông xuống, một màu vàng mềm mại nhuộm lên toàn bộ sân trường.

Những cánh hoa trắng lất phất rơi.

Một lời hứa vô cùng quan trọng.

Cô gái cất bước đi về phía cánh cổng.

Bím tóc đuôi sam đong đưa. Tấm lưng không một lần ngoảnh lại.

Chàng trai vừa gọi tên cô gái, vừa tuyệt vọng nhắc nhở bản thân rằng không được đuổi theo.

Không được đuổi theo.

Vì đó là lời hứa.

Sẽ không phải là hai người cùng tiến bước. Anh đã thề sẽ tự bước tới cánh cổng ấy, một mình.

"Senpai...!"

Giọng của anh Inoue lại một lần nữa trở lại hết sức sống động, đâm xuyên lồng ngực của tôi.

Chất giọng bi thương vụn vỡ.

Những giọt nước mắt rơi lã chã trên gò má trắng trẻo. Gương mặt nhìn nghiêng mong manh nhuốm màu tuyệt vọng.

"Senpai!... Senpai!"

"Xin đừng đi! Xin đừng đi!"

Chàng trai đã cần có cô gái đến nhường nào. Đã được cô ấy ôm chặt trong vòng tay dịu dàng, được cô ấy bảo vệ tới mức nào, được cô ấy cứu vớt ra sao... Hai người đã cùng nhau đi qua biết bao nhiêu tháng ngày ấm áp mà không điều gì trên đời thay thế được.

Tất cả đều được dồn nén trọn vẹn trong cảnh chia tay buổi hoàng hôn ấy.

Tình cảm của cô gái khi nghĩ về chàng trai cũng giống như cảm xúc anh dành cho cô. Một sự tồn tại quý giá và quan trọng, hơn bất cứ thứ gì, hơn bất cứ ai.

Chính vì thế mà cô quyết định rời xa.

Toàn thân tôi trở nên tê dại.

T-Trên đời có kiểu chia ly này sao!

Dù yêu thương nhau, dù cảm xúc dành cho nhau là từ hai phía, sao lại phải chia xa cơ chứ!

Thế mà, khung cảnh được khắc họa ở đó thật hạnh phúc, thật ấm áp, thật bi thương... khiến cho ngực tôi nghẹn lại.

Tình yêu của cô gái được truyền tới,

Quyết tâm của chàng trai được truyền tới,

Tất cả ngôn từ, tất cả tình cảm, dường như được nhuộm trong ánh sáng vàng kim của buổi hoàng hôn, sáng lên lấp lánh và tỏa đi hơi ấm...

Nước mắt rơi lăn chã xuống hai gò má của tôi lúc nào không hay.

Dù muốn dừng cũng không dừng được. Tầm nhìn của tôi bị bao phủ bởi nước mắt, nhòe đi, không thể đọc được gì thêm nữa.

Trái tim tôi rất đau, đau đớn lắm.

Tôi chưa bao giờ dành tình cảm cho ai đó sâu đậm đến thế này.

Tôi không hề biết tới thứ tình cảm khiến con người ta trân trọng đối phương hơn cả bản thân mình. Tựa như hai linh hồn hòa chung làm một, mỗi dây liên kết như thế, một thứ tình yêu như thế... tôi chưa bao giờ biết tới.

Nước mắt tôi vẫn tuôn rơi lăn chã. Tôi cắn chặt môi, cố hết sức giữ cho mình không khóc thành tiếng, người run lên từng chập.

Anh Inoue sắp tới rồi.

Không thể để anh ấy thấy gương mặt tèm lem nước mắt của mình, tôi đóng máy tính lại và lao ra khỏi phòng.

Tôi chạy như bay xuống cầu thang. Tôi cũng chẳng rõ mình định đi đâu nữa. Tim tôi đau như bị bóp nát, đầu gối cũng run lẩy bẩy nhưng tôi chẳng thể dừng chân.

Xuống đến tầng một, vẫn đi nguyên giày dép trong trường, tôi lao ra khỏi tòa nhà.

Có quá nhiều cú sốc ập tới cùng một lúc và làm tôi đau khổ, nên tôi chỉ biết chạy, chạy và chạy trên con đường rải nhựa xám xịt, chẳng hề biết đích đến của mình là đâu. Ấy vậy mà cơn đau tưởng muốn phát điên hoành hành

trong tim tôi vẫn chẳng hề thuyên giảm dù chỉ một chút.

Thật đáng xấu hổ!

Tôi đã nhìn trộm vào trái tim người khác theo cách đó.

Lại còn ngạo mạn cho rằng tôi mới là người có thể làm cho anh Inoue hạnh phúc.

Trong khi tôi chẳng hề biết anh Inoue và cô ấy chia tay với những cảm xúc như thế nào. Tôi nào có biết bất cứ điều gì về mối liên kết, về tâm tư, về tình yêu của hai người họ.

Tôi là một đứa trẻ ngu xuẩn. Tôi hoàn toàn bị tình yêu của hai người hạ gục rồi. Tình yêu của tôi thì sao chứ, mãi mãi chỉ loanh quanh bên trong ranh giới của sự ước ao ngưỡng mộ mà thôi!

Đầu, mặt, cổ tôi đều nóng phùng phùng như bị thiêu cháy, phổi cũng sắp vỡ tung sau một hồi chạy như điên.

Chân tôi khụy xuống, chẳng thể chạy tiếp nổi nữa. Tôi ngồi bệt xuống một vệ đường ở đâu đó, vùi mặt vào đầu gối và khóc rầm rức.

Không biết tôi đã ôm gối khóc lóc trong tình trạng người mệt mỏi rã rời như xác ve bao lâu rồi nhỉ?

Gió trở nên lạnh hơn, và tôi cũng bắt đầu thấy lạnh.

Từ giờ tôi nên làm gì...?

Có nên xin rút khỏi câu lạc bộ Văn học không đây...?

Giờ tôi đã biết anh Inoue dành cho cô gái ấy tình cảm mạnh mẽ đến mức nào, điều đó quá đau đớn nên tôi khó lòng tiếp tục sinh hoạt câu lạc bộ chỉ có

hai người được nữa. Dù tôi thích anh ấy đến mấy cũng chẳng ích gì.

Tình cảm của tôi sẽ không được đáp lại.

Khi tôi khịt mũi một cái "A... Chưa gì mà đã thất tình mất tiêu rồi..." và ngẩng mặt lên...

Ánh sáng vàng cam sáng lóa chiếu thẳng vào mắt tôi.

Mặt trời chiều to một cách khó tin.

To lắm, rất to, đủ để toàn bộ thân thể của tôi bị nuốt trọn trong đó. Và rồi, nó chìm dần xuống phía bờ bên kia, vô cùng chậm rãi.

Dòng sông và vệ cỏ, tay chân và bộ váy của tôi, tất cả đều nhuộm màu đỏ thẫm.

Tôi nhìn cảnh tượng ấy, mồm há hốc, mắt mở to, trái tim rung động mãnh liệt, hơi nóng tỏa ra từ sâu trong lồng ngực.

A... Đẹp quá!

Tôi vừa mới thất tình, vậy mà sao mặt trời ráng chiều lại đẹp thế này.

Ngày tôi gặp anh Inoue lần đầu, thế giới cũng được ôm trọn trong ánh mặt trời ấm áp như thế này đây.

Người con trai vừa khóc vừa gọi tên ai đó.

Nhớ lại thì, lúc đó tôi giống như đang xem một câu chuyện được kể trên màn ảnh. Tôi chẳng thể cất tiếng gọi cũng chẳng thể chạy tới gần, chỉ biết nắm chặt lấy chấn song sắt mà thôi.

Tôi muốn tới bên anh. Tôi muốn bắt chuyện, muốn an ủi anh ấy.

Tôi đã ước nguyện mãnh liệt đến mức muốn rơi nước mắt...

Phải rồi, điều đó đã thành hiện thực.

Tôi khao khát muốn được gặp anh Inoue, đã tìm, tìm mãi, và rồi dù chẳng biết tí gì về Hesse hay Akutagawa, tôi vẫn hăm hở gia nhập câu lạc bộ Văn học, đã có những cuộc nói chuyện chỉ có hai người. Tôi đã có thể chiêm ngưỡng nụ cười tuyệt vời hơn tất cả của anh Inoue.

Đó chắc chắn là một điều tuyệt vời, có thể xem như kỳ tích.

Khi chăm chú nhìn về hướng mặt trời sắp lặn, gương mặt của anh Inoue nối tiếp nhau hiện lên trong tâm trí tôi, như những ngọn cỏ mềm mại trôi lên khỏi mặt đất.

Khi anh ấy mở to hai mắt nhìn xuống tôi vào ngày tôi xin phép gia nhập câu lạc bộ, khi anh ấy chau mày tỏ vẻ ngại ngùng khi đọc truyện tam đề mà tôi viết ra, khi anh ấy nói "Giống như bún nộm thêm tương ớt ấy nhỉ" và nở nụ cười rất đẹp tuyệt vời. Và cả khi anh ấy dạy tôi rằng Demian có vị giống như trứng vịt Bắc Thảo nữa.

Tất cả những gì tôi nhớ đến là anh Inoue. Tất cả những gì hiện lên trong tôi là gương mặt của anh Inoue.

Giống như màu trời chiều nhuộm lên khắp thế gian, trái tim tôi cũng đã đầy ắp hình ảnh của anh Inoue rồi.

Câu trả lời mà tôi rút ra được thật vô cùng đơn giản.

Đêm đó, tôi bắt tay vào viết truyện tam đề được giao lần trước.

"Máy tính", "cửa sổ", "kangaroo"... Cùng với suy nghĩ phải làm thế nào đó để truyền đạt được tình cảm của bản thân, tôi cố gắng viết bằng tất cả

những gì mình có.

Ngày hôm sau, tôi cầm theo bản thảo rồi ghé qua câu lạc bộ.

"Em xin lỗi vì đã trốn sinh hoạt ngày hôm qua. Ở nhà, em đã viết bài văn theo chủ đề rồi, anh hãy đọc đi ạ."

"Thế à? Đáng để mong đợi đấy nhỉ."

Vẫn với nét mặt hiền hậu thường ngày, anh Inoue nhận lấy tập giấy viết văn và bắt đầu đọc.

"Ồ, có một cái máy tính to khổng lồ à... Kangaroo nhảy từng từng để nhấn các nút và tính toán... ừ, khá là thú vị đây."

Kangaroo đang làm tính.

Nó tính toán về tình cảm hướng tới người luôn ở trong trái tim của bản thân, người mà nó yêu, nó phải tính để tìm đáp án.

Thế nhưng, dù nó tính toán bao nhiêu lần thì cũng không có được câu trả lời. Nó cứ nhảy từng, từng, từng, từng từ con số này tới con số khác.

"Con kangaroo này... thích một đàn anh... cùng trường..."

Anh Inoue để lộ biểu cảm thoáng chút bối rối.

Kangaroo yêu đàn anh. Anh Inoue lại đang nghĩ rằng tôi viết câu chuyện của bạn mình đúng không?

Tôi nín thở, mắt dõi theo phản ứng của anh Inoue.

"Câu chuyện này chan chứa tình cảm, khá đấy."

Anh Inoue lẩm bẩm khi lật trang thứ hai của tập giấy bản thảo, và khi mắt anh ấy bắt gặp trang viết thứ ba, vẻ kinh ngạc hiện rõ mồn một trên khuôn mặt của anh ấy.

Mệt mỏi với chuyện tính toán, kangaroo chọn cách viết cảm xúc dành cho người thương lên tấm kính cửa sổ.

Thở ra một hơi thật mạnh,

Bằng những đầu ngón tay vụng về,

"Em rất thích anh Inoue Konoha."

Anh Inoue quay mặt về phía tôi, vẫn tròn tròn hai mắt.

"Em đùa hơi quá rồi đây, Hinosaka!"

Tôi ngồi trên ghế, chăm chú nhìn lại anh Inoue. Anh Inoue chắc chắn không nhận ra bàn tay nắm chặt đặt dưới bàn của tôi đang run cầm cập. Và anh ấy hẳn cũng không biết rằng kẻ đang nhìn thẳng với vẻ bình thản là tôi đây thực ra trong thâm tâm chỉ thấy sợ hãi, xấu hổ, muốn co chân chạy trốn.

"Không phải đùa ạ. Đó là những lời thật lòng."

"... Hinosaka!"

Gương mặt anh Inoue trở nên yếu đuối.

Tôi đứng dậy, đặt hai tay lên đầu gối rồi cúi gập đầu.

"Em xin lỗi, hôm qua, em đã xem trộm máy tính của anh Inoue."

"Hả?"

"Em đã trót đọc phần cuối của tiểu thuyết rồi."

"...!"

"Dù thế nào đi nữa em cũng muốn biết tình cảm của anh Inoue. Đây là một hành động sai trái đáng xấu hổ. Em hứa không phạm phải thêm một lần nào nữa. Em sẽ nghiêm khắc tự kiểm điểm bản thân."

Đôi mắt anh Inoue trở nên vô hồn, giọng nói thì tắc nghẹn. Thế rồi gương mặt ấy tối sầm lại trong chớp mắt và anh ấy thấp giọng nói.

"... Nếu đọc rồi thì em phải hiểu chứ. Anh đã nói sẽ không hẹn hò với ai cả. Cho nên anh không thể nhận tình cảm của Hinosaaka."

Dù tôi đã dự đoán chuyện này, cảm giác vẫn giống như bị một lưỡi dao đâm xuyên ngực.

"Anh không có nguyện vọng gì sao?"

"Anh nghĩ là không."

"Thế ạ?"

"Xin lỗi!"

"Không ạ!"

Tôi vốn biết rồi.

Chắc chắn anh Inoue sẽ từ chối.

Rằng anh ấy là người tôi tuyệt đối không giành được nếu chỉ biết đổ mắt và trông mong.

"Em mới là người phải xin lỗi!"

"!"

Hai mắt của anh Inoue mở lớn.

Tôi gí mặt về phía anh Inoue, kéo đầu anh ấy lại và chạm môi mình vào môi anh ấy.

Tim tôi nảy lên loạn xạ.

Môi của tôi dường như muốn chôn chặt ở chỗ đó, trên bờ môi ấm áp mềm mại của anh Inoue.

Tôi đạt được một nụ hôn chớp nhoáng quý báu.

Đã làm thật rồi. Không thể lùi được nữa. vẻ mặt kinh ngạc của đám Hitomi thoáng hiện ra trong suy nghĩ của tôi.

Khi tôi đặt gót chân hoàn toàn trở lại sàn nhà và đưa mặt ra xa, anh Inoue thất thần nhìn xuống tôi, dáng vẻ vẫn như không hiểu chuyện gì đã xảy ra cả.

Tôi vẫn thấy Demian của Hesse thật khó và tôi chưa thể đọc hiểu được cuốn sách này.

Thế nhưng, giống như chim non nằm trong trứng, nếu tôi liên tục dùng cái mỏ vàng của mình mổ lia lịa lên lớp vỏ từ bên trong, có lẽ tôi sẽ hiểu được vận mệnh của Sinclair và lời nói của Demian, có lẽ tôi cũng có thể trở thành một cô gái văn chương thực thụ.

Phải, một con chim sẽ chiến đấu để thoát ra khỏi quả trứng.

Vì thế, dồn sức vào hàng lông mày chỉ chực trĩu xuống, nâng đỡ trái tim vốn dĩ rất yếu mềm, tôi tuyên bố.

"Em sẽ không từ bỏ. Em rất thích anh Inoue!"

TÌNH ĐẦU CỦA CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG TẬP SỰ

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Vụ tự tử đôi của Cô gái văn chương Tập sự

Không có ai đoán được lý do tại sao Matsumoto Nagomu lại thực hiện một việc liều lĩnh như vậy.

Nagomu vốn là người sống nội tâm và hiền lành. Chính vì thế, khi thông báo về hành vi đáng sợ vượt quá giới hạn luân thường đạo lý mà Nagomu phạm phải được loan đi rộng rãi, trường học trở nên náo loạn.

Nhưng chắc chắn giáo viên và bạn học, những người đã giả vờ không thấy tình cảnh khốn khổ của Nagomu, sẽ chẳng thể biết được vì cớ gì mà Nagomu phải làm chuyện ấy.

Thêm vào đó, bất chấp thực tế rằng vụ việc của Nagomu đã từng được đăng tải đầy trên tạp chí và chương trình ti vi hàng ngày, những phỏng đoán và lý luận vô trách nhiệm đã được bàn tới bàn lui, thì bây giờ, chẳng ai nói tới nó nữa.

Mọi người đều coi chuyện đó chỉ đơn thuần là một trong số những vụ án thương tâm tanh mùi máu xảy ra rất nhiều từ xưa tới nay và tự bảo nhau rằng tuổi dậy thì đôi khi cũng có những lúc như vậy đấy.

Chắc chắn, chỉ có mình tôi biết.

Biết về nguyên do của hành động chỉ có thể được xem là điên rồ đó.

Nagomu đã muốn bảo vệ điều gì, đến mức chấp nhận để cái tên của bản thân bị vấy bẩn?

Thứ đó tuyệt đối không phải là tình yêu trong sáng. Chỉ đầy những cạm bẫy và sự phản bội mà thôi.

TÌNH ĐẦU CỦA CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG TẬP SỰ

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương 1

"Tự sát đôi ở Sonezaki có vị của sủi cỏ được xếp trong chảo sắt."

Tôi ngồi co gối trên ghế xếp, vừa lật trang cuốn sách đặt trên đùi vừa hí hửng bình luận.

Thời điểm kết thúc tuần lễ Vàng, chúng tôi bắt đầu đổi sang đồng phục mùa hè.

(Tuần lễ Vàng tại Nhật Bản bao gồm bốn ngày trong vòng một tuần, kể từ ngày 29/4 đến 5/5)

Cuối cùng cũng không có thêm học sinh lớp 10 nào gia nhập câu lạc bộ cả, cho nên trong căn phòng câu lạc bộ nằm ở góc phía Tây tầng ba chỉ có hai người là tôi và anh Konoha.

Hôm nay, anh Konoha vẫn gõ lạch cạch lên phím của chiếc máy tính xách tay đặt trên mặt bàn cũ kĩ.

Gương mặt nhìn nghiêng trầm lặng ấy đã trở nên quen thuộc với tôi trong suốt một tháng qua.

"Đúng như cái tiêu đề toạc móng heo đó, Tự sát đôi ở Sonezaki là câu chuyện kể về cô kỹ nữ và người làm công ở hiệu bán nước tương đã cùng nhau tự kết liễu sinh mạng của mình. Cho những miếng sủi cỏ vào trong

chảo sắt đã được nung nóng xèo xèo rồi rán toàn bộ cùng một lúc, nhìn dầu bắn lên tách tách mới thật hồi hộp làm sao.

Cảnh tự sát của cặp nhân vật chính rất đau đớn, họ dùng wakizashi đâm thủng hòng mình. Cảm giác giống như một thảm kịch thương tâm, khi vỏ sủi cảo rách ra và thịt băm hành họ văng ra tung tóe, à, tại sao vỏ của sủi cảo hay bị dính ngay lập tức vào đáy chảo và rách bung ra thế nhỉ?"

(Vũ khí phòng thân truyền thống của samurai, dao động trong khoảng từ 30 đến 60cm)

"...Chắc là tại lơ là tăng lửa quá tay chứ gì. Nếu không phải thế thì là do thiếu dầu ăn."

Anh ấy vừa đánh máy vừa nói với thái độ lạnh nhạt.

Việc anh Konoha đáp lời làm tôi sung sướng tốt độ, nghe răng cười toe toét và nhướn người về phía trước.

"A, có lẽ là thế đấy ạ! Em cứ hể nấu nướng gì là lại bị cháy hoặc cạn hết nước thôi... oái oái!"

Vì trọng tâm bị lệch khi đỡ người về phía trước, tôi suýt nữa thì ngã lăn xuống khỏi chiếc ghế xếp. Anh Konoha giật mình nhồm dẩy.

Sau khi thấy tôi bám cả hai tay vào bàn và xoay xử lấy lại được tư thế thăng bằng, vai anh ấy bèn thông xuống ra chiều nhẹ nhõm.

"Ha... Nguy hiểm quá."

"Tha cho tôi mấy pha vấp ngã rồi lôi theo cả đồng sách như tuần trước đi."

"Lần đó đến một vì 'sách lơ' anh nhỉ? Bụi bám đầy trên mặt bàn và máy

tính, may mà không bị bay mất dữ liệu đấy."

"Đừng có nói như chuyện của người khác. Thủ phạm là cô chứ đâu."

Anh Konoha lườm tôi tóe khói.

Từ sau pha tỏ tình có một không hai trong đời hồi tháng Tư, chúng tôi lúc nào cũng ở trong tình trạng như thế này.

"...Em sẽ không từ bỏ. Em rất thích anh Inoue."

Cái ngày mà tôi tuyên bố điều đó cùng với một nụ hôn, anh Konoha đứng đực ra đó chờ đợi trong một khoảng thời gian khá dài.

Sau đó, hai má anh ấy đỏ bừng, lông mày nhăn lên hết cỡ và nổi cơn thịnh nộ.

"B-Bỗng dưng làm cái gì vậy hả?"

"... Em xin lỗi, vậy là, lần đầu của anh ạ?"

Thực ra tôi cũng thấy rất tội lỗi, bèn đánh liều hỏi. Thế là anh ấy càng thêm đỏ mặt tía tai, nét mặt đau đớn vừa như chán nản vừa như tức giận.

"Không phải thế... nhưng, tôi đã quyết sẽ không hôn ai khác rồi... mới chỉ có một tháng mà lại thành thế này... Oaaa, tại sao lại không tránh được cơ chứ... aaa... uu."

Nhìn anh ấy ghì chặt tay lên miệng, gục đầu, hình như đang trách móc bản thân ghê lắm, tôi càng thấy có lỗi hơn.

Tôi khẽ khàng đặt tay lên vai anh ấy từ đằng sau, tuyên bố một câu chứa đựng toàn bộ thành ý.

"Em sẽ chịu trách nhiệm."

"Khỏi cần! Đừng có chạm vào tôi!"

Anh ấy dồn hết sức cương quyết gạt tôi ra, tỏ ý cự tuyệt.

"Em hiểu rồi. Em sẽ không sử dụng vũ lực nữa. Chỉ cần anh Inoue hiểu được rằng em rất thật lòng, thế là đủ. Tóm lại mọi việc là như thế, từ nay trở đi em sẽ cố gắng hết sức mình. Mong anh cố gắng chịu đựng em một thời gian dài nữa."

Tôi cúi đầu thật thấp. Anh Konoha nhìn tôi như thể lo sợ không biết tôi định giở trò gì tiếp theo.

Suốt hai tuần kể từ ngày đó, anh ấy hoàn toàn không mở miệng nói với tôi một lời nào.

Khi gặp ở phòng câu lạc bộ, dù tôi có cười và nói lời chào hỏi...

"Chào anh!"

Thì anh ấy vẫn gườm gườm nhìn vào máy tính với bộ mặt cáu kỉnh như đâm lê, cũng chẳng giao đề tài viết truyện tam đề cho tôi nữa.

Do đó tôi đành giở từ điển một cách ngẫu nhiên, tự mình tùy ý quyết định đề tài, viết một đoạn văn trong giới hạn thời gian 50 phút rồi đọc lên trước mặt anh Konoha.

Đến tuần thứ ba, anh Konoha lần đầu hỏi.

"Cô vẫn không bỏ câu lạc bộ đi à?"

"Vâng, dù hàng ngày bị đối xử ghê lạnh đến như thế này mà vẫn tiếp tục tới, em đoán em cũng là Masochist mất rồi. Nhưng dần dần thì cũng quen, cả

việc nhìn gương mặt tỏ vẻ chán ghét của anh cũng mang lại cảm giác dễ chịu, cho nên ngày mai, rồi ngày kia nữa, xin anh tiếp tục quan tâm giúp đỡ!"

"Cái đây không phải Masochist! Là Sadist thì có! Tôi đang bị cô tra tấn đấy biết không hả?"

"Có lẽ là thế ạ! Anh Inoue cũng phải tới câu lạc bộ thật đầy đủ nhé! Em sẽ không làm những chuyện như là hôn bất ngờ nữa đâu. Em sẽ nhịn cho đến ngày anh Inoue làm thế với em mà."

"Cả đời này tôi sẽ không làm thế, chuyện đó tuyệt đối không thể xảy ra!"

Đoạn đối thoại đó cứ tiếp diễn như vậy cuối cùng anh Konoha cũng phải nhượng bộ, thở dài đầy chán ghét và nói.

"Tôi quyết định coi cô như thử thách mà tôi buộc phải vượt qua. Hể có mặt cô là tôi có cảm giác mình sẽ luyện được sức chịu đựng ngang tầm Phật Thích ca và Gandhi."

(Anh hùng dân tộc Ấn Độ, người lãnh đạo cuộc kháng chiến chống đế quốc Anh giành lại độc lập cho Ấn Độ)

Tôi bất giác rơm rớm nước mắt và bày tỏ.

"Anh Konoha đã chấp nhận em, em vui quá."

Thế là anh ấy nổi giận.

"Đây không phải là chấp nhận! Thêm nữa, đừng có trơ trẽn gọi tôi bằng tên."

Dù thế mỗi khi tôi gọi,

"Anh Konoha!"

"Anh Konoha!"

Anh ấy dần dần cũng phải trả lời với vẻ miễn cưỡng.

"Gọi một lần là biết rồi. Tai tôi nghe vẫn rõ."

Thật là một bước tiến vĩ đại.

Khi tôi thông báo với Hitomi,

"Khi tớ gọi tên, anh Konoha đã quay lại đóóó!"

"Vẫn chưa bỏ cuộc hả?"

Cậu ấy tỏ vẻ kinh ngạc.

Chuyện anh Konoha đã có người anh ấy yêu, cả chuyện tôi đã hôn anh ấy, tôi chỉ kể cho mình Hitomi biết.

Lúc đó, Hitomi trợn mắt lên và nói với bộ mặt gay gắt "Bỏ đi, tiếc gì người con trai đã thích cô gái khác chứ", nhưng tôi chỉ cười và đáp lại.

"Tớ không muốn bỏ cuộc, nên tớ sẽ cố gắng"

Có vẻ Hitomi vẫn không bằng lòng được nên kể từ đó về sau, cứ lâu lâu cậu ấy lại hỏi.

"... Nano, cậu ổn thật không? Bị đối xử lạnh nhạt như thế, hoàn toàn không thấy chút hi vọng nào, cậu không thấy khổ sở khi ở bên cạnh người ta hả?"

"Ừ, trái lại còn thấy hạnh phúc sao đó."

Khi thấy tôi trả lời với nụ cười mãn nguyện, gương mặt cậu ấy lộ vẻ kinh

ngạc từ tận đáy lòng.

Nhưng, đó không phải là nói dối.

Tôi thực sự đang thấy hạnh phúc.

Tôi từng nghĩ yêu người đã dành tình cảm cho người khác sẽ đau khổ tận cùng, thế mà hóa ra không phải.

Chỉ cần sau giờ học, mở cánh cửa ra, nghe tiếng gõ phím lạch cạch nhẹ nhàng, tim tôi đã giống lên rộn rã.

Khi tôi viết những câu chuyện tam đề, âm thanh ấy cứ tiếp diễn liên tục không thôi, mỗi khi ngẩng mặt lên thì phía bên kia đầu bàn có anh Konoha ở đó.

Tôi có thể ngấm ngấm say sưa hàng mi rủ xuống, cái cổ đẹp đẽ, cặp mắt nghiêm trang hòa trong ánh nắng tươi sáng xuyên vào từ cửa sổ.

Đương nhiên, cũng có những lúc tôi cảm thấy đau như có cái gì đâm xuyên lồng ngực mỗi khi bị anh ấy tảng lờ hay ghẻ lạnh.

Và có cả những ngày khi tôi về nhà, ở một mình và ngấm ngấm "Hôm nay mình lại nói nhiều quá rồi", "Câu chuyện của mình nhạt quá nên chắc anh Konoha mất hứng lắm nhỉ?" rồi tự muốn đào hố dưới nền nhà mà chui xuống cho xong.

Dù vậy, so với một anh Konoha luôn dịu dàng với bất cứ ai trước khi tôi tỏ tình, tôi cảm thấy anh Konoha độc địa nói năng thẳng toẹt bây giờ lại gần gũi hơn gấp nhiều lần.

Khi tôi nói:

"Anh Konoha chỉ toàn giả nai thôi."

Anh ấy nổi đóa phản pháo lại "Bản chất của tôi vốn dĩ đã là hòa nhã, lịch sự rồi!"

"Người khiến tôi điên tiết đến mức này là cô và..."

Đang nói dở, anh ấy liền ngậm miệng lại với vẻ khó chịu.

Tôi hỏi dồn.

"Cô và, ai ạ?"

Anh ấy liền cúi gằm mặt như trẻ con.

"Không thích nói!"

Chuyện đó giống như là anh Konoha đang cho tôi thấy tâm hồn thực sự không tô vẽ gì của anh ấy vậy, khiến tim tôi đập thành thịch liên hồi.

Những cuộc chuyện trò không còn giữ ý làm tôi hồi hộp hơn hẳn trước đây. Ấn tượng của anh ấy về tôi có vẻ sẽ chẳng thể nào xấu hơn được nữa, nên tôi cảm thấy khá dễ chịu. Và hơn tất cả, tôi hạnh phúc vì có thể bộc lộ rằng tôi thích anh Konoha mà không cần giấu giếm.

Nếu được, tôi muốn anh Konoha cũng thích lại mình, cơ mà...

Tôi biết đó là một việc vô cùng khó khăn. Bình thường sẽ không thể có một pha lật ngược tình thế để thay đổi tình hình hiện tại. Thế nhưng, tôi không muốn từ bỏ.

Người mà anh Konoha yêu là chị Amano Tooko, từng là chủ nhiệm câu lạc bộ Văn học và năm nay đã tốt nghiệp.

Trong các câu chuyện tôi nghe được từ người khác, chị ấy là một mỹ nhân

mảnh dẻ, có phong thái dịu dàng, mái tóc dài tết đuôi sam, rất yêu sách, thường hay vừa cười vừa nói "Như mọi người thấy, tôi là một 'cô gái văn chương'"

Bây giờ nghĩ lại, "chủ nhiệm trước đây thích sách đến độ muốn ăn tươi nuốt sống chúng" mà anh Konoha từng kể chắc chắn là chị Amano. Tôi từng nghĩ "người gì mà lạ lùng thế" nhưng giờ tôi đã quyết định mình cũng sẽ nhắm tới mục tiêu trở thành "cô gái văn chương".

Nếu chị Amano ví von sách với đồ ăn để thể hiện vốn kiến thức sâu rộng của mình với anh Konoha thì tôi cũng sẽ làm như thế.

Tôi muốn tiến gần tới người đang nắm giữ trái tim của anh Konoha bằng cách phù hợp với mình.

Thế nhưng trò bắt chước "cô gái văn chương" của tôi có vẻ không được đánh giá cao.

"Cái kiểu ngồi co chân đó, không biết cô nghe được từ ai, nhưng hoàn toàn sai bét nhé. Chị Tooko sẽ cởi dép đi trong nhà, chân cũng không dạng ra rộng hoác như thế. Chị ấy cũng sẽ không dùng từ "toạc móng heo" hay nói Tự sát đôi ở Sonezaki có vị của sủi cảo rách vỏ đâu."

"Hầy, thế là gì ạ?"

Tóc mái của anh Konoha nhẹ nhàng phủ xuống mi mắt. Anh ấy hơi cúi đầu và lặng lẽ trả lời.

"Giống như lẩu vịt."

"Vịt ạ?"

"Phải... Thịt vịt già nhuyễn, nặn thành viên đun cùng với hành, cải thảo và

nấm đông cô. Giống như những tình cảm lẫn khuất nơi tận cùng của tác phẩm tuôn trào ra ngoài, mỡ của vịt rỉ ra, tạo nên một hương vị sâu lắng không lời nào tả nổi. Udon cho vào cuối cùng cũng là điểm nhấn, khi nuốt xuống tưởng như bỏng cháy cổ họng nhưng vị ngon quá sức tưởng tượng ấy khiến cơ thể ta nóng lên đến từng góc ngách..."

(Loại mỳ làm từ bột mỳ, có sợi dày nhất trong các loại mỳ của Nhật)

Anh ấy đang nhớ lại giọng nói của chị Amano sao.

Mắt nhắm nghiền, biểu cảm trở nên đau đớn.

Tấm rèm trắng lặng lẽ rung rinh bởi cơn gió tháng Năm lùa vào từ ô cửa sổ.

Trái tim tôi cũng trở nên xao động.

Dù tôi nghĩ là mọi thứ vẫn ổn, nhưng những lúc như thế này, ngực tôi lại đau nhức nhối.

Mình thì không được sao...? Những gì mình đang làm chỉ là sự vật lộn không có kết quả hay sao?

Thế nhưng tôi ngay lập tức nói với gương mặt tươi tỉnh.

"Em hiểu rồi. Vậy thì tiếp theo em xin được thử thách với Kẻ giết phụ nữ và địa ngục dầu của Chikamatsu."

"Mà này Hinosaka, cô chọn sách để đọc dựa vào tiêu đề đấy à? Trước đây cô cũng rên rỉ không hiểu gì về Ác quỷ của Dostoyevsky và Sức mạnh bóng tối của Tolstoy đây thôi. Văn học cổ điển đối với cô bây giờ vẫn còn quá khó. Chẳng phải là cô cũng hoàn toàn chẳng hiểu gì về chủ đề của Tự sát đôi ở Sonezaki sao? Cô nhớ được mỗi cảnh tự sát thôi chứ gì?"

"Ừ... Đ-Đúng là... Chikamatsu có nhiều tựa nghe thì thấy kích thích như là Người đưa thư của thế giới bên kia, hoặc Tự tử vì tình ở Amijima, nhưng nội dung cứ nhùng nhằng chập chờn thế nào ấy, rất khó đọc. Em cũng đã tưởng Người đưa thư của thế giới bên kia là câu chuyện về người đưa thư và cũng là một xác chết sống dậy tấn công từ đêm này qua đêm khác, thế mà lại không phải."

"Vì Chikamatsu không phải người sáng tác mấy thể loại kinh dị máu me mà cô thích."

"Hầy, đúng thế nhỉ? Nhưng mà nhân vật trong truyện của ông ấy cũng toàn đi tự tử đôi đó thôi. Chikamatsu là kẻ cuồng tự sát vì tình ạ? Em cũng nghĩ Ohatsu và Tokubee trong câu chuyện toạc móng heo Tự sát đôi ở Sonezaki đúng ra chẳng việc gì phải chết cả. Á á...! Em lại lỡ nói 'toạc móng heo' rồi."

Tôi hấp tấp lấy tay bịt miệng còn anh Konoha thở dài chán ngán.

"Nếu định đọc Chikamatsu thì cũng nên tìm hiểu về bối cảnh lịch sử nữa. Sau khi làm thế, biết đâu cô sẽ hiểu được nguyên do Tokubee và Ohatsu bị dồn đến đường cùng và phải lựa chọn cái chết."

Tôi gật đầu thật mạnh.

"Vâng, em đã rõ!"

Anh Konoha đã cho tôi lời khuyên. Phải cố gắng thôi! Đây cũng là một bước để trở thành "cô gái văn chương" mà.

Tôi khẩn trương tìm tới thư viện to nhất vùng trong ngày hôm đó. Vì thư viện mở cửa cho đến tám giờ tối nên tôi quyết định sẽ đối đầu với Chikamatsu bằng phong thái cẩn trọng, không đi đâu mà vội.

Tôi dùng chiếc máy tính tra cứu để xác nhận cuốn sách mình muốn đọc có đang ở trong kho hay không, rồi vừa đi vừa so số hiệu giá sách với bản đồ chỉ dẫn trong thư viện. Khi tôi đến được vị trí giá sách cần tìm...

"Ừa? Chắc chắn nó ở quanh khu này mà."

Trên máy tính rõ ràng đề là cuốn sách vẫn đang nằm trong thư viện, vậy mà tôi không thấy nó đâu cả. Đã vậy, không phải chỉ một cuốn, mà cả giá sách được cho là xếp sách liên quan tới Chikamatsu đều trống không.

Chết rồi. Chẳng lẽ có người yêu thích thể loại kinh dị cảm thấy hứng thú với những tựa sách của Chikamatsu giống như tôi, chỉ vừa đến trước tôi một chút và vét sạch đồng sách mang đi rồi sao.

Thất vọng tràn trề, tôi đành chọn vài cuốn mà tiêu đề có chữ "Thời đại Edo" rồi đi ra khu đọc.

Trong khi tìm chỗ ngồi, tôi nhìn thấy rất nhiều cuốn sách của Chikamatsu được xếp thành chồng và có một người đang đọc chúng.

A! Chính là người này!

Thấy ghế cạnh đó vẫn đang bỏ trống, tôi bèn ngồi xuống, chốc chốc lại liếc sang nhìn.

Sách giáo khoa môn văn học cổ điển của học sinh lớp được đặt bên cạnh cái ví đựng bút màu hồng đáng yêu in hình con mèo và chiếc túi buộc dây truyền thống màu đỏ.

Người này cũng là học sinh trung học à?

Khi tầm nhìn của tôi chuyển dịch từ tay lên phía trên, bộ ngực đầy đặn được bao bởi lớp áo sơ mi trắng, làn da trắng trẻo mịn màng, bờ môi đỏ hồng

căng mọng, đôi mắt đen láy và hàng mi dài lần lượt lọt vào mắt tôi. Cả mái tóc đen trông ẩm ướt chảy dài xuống từ bờ vai nữa.

Oa! Tóc đẹp quá! Không những thế còn rất xinh đẹp và người lớn nữa!

Tôi ngửi thấy cả mùi hương ngọt ngào phảng phất đâu đây.

Không biết có phải nhận ra tôi đang nhìn không, đối phương quay mặt sang về cảnh giác.

"A, xin lỗi! Em cũng đang tính tìm hiểu về Chikamatsu, nên em trót..."

Tôi hấp tấp xin lỗi. Về căng thẳng biến mất, nhường chỗ cho một nét mặt hiền hòa.

"VẬY Ạ? Xin lỗi nhé! Chị lấy toàn bộ mất rồi nhỉ? Nếu em không ngại, cứ đọc cuốn nào mà em thích."

"Thế có được không ạ? Cảm ơn chị nhiều ạ!"

Tôi lờ thốt lên bằng giọng hơi to, vội lấy tay bịt miệng và nhỏ tiếng nói "Em xin lỗi...", thế là chị ấy dịu dàng mỉm cười.

"Không sao đâu!"

Động tác lắc đầu dễ thương mà lại vô cùng quyến rũ. Mùi hương ngọt ngào lại bay lên thoang thoảng. Mùi dầu gội chẳng?

"Ừm... Chị cũng đang tìm hiểu về Chikamatsu ạ? Bài tập về nhà ạ?"

Dĩ nhiên tôi không dám hỏi "chị có thích truyện kinh dị giống em không?".

"Không phải. Ngay từ đầu chị đã thích kịch bình dân của Chikamatsu rồi."

"Kịch bình dân?"

Thấy tôi ngần tò te, chị ấy giải thích bằng giọng dịu dàng, gương mặt không hề tỏ ra khó chịu.

"Tác phẩm của Chikamatsu được chia thành kịch lịch sử và kịch bình dân. Kịch lịch sử lấy tư liệu từ những sự kiện xưa cũ, viết về thế giới của các võ sĩ, trong khi kịch bình dân lấy tư liệu từ những sự việc xảy ra trong xã hội đương thời, viết về thế giới của những người dân bình dị. Tự sát đôi ở Sonezaki hay Tự sát vì tình ở Amijima đều là kịch bình dân cả."

Chị ấy thì thầm bằng giọng rất nhỏ, và tôi cũng thì thào biểu lộ sự ngạc nhiên của mình.

"O? Tự sát đôi ở Sonezaki là chuyện có thật ă?"

Tình huống này cứ giống giống việc mấy cô bạn thân nằm trong chăn kể cho nhau nghe bí mật vào buổi tối của chuyến du lịch ngoại khóa, làm tôi thấy vui vui. Chị ấy cũng khẽ khàng tiếp tục câu chuyện, vẻ vui tươi lộ ra trong ánh mắt.

"Đúng thế, cũng có những phần đã được chỉnh sửa lại, nhưng đó là chuyện có thật xảy ra vào ngày 7 tháng 4 năm Genroku thứ 161 đấy. Người làm ở cửa hàng bán nước tương Tokubee và cô kỹ nữ Ohatsu đã cùng nhau tự sát trong rừng Sonezaki - Tenjin ở Osaka. Người ta đánh giá đó là một vụ tự sát đôi mỹ mãn, những lời tán dương dành cho hai con người làm tất cả vì tình yêu ấy được truyền đi khắp nơi.

(Năm 1703)

Thế rồi, những vở kịch lấy vụ tự sát đó làm đề tài liên tục được viết ra. Tuy phải tới một tháng sau sự việc, gánh kịch Takemotoza của Chikamatsu mới có buổi diễn đầu tiên, nhưng sau đó, họ đã diễn tới tận ngày thứ tám. Ta

có thể nói rằng vụ việc ấy đã hoàn toàn nắm giữ trái tim của công chúng rồi."

Tán dương, chuyện tự sát đôi á? Chưa kể, nếu là thời hiện đại, không ai dám nghĩ tới việc diễn kịch dựa trên vụ việc có thật lại còn sử dụng tên thật trong suốt một tuần.

"Em cũng đã đọc Tự sát đôi ở Sonezaki rồi nhưng em thực sự không thể hiểu được lý do Tokubee và Ohatsu tự tử dù chỉ một chút. Rồi có một đàn anh bảo em nên tìm hiểu về bối cảnh lịch sử... A, em thuộc câu lạc bộ Văn học ạ. Tên em là Hinosaka Nano, học sinh lớp 10 học viện Seijou."

"Seijou sao? Chắc em thông minh lắm."

"Không đâu ạ, em ngốc lắm ạ. Em ăn may mà đỗ thôi."

"Chị ở bên trường cấp ba Nishi, năm nay là năm hai...."

"Lớp A phải không ạ?"

Chị ấy mở to mắt nhìn tôi. Tôi bèn chỉ vào cuốn sách giáo khoa văn học cổ điển và nhe răng cười.

Ở đó có dòng chữ ghi bằng bút dạ, lớp 11A Matsumoto Kazu.

"Tên chị là Kazu ạ?"

Chị ấy khẽ mỉm cười. Mắt nheo lại, bờ môi hé mở, rất nhẹ nhàng, như một đóa hoa đỏ thắm bừng nở.

"Chữ đó đọc là... Nagomu."

"Oa, tên nghe mới tuyệt làm sao!"

"Cảm ơn em. Tên của Nano cũng dễ thương lắm. Viết như thế nào vậy?"

"Chữ 'Na' là trong 'na no hana' (hoa cải) và 'no' trong 'dốc Nogi' ạ."

(Một địa danh ở Tokyo)

"Dễ thương quá! Hợp với phong cách của Nano lắm đó!"

"Ồ, đâu có ạ. Chị Nagomu cũng mang cái tên cực kỳ hợp luôn ạ ~! Cảm giác cứ hòa nhã dịu dàng sao đó."

Khen tên nhau xong, chúng tôi nhanh chóng trở nên thân thiết.

Và rồi cứ thế, chúng tôi di chuyển ra khu vực ăn uống, mua cacao và trà hoa nhài ở máy bán hàng tự động. Sau đó, một tay cầm đồ uống, cả hai ngồi xuống ghế sofa và bắt đầu hào hứng nói chuyện. Đề tài là về cuốn Tự sát đôi ở Sonezaki.

"Em vẫn cho rằng dù có yêu thương nhau đến đâu đi nữa, chuyện tự tử hai người chẳng tốt chút nào. Tokubee bị bạn là Kuheiji lừa gạt, số tiền đáng lẽ trả lại cho chủ nhân phải không ạ? Nhưng chị không nghĩ là chỉ vậy thôi thì không đáng phải chết sao?"

Người làm cho tiệm bán nước tương tên là Tokubee được chú mình, đồng thời cũng là chủ tiệm, bàn chuyện cưới xin với cô cháu gái bên đằng vợ. Thế nhưng, Tokubee từ chối vì chàng đã có lời thề nguyện chuyện tương lai với cô kỹ nữ Ohatsu.

Chủ tiệm nổi giận, bắt Tokubee đến ngày 7 tháng 4 phải trả lại hai lượng bạc tiền chuẩn bị hôn sự và rời khỏi cửa hàng.

Số tiền đã bị mẹ kế của Tokubee tự tiện nhận, sau đó Tokubee cũng xoay sở lấy lại được, nhưng thấy bạn thân là Kuheiji đang khó khăn chuyện tiền nong, chàng đã cho mượn cùng lời giao hẹn của Kuheiji là đến sáng ngày mùng 3 sẽ trả lại.

Thế nhưng! Kuheiji không những không trả lại tiền, mà còn la làng vu khống Tokubee ăn trộm con dấu của Kuheiji, làm giấy tờ giả hòng chiếm đoạt tiền của hắn.

Tất cả mọi người đều tin lời Kuheiji, Tokubee bị hành hạ vô cùng tàn nhẫn. Tokubee không thể trả lại tiền cho chủ nhân được nữa, hơn nữa chàng còn đánh mất lòng tin của mọi người xung quanh và nghĩ rằng mình chỉ còn con đường chết.

Kết cục là, Tokubee dùng obi trói Ohatsu và bản thân vào một gốc cây có hai thân mọc chung một rễ, cắt cổ Ohatsu bằng wakizashi rồi lấy dao cạo đâm thủng họng chính mình mà chết.

(Tắm vải to bản buộc quanh eo khi mặc kimono)

"Em mà là Ohatsu thì sẽ cương quyết ngăn cản Tokubee tự sát. Tiền thì chịu khó làm việc rồi trả lại là được mà. Nếu không sống ở Osaka được nữa thì bỏ trốn tới Edo hay Kyushu là xong."

Tôi nắm tay thành hình quả đấm, nêu ra chủ kiến của mình. Chị Nagomu liền đối đáp lại, không kém phần hăng say.

"Nhưng mà Nano, Ohatsu là kỹ nữ, không thể rời khỏi cửa hàng cho đến khi hết thời hạn. Nếu giữa đường bỏ trốn mà bị bắt lại, cả hai chắc sẽ phải chịu những chuyện khủng khiếp lắm, và giả như có chạy trốn an toàn đến nơi xa thì cũng sẽ gây phiền phức cho gia đình ở quê nhà."

"Chuyện đó cũng đúng, nhưng..."

Một kẻ không trông mong được gì như Tokubee chẳng đời nào có thể chuẩn bị được một số tiền để chuộc Ohatsu. Nếu là kịch lịch sử thì may ra họ có thể được Oooka Echizen cứu giúp, nhưng thực tế không bao giờ ngọt ngào như thế cả.

(Nhân vật trung tâm trong phim truyền hình lịch sử cùng tên, lấy hình mẫu từ Oooka Tadasuke, một samurai thời Edo, được đánh giá là một vị quan tòa vô cùng chính trực)

"Đối với Ohatsu, trong thực tế cũng có những vị khách quen ngỏ ý muốn chuộc nàng. Có khách muốn lấy nàng làm vợ rồi cùng nhau đi tới Bungo. Nhưng nếu thế thì nàng sẽ không gặp được Tokubee nữa.

(Địa danh cổ, nay thuộc tỉnh Oita)

Nè, nếu như Nano thích một ai đó, mà không thể ở bên cạnh người đó, phải đi đến một nơi xa lắc xa lơ với một người em chẳng hề yêu thương, em thấy thế nào?"

"Ừ... Chuyện đó, cực kỳ khổ sở."

Chỉ nghĩ tới việc không thể gặp anh Konoha nữa... ngực tôi lại đau nhức nhối.

Nếu tôi là Ohatsu, bị ép buộc phải rời xa Tokubee của mình là anh Konoha, có lẽ tôi cũng sẽ làm những chuyện không thể hình dung nổi.

"Đúng không nào? Cả chị cũng không thể chịu đựng nổi việc bị chia cách với người mình yêu đâu."

Sau khi tuyên bố bằng giọng đầy cảm xúc, đột nhiên chị Nagomu cụp mắt xuống u sầu.

"Thế nhưng Ohatsu và Tokubee, dù họ yêu thương nhau đến đâu đi nữa, hai người đó vẫn không được phép ở bên nhau. Thế giới mà họ đang sống không hề tỏ ra tốt bụng với họ chút nào...

Chắc chắn... cả hai người đều đau khổ đến mức nghẹt thở... bị dồn đến

chân tường... chết là cách duy nhất..."

Giọng thì thầm ấy ngày một nhỏ hơn và khàn đi.

"Chị hiểu được cảm xúc của hai người đó. Cứ đến tối chủ nhật, chị lại nghĩ mình không muốn đến trường... Trường học cháy rụi đi có phải tốt hơn không."

Tôi bị mất phương hướng, không biết phải làm gì để tiếp nối câu chuyện.

Chị Nagomu lại đột ngột ngẩng mặt lên, nở nụ cười vui vẻ.

"Ôi, chị xin lỗi nhé, tự dừng nói chuyện kỳ cục. Cũng đến lúc chị phải về rồi. Hôm nay được nói chuyện với Nano thế này, chị vui lắm."

"Em cũng có cảm giác mình vỡ ra nhiều điều nhờ nói chuyện về Tự sát đôi ở Sonezaki với chị Nagomu."

Bờ môi của chị Nagomu khẽ hé ra, gương mặt lộ vẻ vui mừng.

"Thực ra, chị có một trang web đấy. Chị vẫn bàn chuyện về Chikamatsu ở đấy, nếu không phiền, Nano hãy ghé chơi nhé."

Nói xong, chị ấy viết địa chỉ vào một mảnh giấy nhớ có hoa văn rồi trao cho tôi.

Tờ giấy ghi nhớ đó cũng tỏa hương thơm ngát.

Nagomu là một người mỏng manh, trầm lặng, tựa như một đóa hoa chỉ nở dưới ánh trăng.

Khi ở trong lớp, Nagomu lúc nào cũng cúi gằm mặt, không chạm ánh mắt với bất kỳ ai, không nói với ai lời nào, luôn luôn ngồi đọc sách một mình cô độc.

Ngôi trường này là nơi thu hồi những thứ bỏ đi, tập trung toàn học sinh thất bại trong kỳ thi tuyển. Đám đàn độn ngu ngốc chả làm nên trò trống gì, mặc đồng phục một cách lôi thôi xộc xệch, tóc tai thì nhuộm bằng những màu lạ thường nhức mắt, khệnh khạng đi trong trường cứ như đây là chốn của riêng mình.

Đám đó trong giờ học cũng nói chuyện riêng với giọng to ông ổng, rồi nhe răng ra cười khà ố. Kể cả giáo viên có nhắc nhở, chúng cũng sẽ hỗn hào nói lại bằng giọng the thé "Lầm lời quá" rồi lại đồng loạt phá ra cười.

Nghe nói từng có cả giáo viên bị đám đó đánh phải bỏ trường. Vậy nên những giáo viên không có đủ sức mạnh sẽ hờ hững tiếp tục giảng bài, mặc cho lũ học trò có làm loạn đến mức nào đi chăng nữa.

Trong một môi trường như thế, một người yếu đuối mờ nhạt như Nagomu chỉ có cách giấu đi mọi thứ, kể cả hơi thở của mình và cúi đầu mà thôi.

Để không trở nên nổi bật, để không làm ai để ý, để không khiến người khác phật lòng, không cử động, luôn lặng lẽ, giống như một hòn đá.

Tôi cũng đã cảm thấy nỗi đau nghẹt thở mà Nagomu từng trải qua.

Tôi muốn thử nói chuyện với Nagomu.

Nagomu khác với những người bạn học thô tục và xấu xí. Chắc chắn tôi sẽ thích Nagomu. Nếu là Nagomu, chúng tôi có thể hiểu nhau.

Thế nhưng, lúc này, tôi vẫn chưa biết được mong ước trái đạo đức được che giấu ở sâu trong tâm hồn của Nagomu hiền lành ấy.

Sau khi tắm rửa rồi thay quần áo mặc ở nhà, tôi mượn máy tính xách tay của anh trai đang học đại học để truy cập vào trang web của chị Nagomu.

Trang mạng ấy có thiết kế trầm lặng theo phong vị Nhật Bản truyền thống và có tên là "Không gian hòa hợp".

Nội dung chính bên trong là giới thiệu tác phẩm của Chikamatsu Monzaemon, bảng sự kiện sắp xếp theo niên đại cũng được đăng kèm.

Tôi hào hứng xem thử.

Ồ, hóa ra Chikamatsu Monzaemon vốn xuất thân là võ sĩ à? Ông đã từng phục vụ ngài Kuge ở Kyoto, hừm.

(Một dòng họ quý tộc có sức ảnh hưởng lớn tới triều đình)

Có phần giải thích rằng những người thuộc các gánh kịch thời bấy giờ bị gọi là "kẻ hành khất bên bờ sông", người đời xem họ như tầng lớp đáy cùng của xã hội.

Một võ sĩ như Chikamatsu lại đắm đầu vào thế giới đó, chắc hẳn phải chuẩn bị tâm lý đầy đủ cả rồi.

Nhìn vào bảng niên biểu, Chikamatsu thành công vang dội với Tự sát đôi ở Sonezaki, chấn hưng lại được một gánh kịch đứng trên bờ sụp đổ vào năm 51 tuổi.

Có lẽ Chikamatsu tạo ra rất nhiều tác phẩm lấy đề tài tình nhân tự sát là bởi thành công của Tự sát đôi ở Sonezaki quá lớn, nhưng xét thời điểm bây giờ, tự tử đôi cũng là chuyện tương đối phổ biến.

Ngoài ra, có cả ảnh những con rối dùng khi diễn Joururi được đăng lên.

(Loại hình âm nhạc kể chuyện, kết hợp với tiếng đàn shamisen)

Đây là Ohatsu, còn đây là Tokubee à? Tôi đã tưởng tượng ra những con rối điều khiển bằng dây nhưng đây là loại mà người điều khiển cho tay vào từ

đăng sau hoặc bên dưới để khiến chúng cử động. Có vẻ cũng thú vị.

Tiếp đó, tôi thích thú ngắm nghía bức ảnh ngôi chùa trong nội đô mà chị Nagomu đã ghé thăm. Ảnh chụp Quan Âm Bồ Tát còn nhiều hơn ảnh chụp nhà cửa và phong cảnh. Nếu không muốn nói rằng có cảm giác như chị ấy chụp Quan Âm Bồ Tát xong rồi mới tiện tay chụp luôn cảnh vật.

"A, có cả blog nữa! Không biết chị ấy viết nhật ký hay gì ở đây nhỉ?"

Tôi giật bản mình khi nhấn con trỏ chuột vào đó.

"Tìm người cùng tự tử đôi"

Dòng chữ màu đỏ dữ dội ấy hiển thị rất to ở trên cùng.

Tôi gần như ngừng thở, mồ hôi túa ra, cứ thẩn nhìn trân trân vào màn hình.

"Đây... là trò đùa thôi nhỉ?"

Vì đây là trang nói về Chikamatsu, nên chỉ là trò chơi chữ nhẹ nhàng thôi phải không?

Tôi tự bằng lòng với suy luận đó và di chuyển tầm nhìn xuống dưới.

Những con chữ kỳ lạ lại tiếp tục hiện ra.

Tuy chỉ là những dòng chữ màu đen, cỡ chữ bình thường dễ đọc, nhưng không thể hiểu được nội dung.

3/12: Phòng y tế - Thuốc dạ dày

4/12: Phòng y tế - Thuốc đau đầu

5/12: Chùa Arai Yakushi

6/12: Chùa Sugamo Kougan

Phòng y tế? Chùa?

Hơn nữa bây giờ đang là tháng 5, tại sao lại để ngày tháng của tháng 12 vậy?

Tiếp đó, sau ngày tháng lại là một loạt các con số xếp cạnh nhau.

5/2: 1000 yên

7/2: 1200 yên

14/2: 500 yên

16/2: 250 yên

Lần này lại là tháng 2?

Sau đó có cả ngày của tháng 3 và tháng 4 nữa. Những từ ngữ không rõ nghĩa hơn nữa lại tiếp tục xuất hiện không ngừng.

7/4: HP đã bị biết

8/4: Bạn gái

9/4: Dây thừng - khăn tay - dao

10/4: Đồ cần tìm

11/4: Đồ cần tìm / hoàn toàn không đủ

12/4: Đồ cần tìm / time limit

13/4: Mail, 8 giờ, rừng

(Giới hạn thời gian)

??? Gì thế này? Lịch trình? Nhưng mà tại sao lại mất công đăng lên blog chứ? Lại còn ngày tháng của tháng 12 và tháng 2 trong khi bây giờ là tháng 5?

Dưới ngày tháng có chữ ký "Nagomu".

Khi tôi xem ngược lại blog, tôi nhận ra ngày tháng và từ ngữ bí ẩn bắt đầu được đăng lên mỗi ngày một ít kể từ khoảng cuối tháng 4. Trước đó, nội dung thường sẽ là viết về cuốn sách đã đọc hay ngôi chùa đã đến thăm trong ngày hôm đó hoặc vẽ Quan Âm Bồ Tát. Thế thì đồ cần tìm là sao???

Tôi ngoẹo cổ, vừa phát ra tiếng hừm trong miệng vừa suy nghĩ, nhưng vẫn chẳng hiểu gì cả. Mà thôi kệ. Hẳn là nó có ý nghĩa gì đó với bản thân người viết ấy mà.

Thấy có cột bình luận trong blog, tôi quyết định để lại lời nhắn.

"Chào buổi tối. Là nano đây ạ! Cảm ơn chị vì chuyện hôm nay. Em đã nhanh chóng ghé chơi rồi nè. Em còn vui vẻ đọc hết niên biểu và giải nghĩa tác phẩm của Chikamatsu nữa. Tiếp đó, em cũng xem cả ảnh chùa và Quan Âm rồi ạ ~. Ở chùa Kougan của Sugamo có nhiều hàng quán bên đường, chắc là nhộn nhịp và vui lắm nhỉ? Em cũng muốn tới đó thử một lần. Shio daifuku trông có vẻ rất ngon."

(Nano lấy tên thật để viết trên blog, nhưng không dùng chữ Hán mà dùng chữ La Tinh không viết hoa.

Daifuku (bánh Đại Phúc) là bánh nếp có nhân truyền thống của Nhật. Shio trong tiếng Nhật có nghĩa là muối, shio daifuku sẽ có vị mặn của muối,

nhân là đậu đỏ)

Khoảng mười phút sau, tôi xem thử lại trang đó đã thấy có câu trả lời của chị Nagomu.

"Oa, nhanh ghê!"

"Chào mừng em, nano! Rất vui vì em đã ghé. Sugamo được gọi là Harajuku của các cụ bà đó. Có rất nhiều các cửa hàng. Shio daifuku là món khoái khẩu của chị, ở đó lại có rất nhiều quán, nên chị thường ăn để so sánh chúng với nhau."

(Địa điểm được coi là trung tâm thời trang và văn hóa của giới trẻ)

Shio daifuku!

"Chị cũng muốn giới thiệu về nơi cho ăn senbei thoải mái nữa. Chỉ với 800 yên, em có thể ăn thỏa thích các loại senbei bày trong cửa hàng."

(Một loại bánh gạo giòn)

Senbei ăn thỏa thích!

"Cửa hàng udon chế biến thủ công nằm ở lối vào đường Jizou cũng ngon lắm đó. Những sợi udon nóng rẫy chất đầy trong chiếc nồi cực lớn. Chị rất thích udon vị súp miso ở chỗ này."

Udon vị súp miso!

Tôi nhanh nhẩu viết câu trả lời.

"Oa, oa ~ chắc là ngon lắm nhì ~~~ Ăn senbei thỏa thích nghe mới tuyệt làm sao~! Em muốn ăn quá ~~~~~!"

"Nếu vậy em có muốn chị giới thiệu cho không? Chủ nhật này làm một buổi offline nhỉ?"

Đó hoàn toàn là một tiến trình rất tự nhiên. Tôi không may mắn bắn khoản, lập tức viết lại, "Em đi ạ! Nhờ chị giúp đỡ!"

Tôi ngay lập tức nhận được địa điểm và thời gian gặp mặt.

"Hôm đó, chị muốn kể cho nano về tự tử đôi."

Câu này chắc chắn là nói về Tự sát đôi ở Sonezaki nhỉ.

"Em hiểu rồi! Chúng ta sẽ nói chuyện với nhau thật nhiều nhé!"

Sau khi viết câu trả lời, tôi đóng máy tính lại. Một phần là tại anh trai tôi bắt đầu cắn nhả "Nhanh trả máy đây, tao cũng còn phải dùng chứ".

"Và như thế, Chủ nhật này em có một cuộc hẹn."

Cuối giờ học ngày thứ Sáu, tôi thông báo với anh Konoha.

Tôi cố tình che giấu việc đối phương là con gái, thầm hi vọng anh ấy sẽ ghen, nhưng...

"Tốt quá còn gì, người đó chắc chắn là định mệnh của Hinosaka đấy. Tuyệt đối không được buông ra đâu nhé."

Anh ấy vừa gõ phím vừa nói như vậy.

Tôi phồng cả hai má ra.

"Thật là! Rồi xem, anh sẽ phải bất ngờ trước phiên bản nâng cấp của em cho coi!"

Vì chị Nagomu sẽ kể cho tôi nghe thật nhiều chuyện về tự tử đôi, tôi sẽ biến thành Tiến sĩ Chikamatsu học và làm anh ấy bật ngửa vì ngạc nhiên cho xem.

Ôm khư khư lấy quyết tâm như vậy, buổi trưa ngày hôm ấy, tôi đứng cạnh cổng chùa Kougan.

Vừa bước vào đường Jizou là sẽ thấy ngay một ngôi chùa nằm đó, mùi nhang tỏa ra, tấp nập những cụ ông, cụ bà đi lễ.

Trong khi đó, chiếc áo chên thắt ngang lưng màu hoa cải choàng ra ngoài chiếc áo hai dây màu mặt trời, cộng thêm chiếc váy ngắn trắng và đôi giày basket khiến tôi trông hơi lạc quẻ.

Chính điện của chùa nằm ngay mặt tiền, các ông cụ đang chấp tay đứng đó. Cũng có những người đang ném các nén hương vào cái lư hương khổng lồ đặt gần lối ra vào, để khói bám vào người và luôn tay chà xát.

Chị Nagomu vẫn chưa tới sao.

Khi đang ngẫm nghĩ ngôi chùa mà ở trong toàn là người cao tuổi, tôi chợt nhận ra có người đang nhìn chăm chăm về phía mình.

Chếch chéo về phía trước của cổng vào... một chàng trai áng chừng là học sinh trung học đang đứng nấp dưới một gốc cây nằm ở vị trí cách chỗ tôi một đoạn. Anh ta mặc quần dài với áo sơ mi tinh tươm sạch sẽ, mặt mũi sáng sủa thông minh và đeo kính.

Người đó nhìn tôi với vẻ mặt vô cùng gay gắt.

Có phải người quen đâu nhỉ? Sao anh ta lại nhìn về hướng này?

Mắt chúng tôi chạm nhau đúng một khoảnh khắc, mặt đối phương lập tức

đánh lại và anh ta quay phắt đi. Thế rồi anh ta nhún vai một cái, cứ thế đi vào phía bên trong chùa.

Gì thế? Nhầm người à? Hay tại một đứa tầm tuổi tôi đi chùa là chuyện hiếm?

Khi tôi nhìn quanh gốc cây mà chàng trai vừa đứng và ngẩn ngơ suy nghĩ thì một mùi ngòn ngọt thoang thoảng từ đằng sau bay tới.

Tuy giống mùi thơm tỏa ra khi đốt hương nhưng ngọt hơn, dường như làm người ta ngây ngất, chưa kể, đó cũng là một mùi hương quen thuộc với tôi.

"Nano?"

Giọng nói dịu dàng gọi tên tôi.

Tôi quay đầu lại. Chị Nagomu đang nở nụ cười thân thiện. Chị ấy mặc một chiếc áo cánh mềm mại và váy dài. Tôi mê mẩn ngắm nhìn mái tóc đen như ngấm nước đung đưa nơi vai và lưng chị ấy tạo nên những gợn sóng nhẹ nhàng. Ngực chị ấy rất bự nhưng vòng eo lại mảnh khảnh tưởng chừng có thể bẻ gãy, thật khiến người khác phải ghen tị.

"Chị Nagomu! Cảm ơn chị hôm nay đã mời em!"

"Không đâu, chính chị mới phải cảm ơn em. Được gặp lại Nano chị vui lắm. Thường phục của em đáng yêu thật đó. Cảm giác rất đúng chất Nano."

"Chị Nagomu trông cứ như sinh viên đại học vậy!"

Chị ấy liền nhún mày ỉu.

"Chị hay bị nói thế lắm. Nỗi phiền muộn thường trực của chị là lo lắng người khác nhìn vào thấy mình già."

"Ồ, không có chuyện đó đâu. Ý nghĩa câu đó là trông chị rất tuyệt và ra dáng người lớn cơ. Em ấy mà, bây giờ vẫn có thể xem phim với mức giá dành cho học sinh cấp hai đấy."

"Thích thế. Hay là lần tới chị cũng mua vé của học sinh cấp hai nhỉ?"

"Chị Nagomu thì không thể đâu."

Vừa chuyện trò như thế, chúng tôi vừa bước qua cổng và tiến vào trong chùa.

"Nhiều khói thật đấy."

Ngay khi đặt chân vào trong chùa, lượng khói nhang thoát cái trở nên dày đặc. Tôi nhìn thấy rõ hình ảnh khói trắng bốc lên ngùn ngụt, hòa vào ánh nắng chói chang đầu hè.

"Hihi, người ta bảo rằng, nếu để khói này bao phủ bộ phận nào đó đang làm ta lo lắng rồi cầu nguyện thì vết thương hay bệnh tật đều sẽ được chữa lành."

À à, vì thế nên các cụ già mới xoa xoa cọ cọ khói vào vai và ngực.

"Nếu cho khói phủ lên đầu thì sẽ thông minh hơn ạ?"

"Có lẽ."

"Nếu cho lên mặt thì sẽ trở nên xinh đẹp ạ?"

"Nano đủ để thương rồi mà."

"Ấy ấy, làm gì có... a! Nếu phủ khói lên ngực có khi ngực sẽ to ra!"

Tôi láu táu tiến lại gần ngọn lửa, bắt lấy khói bằng cả hai tay rồi xoa lấy

xoa để lên ngực. Nagomu phì cười.

"Em không cần phải xoa với gương mặt nghiêm túc đến thế đâu."

"Không đâu ạ, nếu cứ không phát triển thế này sẽ phiền cho em lắm."

"Chị thì lại rất ngưỡng mộ những ai ngực nhỏ đấy."

"Ó??"

Do quá ngạc nhiên, tôi lỡ nhìn chăm chăm vào ngực chị Nagomu. Bộ ngực vừa nở nang vừa mềm mại, ghen tị quá đi thôi. Thế mà chị ấy lại bảo ngực nhỏ tốt hơn là thế nào.

"Thật là xa xỉ."

Thấy tôi phồng má, chị Nagomu mỉm cười bối rối. Biểu cảm ấy vừa dễ thương lại vừa quyến rũ.

"Nhưng mà chị thực sự nghĩ rằng giá mà mình có ngực nhỏ thôi. Khi tập thể thao, nó cứ rung rung làm chị xấu hổ lắm. Chị cũng từng bí mật bó ngực thử rồi, nhưng mùa hè để vậy thở rất đau, gây thiếu máu và còn phải đến phòng y tế nữa."

"Hừm. To cũng có cái vất vả của to nhỉ? Giá mà em có thể gánh cho chị một nửa thì hay biết mấy."

"Đúng thế, làm vậy thì cả chị cả Nano đều vừa đẹp. Vậy chị cũng sẽ cầu nguyện cho phần thừa của chị chuyển sang ngực của Nano luôn nhé."

Chị Nagomu nói với điệu bộ đáng yêu rồi xoa khói vào ngực mình.

"Cầu cho thịt ở ngực con sẽ chuyển sang ngực của Nano."

"Cầu cho thịt của chị Nagomu sẽ đến với con, nhưng xin đừng đi vào bụng."

Cả hai chúng tôi vừa cười khúc khích vừa khấn.

Ở góc chùa có một bức tượng Quan Âm Bồ Tát nhỏ màu đen. Khách đến cúng bái xếp thành một hàng, lấy gàu múc nước dội lên và lau chùi thân tượng.

Chị Nagomu bảo tôi "Họ gọi là tắm Quan Âm đó. Người ta sẽ cọ rửa bộ phận muốn được chữa lành."

"Vậy thì phải rửa ngực thật nhiều rồi."

Chúng tôi cũng đứng vào hàng chờ đến lượt tắm cho tượng Quan Âm Bồ Tát.

"Ấy kìa, không được làm thế, Nano! Đừng cọ sồn sột như thế. Em sẽ làm Quan Âm Bồ Tát giật mình đấy. Em phải vỗ về ngài dịu dàng hơn chứ."

"Nhưng mà, nếu không cầu xin một cách cương quyết, có lẽ Quan Âm Bồ Tát sẽ ngủ gà ngủ gật và lời cầu nguyện của em sẽ không đến được tai ngài."

Chúng tôi hòa lẫn với những người cao tuổi, hăng hái cọ rửa ngực Quan Âm cứ như đang ở giữa một cuộc ganh đua, chắc trông hai đứa thực sự hơi lạc quẻ ở chốn này.

Sau đó, chúng tôi thử sức với cửa hàng ăn senbei thỏa thích rồi chạy đi mua shio daifuku.

"Shio daifuku có nhân đậu ngọt và mặn nhỉ."

"Ừ. Vị mặn này trở thành thói xấu của chị mất rồi. Lúc đói bụng chị phải ăn được đến ba cái đấy."

"Tiếp theo là udon làm bằng tay phải không ạ?"

"Nano vẫn có thể ăn tiếp hả? Chị thì chịu thôi..."

Chị Nagomu tuyên bố ngừng cuộc chơi. Tôi cũng no sắp vỡ bụng đến nơi rồi, thế là chúng tôi quyết định đi dạo ở phố mua sắm cho tiêu bớt.

Có cửa hàng bán rất nhiều quần lót đỏ, lại có cửa hàng bày ba ba trơn, mamushi hun khói và nhân sâm, khiến tôi xem mãi mà không biết chán.

(Một loại rắn thuộc họ rắn lục, được tìm thấy ở Trung Quốc, Nhật Bản và Hàn Quốc)

Những hàng bán đồ ăn có sức quyến rũ thật khó lường. Tôi hết nhìn qua nhìn lại băn khoăn giữa kem vị mật ong với kem mật trà rồi sau đó mua khoai Đại Học phủ đầy kẹo để làm quà tặng, chưa kể còn được ném thử ở quán tsukudani nữa.

(Một loại đồ ngọt của Nhật, là khoai lang đã rán bằng dầu rồi tẩm nước đường hoặc mật.

Món ăn chế biến bằng cách ninh kỹ cá nhỏ, sò, rong biển, tảo bẹ... với đường và nước tương)

Chị Nagomu cũng có vẻ rất vui. Đôi mắt đen ươn ướt của chị ấy sáng lên lấp lánh. Cả ánh mắt nhìn tôi chăm chú lẫn động tác vén tóc ra sau tai đều quyến rũ không chịu nổi. Mùi hương ngọt ngào càng làm tôi thấy hồi hộp hơn.

"Chị Nagomu có mùi thơm ghê. Chị dùng dầu gội nào thế ạ?"

"Loại không mùi bình thường thôi."

"Ồ, thế chị có xúc nước hoa hay gì đó không?"

"Không đâu. Mùi hương này vốn dĩ đã thế rồi."

Lông mày của chị Nagomu hơi nhíu, chị ấy bối rối mỉm cười. Gương mặt giống như lúc chị ấy nói mình không thích có bộ ngực to quá khổ vậy.

Thế nên tôi bèn cố ý tỏ ra vui vẻ và nói.

"Nhưng mùi rấ~~~t là thơm đó ạ! Nó làm em mê mẩn luôn ấy. Chị Nagomu thực sự ra dáng thiếu nữ ghê. Em mà là con trai kiểu gì cũng sẽ phải lòng chị mất. Nếu em xinh đẹp quyến rũ được như chị Nagomu, biết đâu anh Konoha cũng sẽ say em như điệu đố."

"Anh Konoha?"

"Là đàn anh ở câu lạc bộ Văn học của em. Anh ấy là học sinh lớp 12, viết cả tiểu thuyết và đọc rất nhiều sách đấy ạ ~! Anh ấy còn nói lâu lâu nào thì Demian của Hesse có vị như trứng Bắc Thảo hoặc là Ngôi mộ cúc đại của Itou Sachio có vị như mơ mới hái trên cây. Anh ấy cực kỳ giỏi giang luôn."

Với cả anh ý, có gì đó khác với những người con trai khác, hay nên nói là phong thái cử trí thức thế nào ấy, và gương mặt khi cười thì cực kỳ, cực kỳ tuyệt vời ạ."

"Nano rất thích đàn anh đó nhỉ?"

"A, chị nhận ra à?"

"Ừ. Nano đang cười ngoác miệng đến tận mang tai đây này."

Chị ấy chọc chọc vào má tôi. Nhột quá.

"Nhưng chỉ là tình đơn phương thôi chị ạ."

"Thế sao? Nano đáng yêu thế này cơ mà."

"Nếu em trong mắt anh Konoha cũng được như vậy thì tốt quá. Anh ấy coi em như người thừa ấỵ. À nhưng mà, em vẫn đang chiến đấu hết mình không lùi bước, em nhắm tới mục tiêu trở thành 'cô gái văn chương' vì anh Konoha. Tuy bây giờ đọc Demian và văn học Nga em vẫn ù ù cạc cạc chẳng hiểu gì, bàn về Chikamatsu thì bị anh ấy làm mặt kỳ thị và mắng là nông cạn, nhưng em nghĩ rằng một ngày nào đó, nếu em cũng có thể đường đường chính chính nói chuyện về sách với anh ấy ở vị trí ngang hàng thì tuyệt biết bao."

Chị Nagomu lắng nghe câu chuyện của tôi với ánh nhìn vô cùng hiền dịu. Mùi hương ngọt ngào tỏa ra thoang thoảng, bờ môi hé mở như một cánh hoa.

"Tuyệt quá, Nano. Em có thể ở cạnh người em thích."

"Bình thường thì người như chị Nagomu kiểu gì cũng phải có bạn trai rồi chứ ạ?"

"Không, chị thì không được đâu. Chị rất dở trong việc tiếp xúc với đàn ông. Họ cứ nhìn chị chòng chọc với ánh mắt bắn thiủ làm chị luôn thấy ghê tởm."

"Cái đó là vì chị Nagomu là một mỹ nhân đấy mà."

"Nhưng mà từ xưa, người ta toàn nói với chị những lời cay độc. Họ còn bảo chị sẽ hẹn hò với bất kỳ ai. Vì thế, chị sợ đàn ông..."

Cặp mắt sụp xuống hơi ươn ướt, gương mặt trông như sắp khóc.

Một người xinh đẹp nhường này mà lại suy nghĩ như thế, thật lãng phí mà cũng rất đáng thương.

Cảm giác bị đàn ông nhìn bằng ánh mắt dâm dục là phạm trù mà một đứa đến bây giờ vẫn khiến người khác nhầm với học sinh cấp hai như tôi không hề biết đến, nhưng chắc chắn nạn nhân của nó sẽ vô cùng khó chịu và sợ hãi phải không? Nghệ sĩ thì có thể không nhỉ...?

"Chị hãy phấn chấn lên, chị Nagomu. Nam giới trên đời này không phải chỉ có toàn dã thú ăn thịt như vậy đâu. Chắc chắn sẽ có một chàng trai trong sáng thích chị Nagomu, thích vô cùng vô hạn, đến mức không dám nhìn thẳng vào mắt chị kia."

Thế là, nét mặt của chị Nagomu thoát một cái trở nên dịu đi và chị ấy khẽ mỉm cười.

"Phải rồi, nếu có thể gặp và yêu người như thế, chắc chắn sẽ có được hạnh phúc."

"Nếu là chị Nagomu thì một nửa định mệnh của chị sẽ xuất hiện ngay thôi."

Nghe xong câu nói quả quyết của tôi, gương mặt chị ấy càng trở nên tươi tỉnh.

"Cảm ơn, Nano! Chị đã luôn nghĩ rằng lẽ nào không có ai chết cùng mình sao."

"O?"

Tôi giật thót người, nhớ lại dòng chữ màu đỏ hiển thị ở đầu trang blog.

Lẽ nào việc tìm người cùng tự tử là ý định nghiêm túc sao?

Chị Nagomu bỗng dừng ửng hồng đôi má, mắt sáng lấp lánh mơ màng, hoạt bát thốt ra một tràng không nghĩ.

"Bởi vì, hình thái tình yêu vững chắc nhất trên thế gian này là việc cùng nhau chấm dứt sinh mệnh còn gì! Tokubee và Ohatsu bằng việc thực hiện vụ tự sát đôi hoàn hảo đã trở thành hình tượng mẫu mực cho tình yêu đấy.

Không ai có thể chia cắt hai người họ nữa.

Hai người được giải phóng, có thể yêu nhau tự do đúng như mong muốn ở thế giới bên kia.

Chị vẫn luôn mơ rằng nếu mình cũng có thể chết cùng người mình thương như thế thì mới tuyệt làm sao.

Người đó sẽ là một người hiền lành trong sáng, tuyệt đối không bao giờ làm tổn thương người khác... bọn chị sẽ nhìn những thứ giống nhau, hiểu được những tình cảm giống nhau... là người mà chị có thể coi là duy nhất, từ sâu thẳm trái tim mình."

Làm thế nào bây giờ?

Tôi đã trót lắng nghe một cách say sưa. Trống ngực lại còn đang đánh thành thạch dử dội nữa chứ!

Tình yêu đồng điệu tới mức đó rốt cuộc là thứ như thế nào?

Nếu tình yêu như thế không phải chỉ tồn tại trong các câu chuyện, phải chăng nó đang hiện diện đâu đó ngoài đời?

Nếu cứ tiếp tục lắng tai nghe giọng nói của chị Nagomu như thế này, có lẽ tôi sẽ vượt qua ranh giới đáng lẽ không được phép bước qua. Tôi bèn hấp tấp đổi chủ đề.

"Nè, chị, chị Nagomu! Có phải chị đã viết ngày tháng và những từ ngữ giống kiểu ghi chép trên blog không? Chúng là cái gì vậy ạ?"

Chị Nagomu chậm rãi mỉm cười.

"Chỉ là nhật ký thôi mà. Chị giữ nguyên cả những dòng viết vội trong sổ tay để đăng lên đó."

"Nhưng, ngày tháng lộn xộn hết cả... Hơn nữa, việc mỗi ngày chị lại đăng lên một ít trong khoảng hai tuần qua có ý nghĩa gì không ạ?"

"Chị thấy nó cứ như mật mã ấy, vui mà. Chỉ vậy thôi. Gần đây chị ngại viết nhật ký quá nên thay bằng cái đó. Không có ý nghĩa gì đặc biệt đâu."

"... À, hóa ra thế ạ. Ha ha."

Không rõ vì sao tôi thấy rất căng thẳng, đành nhe răng cười giả ngây.

"Nano, nhìn này nhìn này, hình như có thể ăn ba ba trơn ở cửa hàng kia đấy! Ba ba trơn rất tốt cho nhan sắc đó!"

"Đúng thật. Trên biển có ghi là ba ba trơn này."

Tôi thở phào nhẹ nhõm vì mối quan tâm của chị Nagomu đã chuyển sang ba ba trơn.

Sau đó chúng tôi đi ngó nghiêng các cửa hàng, mua thứ này ăn thứ nọ, cùng trải qua một quãng thời gian vui vẻ cho đến khi không khí đã nhuộm sắc vàng.

Rời khỏi phố mua sắm của Sugamo, chúng tôi đi tới khu mộ là nơi chôn cất Kondou Isami của Shinsengumi ở gần ga Itabashi. Viếng mộ xong, chúng tôi lại quay về Sugamo và nói lời chào tạm biệt.

"Hôm nay rất vui ạ! Cảm ơn chị nhiều!"

"Chị cũng cảm ơn! Lâu lắm rồi mới được cười nhiều như thế."

"Chỉ tiếc là không ăn được udon."

"Nếu vậy, tuần sau mình lại gặp nhau đi. Chị sẽ cho em địa chỉ mail và số điện thoại của chị, hãy liên lạc nhé."

Chị Nagomu lấy ra một chiếc điện thoại di động màu hồng.

Tôi cũng rút chiếc điện thoại màu vàng nắng của mình ra, sau đó, chúng tôi lưu số điện thoại và địa chỉ mail của nhau lại.

"Hihi, vậy lần tới sẽ là udon."

"Vâng, em rất trông đợi ạ! A, nhưng mà soft cream vị mật ong nhìn cũng ngon nữa. Cả namadora, cả awamochi, cả anpan nữa..."

(Dorayaki là bánh cổ truyền của Nhật, gồm 2 lớp tròn dẹt giống bánh bông lan kẹp nhân đậu đỏ. Namadora là dorayaki có nhân là đậu đỏ đánh đều với kem tươi (nama có nghĩa là tươi trong chữ kem tươi)).

Bánh mochi sử dụng hạt kê làm nguyên liệu.

Bánh mỳ nhân đậu đỏ.)

Bỗng nhiên, chị Nagomu nhìn chăm chăm vào tôi bằng đôi mắt đen ươn ướt.

"Nano đáng yêu thật đấy."

"O?"

Tôi kinh ngạc bởi câu nói bất ngờ. Chị ấy khẽ khàng đưa gương mặt trắng trẻo lại gần tôi. Mùi hương ngọt ngào xộc lên làm tôi muốn sặc.

Chị Nagomu thì thầm vào tai tôi như thể tiết lộ một chuyện động trời vẫn

luôn bị giấu kín.

"Nè, Nano. Em sẽ tự sát cùng chị chứ?"

TÌNH ĐẦU CỦA CÔ GÁI VĂN

CHƯƠNG TẬP SỰ

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Lần đầu tiên tôi nói chuyện với Nagomu là ở phòng y tế.

Do cơn buồn nôn mãi không dứt, tôi phải uống chỗ thuốc cô giáo ở phòng y tế đưa cho rồi nằm nghỉ trên giường. Cùng lúc đó Nagomu cũng tới để lấy thuốc đau dạ dày. Bằng giọng nhỏ nhẹ hiền lành, Nagomu nói với vẻ hơi xấu hổ rằng bụng mình cứ chốc chốc lại bị đau.

Nagomu thường xuyên tới phòng y tế.

"Khi ở đây... mình thấy rất bình yên. Không hiểu sao lớp học làm mình thấy khó thở."

Nghe thấy thế, tim tôi đập rộn ràng, a... quả nhiên Nagomu là đồng loại với tôi.

Kể cả khi tiết học bắt đầu, Nagomu cũng không quay lại lớp. Trên chiếc ghế xếp đặt cạnh giường, Nagomu ngồi đó, mặt hơi cúi xuống, hai gối khép vào nhau.

Trong căn phòng sặc mùi thuốc ay, tôi đã giải bày những suy nghĩ thành thực của bản thân. Thật ra tôi không hề muốn vào học ở ngôi trường này và chỉ nghĩ tới việc phải ở đây thêm hai năm nữa là tôi cảm thấy tuyệt vọng muốn chết quách đi.

Nagomu khẽ khàng cụp hàng mi đen ẩm ướt và thì thầm tiết lộ bí mật rằng ngày nào mình cũng nghĩ như vậy.

"Nếu chết được thì tốt biết bao."

Thế rồi, Nagomu ôm ghì lấy cơ thể gầy gò và run rẩy.

Thế nhưng mỗi khi nghĩ đến cái chết, Nagomu sẽ lại tưởng tượng không biết nó sẽ khổ sở đến đâu, vật vờ ra sao, đau đớn tới mức nào, mồ hôi lạnh toát ra, Nagomu cảm thấy sợ hãi cái chết hơn, một nỗi sợ cùng cực tưởng như sẽ xéo nát dạ dày.

Vẫn cúi đầu, Nagomu thú nhận rằng bản thân chắc chắn chỉ là một kẻ yếu ớt và hèn nhát.

Dù sống trên đời đau đớn đến nhường này mà vẫn không dám một mình chết đi.

Thế nhưng, nếu là hai người, có lẽ sẽ chết được.

Nếu là cùng với định mệnh của mình, nếu hiểu và yêu người ấy từ tận trái tim thì cái chết cũng chẳng còn đáng sợ nữa. Khoảnh khắc sinh mệnh của cả hai kết thúc, có thể chết trong hạnh phúc, tay nắm chặt tay.

Nagomu ngẩng đầu lên. Ước vọng nhuộm trên gương mặt và đôi mắt.

Một Nagomu như thế khiến tôi lạnh người đôi chút, nhưng đồng thời, tôi cũng nhận ra đây là một con người quá đỗi tinh khiết và đẹp đẽ vô cùng. Sức hút của Nagomu đối với tôi lớn hơn trước rất nhiều, không thứ gì kiềm chế được nó nữa.

Anh Konoha đang quay mặt vào máy tính, miệt mài gõ bàn phím nhưng cuối cùng, với thái độ "không nhận thêm được nữa", anh ấy phải dừng lại và

nói.

"Hinosaka, có thể bỏ trò nắm chặt bút rồi rên hừ hừ như đang bị táo bón được không?"

Sau giờ học ngày thứ hai. Tôi đang viết truyện tam đề ở phòng câu lạc bộ. Đề tài là "sốc", "son môi", "đường cao tốc".

"Anh Konoha, em mà tự sát đôi thì anh làm thế nào?"

Tôi ngẩng lên và đột ngột hỏi. Anh Konoha cứng họng, mặt lộ vẻ hoang mang.

"Cái..."

Tôi chống tay lên bàn và nhồm người dậy.

"Hôm qua có người rủ em 'cùng tự tử đi' đấy. Người đó viết trên blog là đang tìm người tự tử đôi, a, nhưng mà hoàn toàn không phải là ai đó quái đản đâu, mà là một chị xinh đẹp học lớp 11, cực kỳ dễ thương, quyến rũ, tỏa ra mùi ngọt ơ là ngọt. Em gặp chị ấy ở thư viện, cùng bàn luận về Chikamatsu, cảm thấy tâm đầu ý hợp, đã cùng ăn senbei và shio daifuku rồi trao đổi số điện thoại di động, nhưng em vẫn thấy quả nhiên cùng là con gái mà tự tử đôi thì có vấn đề. À, trai gái thì cũng là vấn đề chứ nhỉ?"

Anh Konoha cau có ngắt lời.

"Coi như là tôi nhờ cô, đừng có nghĩ gì là tuôn ra một tràng như thế. Trong đầu tôi bây giờ hiện ra hình ảnh cô cùng với một nữ sinh cấp ba xinh đẹp vừa tóp tép nhai senbei vừa nhảy sông tự sát đấy."

"Ác thế! Anh Konoha! Dù em có tự sát anh cũng không thấy làm sao hết phải không!"

"Tôi đâu nói thế. Mặc dù hàng ngày tôi luôn nghĩ rằng nếu cô mà biến mất khỏi tầm mắt tôi thì tôi sẽ rất lấy làm cảm kích."

"Ác quá, anh ác lắm. Cả đêm hôm qua em cứ lo lắng khổ sở mãi, rằng nếu em chết đi, anh Konoha sẽ không còn ai để bộc lộ bản tính độc địa của mình, nhờ đâu anh bức bối quá mà nhắm mắt nhắm mũi phóng xe đạp ra đường thì sao."

Hai vai anh Konoha rũ xuống chán nản.

"... Cảm ơn vì đã lo lắng. Nhưng nếu không còn đứa đàn em nói những chuyện nhăng cuội nữa thì tôi có thể mãi mãi làm một hiền nhân."

"Ừ ư, đối với anh Konoha, em là đứa con gái không cần thiết phải không? Đến tận bây giờ vẫn chưa chịu cho em địa chỉ mail và số điện thoại nữa."

"Ừ, tại vì cô có đi mất cũng chẳng ảnh hưởng gì cả."

"Nếu anh mà có thái độ lạnh lùng như thế em sẽ tự tử đôi với nữ sinh cấp ba xinh đẹp thật cho coi! Em sẽ viết tên của anh Konoha vào thư tuyệt mệnh luôn!"

"... Đó là hành vi đe dọa đấy."

Lần này thì anh ấy thở dài.

"Thôi được rồi, tối thiểu tôi sẽ nghe chuyện của cô, thử kể xem."

"Vâng, thực ra, để thực hiện lời khuyên của anh Konoha, em đến thư viện để tìm hiểu về Chikamatsu Monzaemon..."

Tôi thuật lại chuỗi sự việc khiến tôi và chị Nagomu quen biết nhau.

Về buổi offline hai người ở Sugamo ngày Chủ nhật.

Việc chị ấy rủ tôi cùng tự sát trước lúc ra về.

"Người cùng cô hẹn hò hôm đấy là nữ sinh trung học à?"

"Bộ mặt thất vọng đó là sao ạ? Anh có tsundere thì cũng vừa vừa phai phải thôi."

(Hai mặt tính cách trong cùng một con người. Một mặt mang thái độ đối địch, đánh đá, ghê gớm (tsun-tsun), một mặt lại dễ mến, thể hiện thái độ có cảm tình với đối phương (dere-dere).)

"Ngay từ đầu tôi đã không có dere để mà cho cô thấy rồi."

"T-Tóm lại, sau đó chị Nagomu khẽ vẫy tay nói "Hãy suy nghĩ nhé" rồi lên tuyến Yamanote từ ga JR Sugamo và đi mất. Cuộc đi chơi ngày hôm qua có khi chính là buổi phỏng vấn tìm người cùng tự tử cũng nên."

(Japan Railway: Hãng đường sắt Nhật Bản. Các ga của Japan Railway sẽ có chữ JR để phân biệt với các hãng đường sắt khác)

Tôi cực kỳ nghiêm túc.

Tôi cần phải từ chối chị Nagomu như thế nào? Mà không, trước đó, tôi phải làm gì để giải thích, thuyết phục chị Nagomu rằng "không được phí hoài mạng sống, hãy từ bỏ ý định chết đi"?

Trái lại, anh Konoha thở dài nãy giờ hơn cả ban nãy và ném về phía tôi ánh mắt như nhìn một đứa trẻ đáng thương.

"Hinosaka, người ta chỉ trêu ghẹo cô thôi."

"O?"

"Ai lại nghiêm túc làm chuyện đó chứ, cứ có gì đấy không đúng."

Với giọng lạnh nhạt, anh ấy nói,

"Còn mười phút nữa hết giờ."

Và quay lại với công việc gõ bàn phím của mình.

Câu chuyện mà hôm nay tôi đã hoàn thành trong mười phút kể về một con sóc leo lên cái son môi nhiệm màu, sau đó tiến triển thành một màn rượt đuổi ô tô đặt cược bằng mạng sống trên đường cao tốc. Sau khi đọc xong, anh Konoha ấn ngón tay vào thái dương và bình luận.

"Chẳng có cái gì tiến triển thành màn rượt đuổi ô tô hết. 'Cuộc đua siêu phàm và tồi tệ nhất trong lịch sử, không thể dự đoán được kết cục, đầy ắp những sóng gió khiến chúng ta hồi hộp nhấp nhồm không yên đã bắt đầu như thế', lại là kết mở hả? Giống như nấu cà ri mà không bỏ các thành phần khác vào vậy."

Một tuần sau, tôi gặp lại chị Nagomu tại quán udon ở Sugamo. Chị ấy thè lưỡi ra và nói.

"Ừ, xin lỗi, chị đùa đấy. Tại Nano dễ thương quá làm chị muốn trêu."

"Hơ?? Thế ạ?"

Chị Nagomu chấp hai tay lại xin lỗi khi thấy tôi trưng ra bộ mặt thảm hại.

"Chị sẽ khao em bữa udon này, tha lỗi cho chị nhé."

Cách hành xử ấy cũng quyến rũ nữa. Lần sau tôi cũng sẽ thử làm thế với anh Konoha.

"Ừm, vậy là được rồi ạ. Chỉ tại em cứ lo cuống hết cả lên, nếu thực sự chị mong đợi em sẽ trở thành đối tượng tự tử cùng thì em thật không biết phải làm thế nào nữa."

"Chị cũng không ngờ em lại tin đâu."

"Anh Konoha cũng nói thế và xem em như con ngọc."

"Oa... Chị thực sự xin lỗi nhé."

Sau một khoảng thời gian chờ đợi, cuối cùng chiếc nồi to đầy ắp udon cũng được mang ra, chúng tôi vừa ăn vừa mướt mãi mồ hôi. Cải thảo, củ cải, rau cần và tí tí thứ phụ gia khác được cho vào chung với udon, vị miso rất đậm đà, nói tóm gọn trong một từ là ngon tuyệt. Sợi udon loại dẹt, dài lờ~~~ng thông. Vừa hút sợi mì sùn sục vừa ăn cũng khiến cảm giác ngon lành tăng lên đáng kể.

"Mà nè, lời rủ cùng tự tử là nói đùa, nhưng niềm ước ao đối với tự tử đôi của chị là thật đấy."

Vừa ăn udon, chị Nagomu vừa mỉm cười và lại phát ngôn một câu rất có vấn đề nữa.

Tôi nuốt chút nữa thì mắc nghẹn sợi udon dài trong cổ họng.

"Chữ Hán của 'tự tử đôi' vốn dĩ được sử dụng với nghĩa thể hiện trái tim chân thật mà. Nhưng kĩ nữ giống như Ohatsu khi làm việc phải phục vụ rất nhiều đàn ông đúng không nào? Vì thế, đối với người họ thật lòng thương trọng nhớ, để truyền đạt rằng đó là tình cảm thực sự chứ không phải trò giả dối hay chơi bời, họ sẽ gửi thư có chữ ký viết bằng máu của bản thân, hoặc để người đàn ông họ yêu cắt tóc mình, có người sẽ gửi tặng cho người đàn ông ấy ngón tay hoặc móng tay, hoặc xăm tên người yêu lên cơ thể."

(Ghép bởi chữ "tâm" (nghĩa là trái tim) và chữ "trung" (nghĩa là ở giữa, bên trong).)

"T-Tặng ngón tay á?... Bằng cách nào cơ?"

Tôi giật thót mình hỏi lại.

Chi Magomu mỉm cười.

"Đương nhiên là cắt rời ra rồi."

"Họ sẽ đặt ngón giữa và ngón áp út lên trên bàn chải Sugoroku hoặc gổ rồi để lưỡi dao cạo như thế này... Nếu chỉ có một mình chắc chắn sẽ do dự nên thường sẽ có người hỗ trợ, người đó sẽ giáng búa hoặc bình rượu từ phía trên xuống gáy con dao cạo. Thế rồi "khục" một cái."

(Trò chơi dạng bàn cờ của Nhật Bản, di chuyển quân bằng cách đổ xúc xắc)

Chị Nagomu kể với nụ cười tươi tỉnh nhưng tôi thì run như cầy sấy khi tưởng tượng ra cảnh đó ngoài đời thực trông sẽ như thế nào.

"Cũng có khi ngón tay bị chặt đứt bắn vèo ngoài cửa sổ đấy."

Uoaaaaaaa!

"Mười người thì đến chín người ngất xỉu vì quá đau và máu tuôn ra xối xả."

Chỉ nghe tả thôi mà ngón tay và bụng của tôi đã thấy đau rồi. Tuy tôi rất thích thể loại kinh dị máu me, nhưng tôi không thấy chuyện này dễ chịu chút nào, vì tôi có cảm giác nó đang thực sự xảy ra trước mắt. Đôi mắt mơ màng như người mê ngủ của chị Nagomu trở nên đáng sợ hơn bao giờ hết.

Dường như không nhận ra cả việc udon đang bắt đầu trương lên, chị Nagomu tiếp tục hào hứng kể về cách rút móng tay và cách xăm mình.

Ầy... đó không phải chuyện nên đem ra nói lúc đang ăn đâu.

"Và như thế, chữ Hán của 'tự tử đôi' vốn ám chỉ bằng chứng tình yêu, thể hiện hành động trải lòng cho đối phương biết toàn bộ tâm tư cất giấu, là lời tuyên bố rằng "thiếp yêu chàng". Và vì cung bậc cuối cùng của nó chính là việc chết cùng với người yêu, nên không biết từ lúc nào người ta gọi việc nam nữ yêu nhau tự sát đôi bằng từ ghép bởi hai chữ 'tâm trung' đó."

"T-Thế ạ?"

"Dù phải cố gắng nhiều đến đâu, thì ai ai cũng muốn truyền đạt đến đối phương rằng 'Em thích anh', 'Anh thích em'..."

Ohatsu cũng đã bảo vệ tình yêu của mình bằng cách chết cùng với Tokubee đó..."

Chị Nagomu nói với cặp mắt đầy đắm đuối và gương mặt ửng hồng. Nhưng sau đó, chị ấy bỗng nhiên cúi đầu, nét mặt buồn rười rượi.

"Nhưng... Đâu phải tất cả mọi người đều có thể trở thành Ohatsu... Người mà họ yêu chắc gì đã đáp trả lại họ với tình yêu tương ứng... Người đó có thể đã yêu người khác mất rồi..."

Không phải tất cả mọi người đều có thể trở thành Ohatsu...

Câu nói ấy đè nặng lên trái tim tôi.

Bởi vì tôi cũng không được người tôi thích lựa chọn... Cho đến bây giờ, chị Amano vẫn luôn là người hiện diện trong trái tim anh Konoha.

"... Giống như lẩu vịt. Thịt vịt già nhuyễn, nặn thành viên, đun cùng với hành, cải thảo và nấm đông cô."

Tấm rèm trắng đục đưa sột soạt. Anh Konoha nhắm mắt như đang nén

nổi đau.

Mỗi lần anh Konoha nói về những cuốn sách, tôi luôn nhận ra rằng "a, cái đó hẳn là anh Konoha nghe từ chị Amano rồi", "bây giờ chắc hẳn anh Konoha đang nhớ chị Amano"...

Và rồi, ngực tôi sẽ thắt lại đau đớn.

Cái ngày mà những nỗi đau và sự chịu đựng này được đền bù liệu có tới hay không?

"Udon nguội mất rồi."

Chị Nagomu nói bằng giọng cố tỏ ra tươi tỉnh. Tôi cũng nhe răng cười.

"Nếu nguội thì có thể ăn một mạch được rồi."

"Hihi, đúng vậy ha?!"

Chúng tôi vừa cười với nhau vừa đánh chén ngon lành chỗ udon đã trưng lên nguội ngắt.

"Cảm ơn vì bữa ăn, em no căng bụng rồi!"

"Để chị thanh toán nhé."

"Không cần đâu chị, em sẽ tự trả phần của em."

"Thôi mà, cho chị đãi đi. Chị nhiều tiền mà."

Tôi liền chớp mắt lia lịa.

"Ồ, t-thế ạ? Chị đi làm thêm gì đó à?"

"Hihi, đó là bí mật."

Chị Nagomu mò cặp và rút ví ra. Lúc đó, dây buộc của chiếc túi đỏ vướng vào mép ví và rơi xuống sàn.

"Á!"

Sợi dây bị kéo làm cho miệng túi mở ra, khiến cho một gói nhỏ bên trong văng ra ngoài. Thứ được bọc trong lớp giấy mỏng... là thuốc?

Chị Nagomu cuống quýt nhặt thứ đó lên, thắt miệng túi lại và cẩn trọng ôm nó vào ngực.

Nếu tôi nhớ không nhầm thì hôm gặp ở thư viện, chị ấy cũng đặt chiếc túi đó ở cạnh ví đựng bút thì phải.

"Cái đó là thuốc phải không ạ?"

Tôi hỏi tự nhiên như thế chẳng có chuyện gì. Thế là, giống như lần chị Nagomu nói với tôi "Em sẽ tự sát cùng chị chứ?", ánh mắt chị ấy chợt lộ ra vẻ gì đó quyến rũ ma mị đầy say mê, và rồi chị ấy thấp giọng nói.

"Ừ, thuốc dùng khi tự tử đôi đấy."

Giọng điệu ấy làm tôi giật thót người.

"T-Tự tử?"

Nở một nụ cười hòa nhã, chị Nagomu nói tiếp.

"Không phải thuốc gì mạnh ghê gớm đâu, nên có lẽ một viên chưa thể chết được. Nhưng nếu hai viên? Rồi ba viên? Nếu uống hết toàn bộ, chắc hẳn cả hai có thể tới thiên đàng."

"Ồm... c-cái đó, cũng là đùa... phải không ạ? Là thuốc bình thường thôi phải không ạ?"

"Hihi, tạm thời cứ cho là vậy đi."

Chị Nagomu nhẹ nhàng rời khỏi chỗ ngồi và nhanh chóng thanh toán cả phần của tôi.

Giờ tan học ngày hôm sau.

Tôi ngồi rên rỉ trên chiếc ghế xếp trong phòng câu lạc bộ.

"Ư ư ư ư, au u u u"

"Hinosaka lại bị táo bón hả?"

"Tối thiểu anh hãy ví von em với những loài động vật đáng yêu như sóc hay thỏ đi ạ."

Tôi đặt cuốn Tự sát đôi ở Sonezaki đang đọc dở lên đùi rồi cãi lại.

Sau khi làm điệu bộ bị choáng, anh Konoha lờ tịt lời tôi đi rồi liếc cuốn sách trên đùi tôi và nói.

"Vẫn đọc cái đó à?"

"Vâng, vì em đã biết sơ sơ về bối cảnh lịch sử và hoàn cảnh của hai người nên em đang đọc lại, nhưng ư... ư..."

"Làm sao? Có vết hằn trên trán rồi kìa."

"Khi đã hiểu được hoàn cảnh rồi thì lại cảm thấy có gì đó đáng sợ đến gần... nói đúng hơn là cảnh tự sát trở nên giống thực hơn... Anh Konoha, giữa tóc với móng tay của em, cái nào làm quà thì anh sẽ vui hơn?"

"Tự đừng nói gì thế hả!"

Anh Konoha trợn mắt lên.

"Tại vì em cũng cực kỳ muốn truyền đạt tình yêu nóng bỏng đang ngập tràn trái tim em tới anh Konoha, nhưng mà nếu chặt ngón tay hay rút móng thì thiệt hại thật là khủng khiếp... Cả anh Konoha nữa, nếu tự dưng ngón áp út của em được gửi đến nhà anh bằng dịch vụ chuyển phát thì cũng phiền lắm nhỉ?"

"Đương nhiên!"

"Còn đối với hình xăm, nếu xăm ở nơi nhìn thấy được thì em sẽ bị các thầy gọi lên nói chuyện vì vi phạm nội quy trường, còn nếu xăm ở nơi không nhìn thấy được thì quan hệ của em với anh Konoha vẫn chưa tiến triển đến mức mà em có thể cố tình cho anh xem nó."

"Cả đời này cũng sẽ không tiến triển đâu! Chỉ có chuyện dồn hết sức vào lưng đẩy ngược trở lại chứ không có chuyện tiến lên đâu! Cho nên đừng có xăm tên tôi vào chỗ nào hết, bất kể nhìn thấy hay không nhìn thấy."

Tôi khoanh tay lại và gật đầu.

"Em đã nghĩ anh Konoha sẽ nói thế mà. Có nghĩa là chỉ còn hoặc tóc hoặc đầu móng tay thôi. Mấy cái này cũng sẽ không đau đớn gì. Em cũng sẵn có kế hoạch đến tiệm cắt lại đuôi tóc, nên khoảng 3cm là OK. Nhiều hơn thế thì không được ạ."

"Cô bắt tôi cắt tóc để tiết kiệm chi phí đi ra hiệu đấy à?"

"Vậy móng tay thì ổn hơn ạ? Nếu thế anh chịu khó chờ hai tuần nhé. Em sẽ nuôi dài trong khoảng thời gian đó."

Anh Konoha nói với gương mặt nhăn nhó.

"Tôi chẳng cần tóc lẫn móng tay. Ngay từ đầu cũng chẳng ai vui nổi với cách bộc lộ tình cảm bằng những thứ quái đản như thế cả."

"K-Không lẽ anh muôn tự tử đôi? Kể cả là anh Konoha đi chẳng nữa thì cũng hơi vượt rào quá rồi. Hãy để em suy nghĩ đã."

"Khỏi suy nghĩ đi!"

Tôi giật bắn mình trên ghế khi bị quát lớn.

Cả người vừa hét lên tức giận là anh Konoha cũng đập tay lên trán, gục đầu như tự bảo "Thôi chết rồi".

"Hết chịu nổi, cứ ở gần cô là tôi lại điên hết cả người. Tôi không phải là tsukkomi của manzai đâu. Thực ra tôi hiền như cục đất ấy."

(Một thể loại hài kịch diễn với hai người. Boke sẽ nói những điều ngốc nghếch và tsukkomi sẽ bình luận, chỉnh sửa)

Sau khi lâu bầu như vậy cùng một tiếng thở dài, anh ấy nhìn tôi với gương mặt nghiêm nghị.

"Tự sát cùng nhau không phải thứ có thể nói ra một cách thiếu cẩn trọng như vậy. Và tôi cũng không ủng hộ chuyện tự tử vì tình."

Giọng điệu ấy rất có sức nặng.

"Chính anh bảo em là nông cạn khi em kêu không hiểu được lý do tại sao Tokubee và Ohatsu tự tử đôi còn gì..."

"Thì đúng là như thế... Nhưng trên lập trường cá nhân, tôi phản đối hành động tự tử tước đoạt mạng sống của bản thân."

Anh ấy nói tiếp với giọng nghiêm túc.

"Đúng là, có thể chết đi sẽ thấy thanh thản. Có lẽ khi thực sự đau khổ, không thể làm được gì, chẳng thấy một chút ánh sáng nào, người ta sẽ nghĩ đó là cách duy nhất.

Vậy nhưng, nếu sống tiếp, chắc chắn đổi thay sẽ tới. Tuy chỉ là một lời nói suông, nhưng đó cũng chính là hiện thực.

Không tồn tại thứ không bao giờ thay đổi. Vì thế, dù là một hay hai người cũng thế thôi, tuyệt đối không được tự mình tìm đến cái chết."

Anh Konoha nói những lời ấy trong tư thế đầu ngẩng cao, ánh nhìn mạnh mẽ, trông người lớn vô cùng.

Anh Konoha đã từng gặp chuyện đau khổ tới mức muốn chết đi chưa?

Gương mặt khóc lóc ở sân trường trong ánh hoàng hôn trở lại trong tâm trí tôi.

Lúc đó, ai cũng thấy rằng anh ấy là một chàng trai cực kỳ yếu đuối và dễ bị tổn thương.

Vậy mà, hình ảnh anh ấy nhìn thẳng về phía trước và nói đầy cương quyết rằng "nếu sống tiếp, chắc chắn đổi thay sẽ tới" như đâm xuyên trái tim tôi.

"... Anh Konoha! Câu nói vừa rồi ngẫu vô cùng ạ! Em sẽ nhượng bộ thành 5cm tóc cho anh."

Tôi nói rất nghiêm túc nhưng anh Konoha lại rũ cả hai vai xuống.

"Giá trị của tôi chỉ bằng 5cm tóc của cô thôi hả?"

"Cái đó là do Nano chưa chuẩn bị tâm lý đủ mà thôi."

Chị Nagomu nói một cách rành mạch.

Chiều muộn ngày hôm sau, sau khi giờ sinh hoạt câu lạc bộ kết thúc, tôi và chị Nagomu hẹn gặp nhau ở ga tàu điện ngầm Hongou Sanchoume.

Chúng tôi sẽ đi xem tượng Phật Quan Âm ở gần ga. Nghe nói cà ri ở cửa hàng bán cá vàng gần đây rất ngon nên chị ấy đã mời tôi cùng đi thử xem thế nào. Mà thực ra với tôi, đó mới là phần chính của buổi hẹn.

Hôm nay chị Nagomu vẫn thoang thoảng mùi hương ngọt ngào và ăn vận xinh đẹp. Chiếc váy dài vải the kết hợp với áo sơ mi gợi ghê.

Chị ấy nói rằng.

"Chị ghét đồng phục lắm, à thì đó, nếu không hợp sẽ thử lắm đúng không? Khi đi cùng các bạn nữ ngang tuổi, kiểu gì cái thân hình này cũng sẽ nổi bật lên mà."

Đồng phục của trường cấp ba Nishi là váy caro và áo vest thắt ruy băng đỏ, tôi nghĩ rằng chị Nagomu mà mặc thì dễ thương phải biết. A, nhưng mà, khi đó đúng là phần ngực sẽ hơi gợi cảm quá mức.

Trong khi nghĩ mấy chuyện như vậy, tôi cũng kể lể với chị Nagomu về chuyện hôm qua, anh Konoha đã khó chịu với phát ngôn của tôi và lạnh lùng gấp năm lần thường ngày.

Chị ấy đáp lại ngay lập tức.

"Nano tệ quá."

"Nhưng mà em đổ đến một nửa tiền tiêu vặt vào việc chăm sóc tóc đấy~. Tóc em mảnh và mềm, nếu lơ là một cái là sẽ xơ xác rồi sẽ bị rối vào nhau ngay. Để giữ được sự cân bằng hoàn mỹ không có một sợi chẻ ngọn nào như thế này vất vả lắm chứ không đùa đâu. 5cm là cần rất nhiều rất nhiều dung khí đấy ạ."

Chúng tôi ra khỏi ga, luồn qua cánh cổng bên cạnh cửa hàng đồ ăn nhanh rồi tiến về một điện thờ nho nhỏ. Trước tiên chúng tôi tới khấn Dược Sư Như Lai - vị thần được thờ cúng ở nơi này.

"Ái chà, nếu là chị, chị sẽ trao tặng cho người mình yêu bất cứ thứ gì, dù là ngón tay, móng tay hay là mắt. Nếu người đó nói muốn tóc của chị, chị có thể làm ni cô luôn."

"Không đời nào, em không chịu đâu~."

Tôi lấy hai tay giữ rịt lấy tóc mình và lắc đầu quầy quậy. Chúng tôi tiếp tục tiến sâu vào con đường hẹp. Ở đó có một nghĩa trang nhỏ, phía trước là một cái bệ bằng đá. Phật bà Quan Âm trông rất nặng nề đang hạ mi mắt và tọa thiền trên đó. Trên đầu có rất nhiều gương mặt gắn lên, nâng đỡ một vòng tròn.

Oa... Sao lại nằm trơ trọi ở nơi khuất nẻo thế này? Một cái mái che cũng chẳng có.

Chị Nagomu chăm chú nhìn lên Phật bà Quan Âm với ánh mắt nóng bỏng như sắp bày tỏ điều gì đó.

Thế rồi, chị ấy thì thầm.

"Phải, miễn đó là điều người mình yêu ao ước, chị có thể chết cùng người. Chết một mình rất đáng sợ và đau đớn, nhưng nếu có hai người chắc chắn sẽ không còn khó khăn đến vậy nữa đâu."

Tim tôi lỡ mất một nhịp trước vẻ đẹp của gương mặt nhìn nghiêng và sự nghiêm túc ẩn chứa trong lời nói ấy.

Con người không được tự mình tìm đến cái chết.

Thế nhưng... lời nói của chị Nagomu khi ước nguyện chết đi cùng với người mình yêu thương mới ngọt ngào làm sao, khiến trái tim tôi trở nên tê dại.

Có cả tình yêu như thế hay sao...?

"À, nhưng mà, đó không phải kết thúc có hậu đâu ạ! Em dù thích mấy thứ kiểu như phim về xác sống thân ma, nhưng đối với em, bất kể đoạn giữa kịch tính đáng sợ thế nào, đến cuối các nhân vật được giải cứu và kết thúc trong hạnh phúc vẫn là tuyệt nhất."

Chị Nagomu quay lại, buồn bã nhìn tôi.

"Nano tin vào kết thúc có hậu à? Chắc chắn rằng từ trước đến nay em vẫn luôn sống một cuộc đời hạnh phúc nhỉ?!"

"O?"

Tôi nghẹn giọng, cảm thấy một cái bóng đen ngòm phủ lên cặp mắt ướt át của chị ấy.

Chị Nagomu dịu dàng mỉm cười. Mùi hương ngọt ngào thoang thoảng trong làn gió.

"Đối với Nano, kết thúc có hậu là thứ như thế nào?"

"À... Ờm, đó là..."

Tôi bối rối vì bị hỏi bất ngờ.

"Chắc sẽ giống như là... người mình thích cũng sẽ thích lại mình, trở thành người yêu, sau đó... ừm... sống hạnh phúc bên nhau mãi mãi, kiểu vậy..."

Kết thúc của những câu chuyện cổ tích tôi đọc khi còn nhỏ đa phần là như thế. Công chúa và hoàng tử đến với nhau, hai người sống hạnh phúc bên nhau mãi mãi.

"Mãi mãi là đến bao giờ?"

Đôi mắt đen nhìn tôi đăm đăm.

"Cho đến lúc chết ạ!"

Chị Nagomu liền nheo mắt lại.

"Nếu thế, đối với hai người, cùng nhau chết vào thời điểm hạnh phúc nhất, chắc chắn là kết thúc có hậu tuyệt vời nhất đó."

"E-Em nghĩ khác cơ!"

"Khác như thế nào?"

"À thì, cho đến lúc chết có nghĩa là sống bên nhau mãi mãi, mãi mãi về sau ấy."

"Tình cảm của hai người liệu có thể mãi mãi, mãi mãi không thay đổi không nhỉ?"

Gương mặt chị ấy trở nên nghiêm trang, nụ cười biến mất khỏi bờ môi hồng mềm mại.

"Liệu có tồn tại thứ gì vĩnh viễn không thay đổi hay không?"

"Ồ, à... thì..."

"Vẫn có những cặp đôi yêu nhau nồng nàn rồi đi đến hôn nhân, vậy mà sau đó thù ghét nhau và ai đi đường nấy. Cũng có trường hợp khi hai người

đã quen với sự tồn tại của nhau thì trở nên chán ngán đối phương."

"Nhưng mà vẫn có những cặp vợ chồng dù lớn tuổi vẫn giữ được mối quan hệ tốt đẹp đấy thôi. Như những cặp vợ chồng cùng đi lễ ở Sugamo chẳng hạn. Có cụ ông còn nắm tay dẫn cụ bà đi nữa."

Chị Nagomu lại đột nhiên... mỉm cười.

Nụ cười xinh đẹp, nhưng bị bao trùm bởi bóng tối.

Tim tôi nảy lên một cái. Tại sao chị ấy lại mang khuôn mặt buồn rầu như thế?

"Phải rồi, có cả những cặp đôi như vậy nữa... Thế nhưng, xác suất để đạt được điều đó chỉ tựa như một phép màu mà thôi. Sau những tháng năm dài vô tận, làm sao có thể tiếp tục yêu thương nhau bằng cảm xúc vẹn nguyên như ngày đầu gặp gỡ chứ..."

Tôi chần chừ, không biết nên trả lời thế nào nữa. Tôi không biết chị Nagomu đang buồn khổ chuyện gì. Hơn nữa, điều mà chị Nagomu vừa nói cũng không sai.

Lấy ví dụ là tôi đây, tôi phải lòng anh Konoha, tôi rất thích anh Konoha, tôi ước rằng từ giờ tôi vẫn có thể thích anh ấy như vậy mãi. Nhưng tôi không sao tưởng tượng ra hình ảnh bản thân 100 tuổi mà vẫn tiếp tục tơ tưởng tới anh ấy.

Mà khoan, đến tận lúc ấy mà vẫn yêu đơn phương thì tàn nhẫn quá.

"Sao thế Nano? Sao tự dưng em lắc đầu quầy quậy thế?"

"Em đang nghĩ là không sao tưởng tượng được thì cuối cùng lại lờ tưởng tượng ra một chuyện chỉ khiến em muốn hét toáng lên "Tôi không muốn

thế~'."

"?"

Chị Nagomu ngẩn tò te.

"Em 100 tuổi mời anh Konoha 102 tuổi đến phố đèn lồng, nhưng anh Konoha giả vờ ngẩng ngang, lờ em đi rồi viết thơ haiku lên thẻ tre."

Tôi mếu máo kể lể khiến chị Nagomu phá ra cười.

"Nano thật là... ahahahaha, kỳ cục quá Chị chảy cả nước mắt bây giờ."

Chị ấy thực sự đang cười rũ rượi chảy nước mắt.

"Chị đâu cần phải cười đến vậy chứ?"

"Ahaha, chị xin lỗi. Nhưng mà khi chị tưởng tượng Nano trở thành một bà lão 100 tuổi, dễ thương quá nên..."

Chị Nagomu vẫn tiếp tục cười.

"Thôi được rồi. Chị cứ việc tưởng tượng thỏa thích hình ảnh em trở nên nhăn nheo còm cõi đi."

"Đừng dối mà, Nano."

Tôi quay lưng lại tiu ngửu, thế là chị Nagomu ôm chầm lấy tôi từ đằng sau.

Bộ ngực mềm mại đè lên lưng tôi, mái tóc mượt mà cọ cọ vào cổ áo đồng phục, mùi hương ngọt ngào lấp đầy hai lỗ mũi.

Tôi hoàn toàn không giữ nổi bình tĩnh.

Uwaaaaaaaa, tôi đang được ôm chầm từ đằng sau! Cứ như là người yêu ý ~.

Thời điểm là buổi hoàng hôn lãng mạn, xung quanh không một bóng người. Phật bà Quan Âm nhìn xuống chúng tôi, vẻ hiền hòa thể hiện qua đôi mắt.

Chị Nagomu cọ má vào cổ tôi. Tôi cảm thấy rùng mình bởi mùi hương ngọt sắc tỏa ra từ chị ấy.

"Chị mà được như Nano thì thật tốt."

"T-Trở thành giống em chẳng có gì hay ho đâu. Em suốt ngày bị cô bạn Hitomi mắng là ngốc, là đần, người em thích cũng chẳng ngó ngang đến em, nếu so sánh mặt và hình thể với chị Nagomu thì em chỉ ngang chó Chín đang hắt xì mà thôi."

(Chó Chín là giống chó của Nhật, lông mượt, tai dài. "Chó Chín hắt xì" là một từ dùng để chỉ khuôn mặt khi mắt, mũi, miệng dồn hết vào giữa mặt, nhìn rất khó coi)

"Đâu có... Nano dễ thương như là hamster vậy. Thật đấy!"

Lấy hamster làm ví dụ thì vẫn hơi... Và lạ lùng thay, tôi có cảm giác chị Nagomu đang khóc.

"Chị Nagomu... Đã có chuyện gì sao?"

"Ừ... Phải rồi...Đã có rất nhiều chuyện."

Cảm giác ấm và ẩm ướt chạm tới lưng tôi, thấm qua lớp áo đồng phục bên ngoài, đồng thời tôi cũng nghe thấy tiếng khóc thút thít phát ra từ đó.

"Nếu chị có chuyện gì, em có thể nghe mà."

"Cảm ơn em."

Chị ấy trả lời bằng giọng khàn đặc.

"VẬY... em hãy nghe chuyện của cậu ấy nhé. Cho đến giờ này chị vẫn chưa kể được cho ai. Quanh chị không có một ai mà chị kể được hết."

"Vâng, em nghe đây!"

Tôi gật đầu, nói với giọng dịu dàng nhất có thể.

Quả nhiên chị Nagomu có một "cậu ấy" nào đó... Không rõ bằng cách nào, nhưng tôi cũng đã từng ngờ ngợ và nghĩ rằng "biết đâu"...

Vẫn bám cứng lấy tôi, bằng chất giọng yếu ớt, chị Nagomu bắt đầu kể.

"Cậu ấy là một người cực kỳ nhát gan... Dễ bị tổn thương, vụng về, không thể khéo léo gạt đi ác ý của người khác. Luôn run rẩy sợ hãi, không cử động nổi trước những chuyện cực kỳ cởn cợn."

Nhưng là một người rất hiền lành.

Hiền lành tới mức đáng thương, vô cùng trong sáng, chỉ cần ở cùng cậu ấy là chị Nagomu lại thấy ngực mình đau đớn rất nhiều.

"Nếu chị không ở bên quan sát cậu ấy mọi nơi mọi lúc, chị sẽ thấy bất an không tài nào chịu nổi."

Trong giờ học, bọn chị sẽ lén lút uống trà hoa cúc La Mã ở phòng y tế hoặc cập nhật trang chủ cùng nhau... Mỗi khi đổ nước sôi từ ấm nước của phòng y tế vào chén, tim chị lại đập thành thịch, luôn lo sợ rằng nhờ các thầy phát hiện ra hai đứa thì phải làm thế nào, liệu có ai tới đây không. Thế nhưng, khi bọn chị ngồi uống trà cạnh nhau trên giường, chị có cảm giác tựa như

mình vừa thực hiện một nhiệm vụ mạo hiểm hoành tráng lắm. Nếu chỉ có một mình tuyệt đối không đứa nào dám làm, vì thế bọn chị rất vui khi có được một trải nghiệm như thế. Vừa nhìn nhau, hai đứa vừa cười và nói 'nếu khi chết cũng được hạnh phúc thế này thì tuyệt biết bao'."

Chị Nagomu khẽ sụt sịt.

"Bọn chị cũng đã nói với nhau, nói đi nói lại, nói không biết bao nhiêu lần xem chết như thế nào là dễ chịu nhất, nên chọn phương pháp tự tử đôi nào. Khói than thì thế nào, uống thuốc độc có được không, cắt cổ tay thì sao nhỉ, nếu hai đứa ngồi trong bồn tắm rồi để điện chạy vào thì tim có ngừng đập ngay không, nếu gặp tai nạn trên núi tuyết rồi hai đứa cùng chết như là đang ôm nhau ngủ thì sao, hoặc là sẽ trói cơ thể vào gốc cây có hai thân chung rễ và đâm thủng hòng nhau giống như cách mà Tokubee và Ohatsu trong Tự sát đôi ở Sonezaki đã từng làm."

Chị Nagomu nói liên tục, như thể muốn trút ra hết những gì chất chứa trong lòng. Thình thoảng, cổ họng chị ấy nghẹn lại, và chị ấy cất lên những tiếng thốn thức.

"N-Nhưng gần đây... Hình như cậu ấy đang tránh chị... Dù gặp nhau ở hành lang trong trường khi chị lại gần, cậu ấy lại làm bộ mặt như sắp khóc... Khi chị mở lời, cậu ấy nói rằng... muốn chị đừng bắt chuyện..."

Chị Nagomu đã luôn khổ sở vì bạn trai mình trở nên khác lạ.

Nếu xét trên lối suy nghĩ thông thường, học sinh cấp ba nói về tự tử đôi vốn đã là chuyện rất kỳ cục. Rõ ràng có gì đó lệch lạc ở đây.

Nhưng những giọt nước mắt thấm đẫm lưng tôi và giọng nói mong manh chực tan biến ấy đã truyền đạt cho tôi biết rằng, đối với chị Nagomu, người đó là sự tồn tại không gì thay thế được.

Chắc hẳn chị Nagomu xem người đó là vận mệnh của mình.

Đến mức chị ấy mang ánh mắt đau đớn như vậy và mong ước hai người được chết cùng nhau...

Ngực tôi cũng bị bóp nghẹt khi nghĩ về điều đó.

"Chắc anh ấy có lý do gì đó. Chị thử hỏi trực tiếp anh ấy xem sao?"

"Nhưng... chị sợ lắm. Nếu cậu ấy nói rằng không cần chị..."

"Sao có thể...?"

Như để cắt ngang lời phủ nhận của tôi, chị Nagomu nói dữ dội hơn bằng chất giọng uất nghẹn bị chặn lại nơi cổ họng.

"Không đâu, tại vì chị không phải Ohatsu thực sự, mà là cô cháu gái nhà bán nước tương kia!"

Cô cháu gái nhà bán nước tương?

Tôi suy nghĩ trong một thoáng. Trong Tự sát đôi ở Sonezaki có cô cháu gái nhà bán nước tương không ấy nhỉ?

"Chị Nagomu, cô cháu gái nhà bán nước tương là ai vậy ạ?"

Chị Nagomu vừa sụt sịt mũi vừa nói như một đứa trẻ.

"Là cháu gái bên vợ của chủ cửa hàng bán nước tương, người đáng lẽ sẽ kết hôn với Tokubee. Nano quá đáng thế, sao em lại quên cô ấy được."

"E~Em xin lỗi!"

Tôi vừa xin lỗi xong thì chị ấy lại gục vào lưng tôi, tiếp tục sụt sùi khóc.

"Không... không có gì đâu, biết sao được, chẳng ai chú ý tới cô cháu gái nhà bán nước tương hết... Cô ấy chẳng hề xuất hiện lấy một lần trong câu chuyện của Chikamatsu, đến cả tên cũng không được nói tới.

Tác giả chỉ viết rằng Tokubee đã từ chối hôn sự với cô ấy mà thôi.

Sau khi Tokubee và Ohatsu chết đi, cô gái đáng thương đó không biết sẽ như thế nào nhỉ? Chắc chắn cô ấy sẽ bị những người xung quanh nhìn với ánh mắt lạnh lùng, sẽ bị họ coi như một người đàn bà thảm hại, một kẻ có đôi tượng bàn chuyện cưới xin lại đi tự tử đôi với người con gái khác. Họ sẽ nói rằng nếu không có người đàn bà đó thì Tokubee đáng ra đã không phải chết. Cảm giác bị chỉ trích từ sau lưng chắc cũng tựa như bị muôn vàn mũi kim từ bốn phương tám hướng đâm vào người vậy..."

Làm sao bây giờ? Tôi phải nói gì mới được đây?

Tại sao chị Nagomu lại đứng về phía cô cháu gái nhà bán nước tương đến như vậy?

Nhưng, chị ấy cũng từng nói điều tương tự tại tiệm udon ở Sugamo.

Rằng "không phải tất cả mọi người đều có thể trở thành Ohatsu..."

... Khi chị lại gần, cậu ấy lại làm bộ mặt như sắp khóc... Khi chị mở lời, cậu ấy nói rằng... muốn chị đừng bắt chuyện..

Ngực tôi đau nhói.

Ra vậy... chị Nagomu nghĩ bản thân mình là cô cháu gái nhà bán nước tương. Chị ấy nghĩ rằng chị ấy cũng không được người mình yêu đáp lại.

"Có lẽ ngay từ đầu chị chỉ là kẻ phiền phức đối với cậu ấy. Khi hai người đi chơi, lúc nào cậu ấy cũng để ý ánh mắt người khác và tỏ ra ngượng ngập,

cậu ấy cũng không muốn nắm tay. Chị không phải là Ohatsu của cậu ấy...!"

Cả giọng nói và ngón tay của chị Nagomu đều run rẩy.

Người định mệnh không phải lúc nào cũng đáp lại tình yêu. Có thể người đó đã coi một người khác là định mệnh của mình. Tôi là minh chứng cho điều đó. Giống như cô con gái nhà bán nước tương, tôi chỉ có thể nhìn người ta yêu nhau từ hai phía mà thôi.

Chết rồi... Tôi cũng sắp khóc. Tôi muốn an ủi chị Nagomu nhưng chẳng biết nên làm thế nào cả.

"Không thể gặp cậu ấy nữa, chị muốn tối thiểu được nhìn mặt cậu ấy thôi, thế mà chẳng có lấy một tấm ảnh nào. Chị... rất thích gương mặt của cậu ấy. Gương mặt đeo kính, có nét tinh tế và nghiêm trang... dù lúc nào cậu ấy cũng cúi gầm. Nhưng mà hề cười thì đáng yêu lắm. Giá mà chị... chụp vài tấm ảnh bằng điện thoại thì tốt rồi."

A, ủa? Kính à...?

Có cái gì đó nảy ra trong góc bộ não đang nóng như lửa đốt của tôi. Gương mặt của một chàng trai đeo kính dần dần hiện rõ.

"Chị là đồ ngốc, cứ chờ liên lạc của cậu ấy. Chị cứ băn khoăn, lo lắng, không sao chịu nổi, chờ đối phương tiến lại gần mình..."

Chị Nagomu lẩm bẩm với giọng thần thờ.

"Em hỏi này, người mà chị Nagomu thích đeo kính ạ?"

"Ừ."

"Vậy thì có lẽ em đã gặp rồi cũng nên."

Cánh tay của chị Nagomu trượt xuống.

Khi tôi quay đầu lại, tôi thấy sự ngạc nhiên hiện lên trên gương mặt vẫn đắm nước mắt của chị ấy.

"Nghĩa là sao hả, Nano?"

"À thì... Hôm em gặp chị Nagomu lần đầu ở Sugamo, có một người con trai tầm học sinh trung học, đứng sau một cái cây và nhìn em suốt. Anh ấy có gương mặt nghiêm nghị và đeo kính gọng bạc nữa."

Vì lúc đó xung quanh toàn là người cao tuổi, nên một người con trai ngang tuổi sẽ nổi bật và để lại ấn tượng trong tôi.

Cảm xúc đột ngột biến mất hoàn toàn khỏi gương mặt của chị Nagomu.

"... Đeo kính sao?"

"Vâng, có cảm giác như là chủ nhiệm Hội học sinh ấy ạ."

"..."

"Có vẻ anh ấy bận tâm gì đó đến em nên em đã định lên tiếng, thế nhưng anh ấy quay mặt rồi đi mất. Em đã nghĩ đúng là một người kỳ lạ. Liệu có phải bạn trai của chị Nagomu đến xem tình hình vì quan tâm tới chị không ạ?"

Chị Nagomu im lặng.

Chị ấy không hề nhúc nhích chút nào, cứ như đã biến thành một con búp bê.

Liệu chị ấy có đang nghĩ rằng dù hoàn cảnh có thế nào đi nữa thì tôi cũng đã xuyên tạc quá lời và những gì tôi vừa nói chỉ là câu an ủi nhăng nhít tôi tiện mồm nói ra không?

"À... ừm, chị Nagomu?"

Khi tôi lo lắng cất tiếng hỏi, vai chị ấy run bắn lên. Rồi chị ấy nhìn tôi.

"A, chị xin lỗi."

Sau đó, tựa như đang bối rối, ánh mắt chị ấy hết dừng ở bề mặt rồi lại nhìn xuống dưới, cuối cùng chị ấy mỉm cười một cách khó khăn.

"Đúng như Nano nói, có lẽ cậu ấy tới gặp chị đấy."

Nói rồi, chị ấy nắm chặt lấy tay tôi.

"Cảm ơn, Nano. Chị thấy khá hơn một chút rồi. Chị sẽ quyết tâm thử liên lạc với cậu ấy."

"Vâng. Thế thì tốt rồi ạ."

Tuy tôi đáp lại bằng giọng vui vẻ, tôi thực sự lo lắng khi thấy gương mặt trắng bệch của chị Nagomu.

... Đâu phải tất cả mọi người đều có thể trở thành Ohatsu... Người mà họ yêu chắc gì đã đáp trả lại họ bằng tình yêu tương ứng... Người đó có thể đã yêu người khác mất rồi...

Lòng tôi đầy ắp bất an, những lời chị ấy đã thì thầm với đôi mắt buồn rầu sụp xuống ở hàng udon tại Sugamo lại vang lên thực tế sống động hơn bao giờ hết.

Tại sao lúc ấy tôi lại đuổi theo Nagomu?

Tôi chỉ muốn nói chuyện với Nagomu. Tôi chỉ muốn lại gần Nagomu hơn nữa.

Chỉ có vậy thôi, mà tôi lỡ biết bí mật của Nagomu mất rồi.

Việc đó đối với Nagomu là đòn chí mạng, nhưng nhìn hai người tựa vào nhau thật hạnh phúc, dường như chỉ có nơi đó là tách biệt với những ồn ã, bon chen, đau khổ, một nơi tràn đầy sự yên bình.

Tại sao, tại sao, Nagomu lại...?

Tôi có rất nhiều điều muốn hỏi Nagomu. Tôi tin rằng Nagomu sẽ hiểu thứ địa ngục mà tôi đang chịu đựng lúc này.

Tôi tin rằng Nagomu và tôi đều ôm nỗi đau giống hệt nhau, đều là những nạn nhân khốn khổ.

Thế mà Nagomu lại đang mang vẻ mặt hiền hòa và thanh thản. Tôi chưa nhìn thấy gương mặt ấy ở lớp bao giờ.

Hai người nói chuyện với nhau bằng chất giọng dịu dàng. Nhìn họ tinh khiết và đẹp đẽ như đôi tình nhân trong những câu chuyện kể, còn kẻ đang nhìn trộm là tôi đây không hơn gì một nhân vật phụ đáng thương.

Dù tôi đau đớn tưởng như cơ thể đang bị xé ra tan nát... Dù tôi quần quai mỗi khi bình minh tới, thì sự cứu rỗi vẫn không hề đến với tôi.

Mùi hương ngọt ngào dai dẳng ấy thấm vào người tôi và không hề biến mất.

Tôi cực kỳ ghét thứ mùi này! Thật khó ngửi, thật bẩn thỉu. Sâu trong tai tôi, những tiếng cười nhạo buốt óc vang vọng không dứt như một chiếc giũa đang "vỗ về" tâm trí.

Nhìn ngón tay thanh mảnh chạm vào vầng trán của Nagomu, nhìn Nagomu đỏ mặt ngượng ngùng và tháo kính, tôi gần như muốn phát khùng.

Thế giới quá chật hẹp, xót xa, sống thật đau đớn. Phải làm thế nào mới chạy trốn được đây? Phải làm thế nào mới có thể hít thở thoải mái đây?

Nagomu đã bỏ tôi lại mà đi mất rồi.

"Không biết chị Nagomu đã nói chuyện được với bạn trai chưa?"

Sau giờ học.

Vừa đi đến phòng câu lạc bộ, tôi vừa khẽ khàng kiểm tra điện thoại. Tôi hôm qua sau khi về nhà, tôi đã nhắn tin cho chị Nagomu.

Để không làm ra vẻ nghiêm trọng, nội dung chỉ là những thứ tầm phào như là phim truyền hình tôi đã xem trong ngày hay là "lần sau mình lại đến cửa hàng bán cá vàng chị nhé"...

Chị Nagomu vẫn chưa trả lời.

Vì tôi bước đi và nhìn xuống dưới suốt, tôi không chú ý sự hiện diện của người đó, cho đến khi có tiếng nói cất lên.

"Nè, chờ đã!"

Khi tôi ngẩng mặt lên, một mỹ nhân có nét mặt khó chịu đang gườm gườm nhìn tôi.

Chị Kotobuki ở ủy ban thư viện!

Một học sinh lớp 12 xinh đẹp có tiếng, người từng được cho là bạn gái của anh Konoha. Nhưng anh Konoha đã phủ nhận "Không phải" rồi.

Tại sao chị Kotobuki lại gọi tôi? Và, sao chị ấy lườm tôi dữ vậy?

Có phải tại lần trước tôi đã sợ hãi run rẩy trước mặt chị ấy không? Mặt chị

Kotobuki hơi đỏ. Dù thế, chị ấy vẫn bấu môi, nhìn tôi bằng ánh mắt nhọn hoắt như muốn đâm một lỗ thủng trên mặt tôi vậy.

"Học sinh lớp 10 của câu lạc bộ Văn học phải không?"

"V-Vâng."

Tôi gật đầu, mắt vẫn đang mở lớn.

Những câu hỏi 'Tại sao? Sao lại thế?' mang theo sự bối rối cứ lớn dần trong tôi. Chị Kotobuki sau một hồi mím chặt môi im lặng bèn hỏi tôi một câu như buộc tội.

"Việc em gia nhập câu lạc bộ Văn học để nhắm vào Inoue là sự thật hả?"

Giọng nói nghe như đang cứa gọt. Trong ánh mắt nhìn tôi chăm chăm có nét bất an nhưng cũng ẩn chứa cả những mũi gai sắc nhọn.

Bị nhìn gườm gườm bằng ánh mắt như thế này, bị đặt câu hỏi như vậy, nếu là con gái thì không thể không nhận ra lời nói và ánh nhìn ấy mang ý nghĩa gì. Thật là một lối tiếp cận thẳng thắn quá mức.

Chị Kotobuki thích anh Konoha.

Đầu tôi nóng như phát hỏa, nhịp đập trong lồng ngực cũng đột ngột trở nên dữ dội. Bên cạnh sự hỗn loạn và nỗi bất an đủ khiến tôi muốn co giò bỏ chạy, ý chí phản kháng cũng dâng lên, đến mức làm hai má tôi nóng phừng phừng.

Tôi dẫm mạnh chân xuống.

"Tại sao chị lại hỏi chuyện đó?"

Chị Kotobuki hơi chùn lại. Thế nhưng, chị ấy lập tức lại bấu môi, ánh mắt

trở nên mạnh mẽ.

"Vì trước đây tôi đã từng hẹn hò với Inoue."

"O!"

Người chùn bước lần này là tôi.

"N-Nhưng mà anh-Konoha đã nói không có quan hệ như vậy với chị Kotobuki! Anh ấy còn nói "nếu bị đồn thổi như vậy thì rất có lỗi với Kotobuki nên Hinosaka cũng hãy phủ nhận giúp anh' nữa!"

Nghe tôi lắp bắp nói, chị Kotobuki nhăn mặt lại. Chị ấy hơi cúi đầu xuống rồi nói cụt lủn.

"... Thật đấy. Học kỳ ba của năm lớp 11... tuy chỉ một thời gian rất ngắn, nhưng tôi đã là bạn gái của Inoue."

Tôi bàng hoàng không mở miệng nổi. Anh Konoha chẳng hề nói một lời nào về chuyện đó.

Chị Kotobuki tiếp tục lăm bắm với vẻ khó nhọc.

"Nhưng Inoue đã ...thích người khác rồi. Bây giờ... vẫn chỉ yêu người đó thôi."

Thế rồi đột nhiên chị ấy ngẩng phắt lên, gườm gườm nhìn tôi như thể tất cả sự tức tối và buồn đau cuộn xoáy trong tim đồng loạt trỗi dậy.

"V-Vì thế dù em có thích Inoue bao nhiêu cũng vô dụng thôi! Nên từ bỏ sớm thì tốt hơn. Ngoài chị Tooko ra, Inoue sẽ không yêu ai được đâu."

Tôi ghì chặt tay thành nắm đấm, nhướn đôi mắt đỏ hoe lên, thân hình run rẩy.

Ánh mắt và lời nói thẳng thừng ấy khiến tim tôi dậy sóng, cảm giác không muốn thua lại trào lên.

Bởi vì chuyện đó tôi đã biết rồi. Chị ta nghĩ nói chuyện của chị Amano ra đây sẽ làm tôi nhụt chí và rút lui hay sao? Cơn tức tối làm trái tim tôi run rẩy.

Tôi vươn thẳng lưng và quăng ánh nhìn đáp trả chính diện về phía chị Kotobuki.

"Em không biết người ta nghĩ gì mà nói ra được câu từ bỏ người mình thích."

Lập tức, một cơn đau bỏng rát chạy trên má trái của tôi.

Đó là do chị Kotobuki đã tát tôi một cái.

Tôi sửng người á khẩu, không ngờ đột nhiên mình lại bị đánh như vậy.

Chị Kotobuki cũng trợn tròn đôi mắt và mang gương mặt kinh ngạc giống hệt tôi.

Thế rồi, nét mặt chị ấy dần dần chuyển sang biểu cảm như sắp khóc, lông mày cau lại, chị ấy cắn chặt môi, quay lưng về phía tôi và chạy mất.

Còn tôi cứ đứng ngây ở đó thêm một lúc, khi nghĩ về giây phút chị Kotobuki tát tôi, dường như có những tia lửa thù ghét bắn ra từ mắt của chị ấy...

Khi tôi đến câu lạc bộ Văn học, anh Konoha đang gõ phím trên máy tính xách tay. Trông thấy tôi, anh ấy tròn xoe hai mắt.

"Hinosaka, mặt cô sao đấy?!"

Hắn là má tôi đang tấy đỏ. Chắc chị Kotobuki đã dồn một lực đáng kể vào

bàn tay nên cơn đau vẫn còn chạy rần rần trên má.

"Em bị chị Kotobuki tát ạ."

Tôi chờ đợi trả lời.

Anh Konoha tỏ vẻ lúng túng.

"Sao cơ?!"

Cuối cùng, tôi cũng lấy lại được cảm xúc của mình và lúc này đây, tôi cảm thấy buồn vô hạn.

"Anh Konoha đã từng hẹn hò với chị Kotobuki nhỉ? Em đã nghe chuyện đó từ chị ấy đấy. Chị ấy bảo học kỳ ba năm lớp 11, chị ấy từng là bạn gái của anh Konoha."

Nét mặt của anh Konoha đông cứng lại và anh ấy im lặng. Ánh mắt u tối cố tình tránh đi chỗ khác, nhưng rồi, anh ấy thở hắt ra.

"Kotobuki nói với cô vậy à?"

"... Vâng!"

Tôi lí nhí kể lại chuyện người đó nói rằng, anh Konoha đã thích người khác rồi, hãy từ bỏ đi. Khi tôi nói, tôi không biết làm thế nào để có thể từ bỏ thì liền nhận một cái tát trời giáng vào giữa má.

Suốt lúc đó, anh Konoha luôn giữ nét mặt khổ tâm.

"Có thật anh đã hẹn hò với chị Kotobuki không ạ?"

"...Ừ."

Tôi có cảm giác trái tim mình vừa bị bóp vụn.

Khi trước đó anh ấy nói rằng hai người không hẹn hò, chắc hẳn anh ấy nghĩ rằng chẳng cần thiết phải nói cho tôi chi tiết đến mức độ ấy hay sao?

Tôi bị sốc nặng!

Cả việc anh Konoha đã hẹn hò với chị Kotobuki, cả việc anh ấy giấu nhem chuyện đó....

Tâm hồn tôi trở nên hỗn loạn, tôi nói trong cơn kích động.

"Anh Konoha hẹn hò với chị Kotobuki mà lại yêu chị Amano à? Vì thế mà anh đá chị Kotobuki à? Hay là anh yêu chị Amano mà lại vẫn hẹn hò với chị Kotobuki?"

Qua thái độ của chị Kotobuki đối với tôi, tôi biết ngay rằng kể cả bây giờ chị ấy vẫn còn thích anh Konoha.

Và cả, lời nói đó...

... Ngoài chị Tooko ra, Inoue sẽ không yêu ai được đâu.

Câu lạc bộ chỉ có hai thành viên. Chị Amano chắc chắn luôn ở bên cạnh anh Konoha. Thế mà tại sao anh ấy lại hẹn hò với chị Kotobuki chứ? Trong cảnh chia li mà anh Konoha đã viết, cô gái có mái tóc tết đuôi sam và chàng trai luôn nghĩ về nhau từ sâu thẳm trái tim.

Tình cảm của hai người họ là tình yêu đến từ hai phía.

Không phải anh Konoha chỉ yêu mình chị Amano thôi sao?

Tôi biết rằng một đứa đàn em không hơn như tôi chẳng có quyền phán xét anh Konoha. Đối với anh Konoha, hẳn tôi vô cùng phiền phức.

Thế nhưng, gương mặt sắp khóc của chị Kotobuki hiện lên trong đầu khiến ngực tôi đau không sao chịu nổi.

"Anh Konoha không thích chị Kotobuki sao?"

"Không, tôi đã thích cậu ấy."

Anh Konoha ngẩng mặt lên, lặng lẽ trả lời.

Nỗi buồn phiền hiện lên trong đôi mắt đang nhìn xoáy vào tôi.

"Kotobuki luôn cố gắng hết mình vì tôi. Tuy cũng có điểm vụng về và dễ gây hiểu lầm nhưng tôi đã nhận ra cậu ấy thật đáng yêu và nữ tính. Thế nên việc tôi hẹn hò với Kotobuki là vì tôi thích cậu ấy, điều đó không dối trá chút nào. Chỉ có điều, cảm xúc tôi dành cho Kotobuki không trở thành tình yêu được."

Ngực tôi thắt lại, máu dồn lên đầu.

"Ý anh là thích với yêu khác nhau ạ? Cái đó... là chơi xấu. Quá tùy tiện!"

"Phải, tùy tiện nhĩ?!"

Anh Konoha thì thầm, ánh mắt bi thương nhưng chín chắn.

"Nhưng mà, tình yêu chẳng phải là thứ dù tùy tiện vẫn không thể dừng được hay sao?"

Lúc nào cũng ở trạng thái kích động, không thể giải thích hành động của chính mình, yêu thương trân trọng người đó tới mức quên cả lý lẽ, trái tim luôn xao động không cách nào kiểm soát nổi, trong đôi mắt không hiện hữu bất kỳ ai ngoại trừ người đó, tin tưởng vô điều kiện những lời mà người đó nói ra...

Dù cách xa vạn dặm mà vẫn không sao quên được, lúc nào cũng chỉ nghĩ về một mình người đó mà thôi.

Giống như linh hồn đang vẫy gọi... Nhưng có lẽ Hinosaaka không hiểu được đâu."

"Em cũng yêu anh Konoha."

"... Phải thế không. Không phải Hinosaaka chỉ đang yêu 'tình yêu' thôi à? Chẳng phải tôi chỉ là nhân vật tình cờ xuất hiện đúng thời điểm Hinosaaka đang muốn yêu thôi sao?"

"Làm gì có...!"

Tôi ghen giọng.

Có thể đúng là lúc đầu, tôi có lẫn lộn cảm xúc thật với niềm mong mỏi ước ao có được một tình yêu. Nhưng bây giờ khác rồi. Nếu không, tôi sẽ không hôn anh ấy. Đó dù sao cũng là nụ hôn đầu của tôi...

Tôi đứng im như tượng. Anh Konoha nói với tôi bằng giọng khô khốc.

"Tôi sẽ không thể trở thành người yêu lý tưởng mà cô mong muốn được đâu."

Thế rồi, mắt anh ấy càng ngày càng trở nên tăm tối.

"Dù có gán bất cứ lý do gì, sự thật là tôi đã dựa dẫm và lợi dụng tình cảm tốt đẹp của Kotobuki, biến Kotobuki thành nơi ẩn náu cho bản thân... Tôi là kẻ tồi tệ nhất, có bị Kotobuki căm hận thì cũng là chuyện đương nhiên."

Lợi dụng...? Nơi ẩn náu...?

Không được. Tôi không muốn nghe những lời đó từ anh Konoha.

Cơ thể tôi lạnh dần. Tôi cố dầm đôi chân run lẩy thật vững trên sàn nhà. Vì nếu không làm thế, tôi sẽ ngồi bệt xuống đất.

Việc anh Konoha đã từng không chỉ nghĩ đến một mình chị Amano. Lời thú nhận đã biến chị Kotobuki thành nơi ẩn náu. Sự thực phũ phàng rằng anh ấy đã từng hẹn hò với chị Kotobuki.

Việc bên trong anh Konoha không chỉ có những cảm xúc đẹp dễ đau lòng mà tôi đã từng tưởng tượng, mà có cả những thứ tối tăm nhớp nháp, những điều vẩn vọ khó coi.

Trước tất cả những thứ đó, đôi chân tôi run lẩy bẩy, trái tim như đóng băng, anh Konoha trong mắt tôi tựa như biến thành một người hoàn toàn khác.

Vẫn không dám thở mạnh, tôi đứng ngây như phỗng, cảm thấy mình thật yếu đuối. Anh Konoha nhìn tôi với vẻ khố sở, rồi bằng giọng thấp và vô cùng cứng nhắc, anh ấy nói một điều tàn nhẫn hơn tất cả.

"Đúng như Kotobuki nói, tốt nhất đừng thích tôi làm gì... Dù có thích cũng vô ích thôi."

Tôi muốn nói gì đó để phản bác.

"Không có chuyện đó đâu. Em không thể nào từ bỏ được. Em sẽ không từ bỏ! Cảm xúc của em là tình yêu nghiêm túc! Không phải là ảo tưởng đâu."

Tôi muốn nói thế.

Nhưng ánh mắt nhìn xuống tôi của anh Konoha quá tối tăm, cho nên từ ngữ của tôi mắc kẹt hết trong cổ họng, dù có nhúc nhích miệng cũng không biến thành lời.

Bầu không khí căng như dây đàn đến mức khiến tôi cảm thấy đau. Đúng lúc ấy, có tiếng điện thoại rung.

"!"

Vai tôi giật bắn lên.

Không phải từ điện thoại của tôi mà là từ chiếc điện thoại anh Konoha đang để bên cạnh chiếc máy tính.

Anh Konoha kiểm tra tên người gọi rồi cứ thế áp lên tai.

"Vâng, Inoue đây ạ!"

Anh ấy quay mặt khỏi tôi và nói bằng giọng trầm thấp nghe không rõ tiếng.

"Vâng, trong tuần này cháu sẽ gửi. Bên phía bác Sasaki thì..."

Có vẻ anh ấy chẳng thêm quan tâm tới tôi nữa rồi.

"Em... về đây!"

Tôi lí nhí nói rồi ra khỏi phòng.

Khi tôi mở điện thoại ra xem ở ngoài hành lang, tôi thấy tin nhắn của chị Nagomu.

Chị ấy viết rằng "Sau khi em sinh hoạt câu lạc bộ xong, mình có thể gặp nhau không?" và tôi gửi tin trả lời "Được ạ" dù mắt vẫn đang nhòe đi.

Điểm hẹn mà chị Nagomu chọn là một nhà ga nhỏ cách vài ga tính từ Shinjuku.

Từ phố mua sắm đi vào khu dân cư có một ngôi chùa và 180 bức tượng Quan Âm xếp cạnh nhau trên một khu đất trồng trái.

Quan Âm lớn, Quan Âm nhỏ, Quan Âm giận dữ, Quan Âm mỉm cười, Quan Âm nghìn tay, Quan Âm ngồi, Quan Âm đứng... Vô vàn Phật bà Quan Âm được chiếu sáng bởi ánh sáng lạnh lẽo của buổi chiều tà.

Được bao bọc bởi những hàng cây cao ngất và rộn ràng tiếng chim hót trong trẻo, nơi này tràn ngập cảm giác thanh tịnh mang màu sắc tôn giáo, cứ như không có sự hiện diện của con người.

"... Tại sao tất cả Phật bà Quan Âm đều nhìn xuống thế nhỉ?"

"Vì Ngài đang tập trung lắng tai nghe tiếng cầu xin cứu giúp của chúng sinh."

Chị Nagomu trông không được vui. Chị ấy luôn mang biểu cảm ủ dột suốt từ khi chúng tôi gặp nhau tới giờ.

Tôi cũng đang phiền muộn không kém. Chúng tôi đều không hỏi nhau xem đã có chuyện gì, chỉ tiếp tục tán gẫu một cách hững hờ.

"Chỉ lắng tai nghe chứ chẳng làm gì cả chị nhỉ?"

"... Phải đấy!"

Làm việc cầu thả thật. Thần linh và chính trị gia có lẽ khá giống nhau.

Ánh mắt chìm đắm trong nỗi buồn của chị Nagomu nhìn đắm đuối vào nụ cười đang nở trên môi Quan Âm Bồ Tát.

"Thần linh... sẽ không cứu giúp chúng ta."

Sự từ bỏ lẫn khuất trong giọng trầm trầm của chị ấy."

"Tự sát đôi ở Sonezaki... có rất nhiều điểm đã được cải biên..."

Trong Tự sát đôi ở Sonezaki của Chikamatsu, chủ cửa hàng đã lạnh lùng nói với Tokubee rằng nếu không lấy cô cháu làm vợ thì phải ra khỏi cửa hàng, đừng bao giờ đặt chân đến Osaka nữa, tiền chuẩn bị hôn sự nhất định phải trả lại đúng không? Số tiền đó cũng bị Kuheiji - kẻ mà chàng cứ ngỡ là bạn bè - lừa lấy mất, rồi chính chàng bị hạ nhục trước mặt mọi người... Mất đi tất cả... không biết làm gì hơn, Tokubee đã tự tử đôi cùng với Ohatsu..."

"Một câu chuyện tàn nhẫn phải không chị? Chẳng có lấy một sự cứu giúp nào. Ở đầu câu chuyện họ cũng đã cất công đi lễ rồi, thế mà Quan Âm Bồ Tát đang làm cái gì thế không biết."

Vì tâm trạng ngày hôm nay của tôi đang vô cùng lộn xộn, tôi lờ mờ nói ra một phát ngôn đáng bị trừng phạt ngay trước mặt vô số Phật bà Quan Âm.

Chị Nagomu lẩm bẩm yếu ớt.

"... Phải đó. Làm gì có sự cứu giúp nào... Vì thế, những tình huống như là chủ tiệm lo lắng cho Tokubee, tới thăm Ohatsu, nói rằng tự bản thân sẽ chuẩn bị tiền, rồi thì lời bịa đặt của Kuheiji lộ tẩy và hẳn bị quan binh bắt giữ cũng chỉ là những thứ được thêm thắt vào thôi... Thứ đó giống như một lời nói dối quá tốt đẹp dễ dàng, nên chị chẳng thích chút nào..."

"Thế thì, Tokubee và Ohatsu đã không tự sát à?"

"Không... họ vẫn tự tử. Khi âm mưu xấu xa của Kuheiji bại lộ, hai người họ đang trên đường đi tới rừng Sonezaki rồi... cho nên, họ chẳng hề biết chuyện."

"Không hiểu sao, điều đó càng làm em cảm thấy sự cứu giúp không tồn tại."

"... Đúng thế."

Chị Nagomu mỉm cười với gương mặt chực khóc.

"... Chắc chắn đến cả thần linh cũng không thể ngăn việc hai người ấy cùng nhau tự tử..."

Cả thần linh cũng không ngăn được...

Vậy đó là tình yêu sao? Là điều anh Konoha đã nói, cảm xúc mạnh mẽ đến mức quên cả lý lẽ hay sao?

Nếu vậy, tình yêu thật đáng sợ.

Quả nhiên tôi vẫn chưa biết gì về thứ tình cảm điên rồ dồn ép cả mình và đối phương tới sát lằn ranh chông chênh ấy.

Tôi cảm thấy lạnh sống lưng khi nghĩ đến thứ bóng tối mà tình yêu cất giấu. Trái ngược với tôi, chị Nagomu dường như đã biết điều đó từ lâu rồi và bây giờ cũng đang đứng ở vị trí chênh vênh nguy hiểm đó. Tôi thấy bất an vô cùng khi nhìn tình trạng hiện giờ của chị ấy.

"A... ừm... chị Nagomu, sau đó chị đã có tiến triển gì với anh ấy chưa?"

Chị ấy nhìn đăm đăm xuống tôi, gương mặt vô cùng buồn bã.

L-Lẽ nào kết quả không được tốt?

"À, chị này, em không định hỏi để ép chị. Nhưng mà, em nghĩ có những việc nói ra sẽ dễ chịu hơn, đại khái vậy..."

Thấy tôi cố gắng tự biên tự diễn một mình, chị Nagomu bèn dịu dàng cười e thẹn.

Oa!

Nụ cười này có ý nghĩa gì đây?

"Cảm ơn em, nhờ có Nano, có vẻ chị sắp làm lành được với cậu ấy rồi."

"Thật à!?"

Chị Nagomu càng cười tươi hơn.

"Ừ. Hôm nay chị đã nói chuyện với cậu ấy ở trường. Thế rồi, biết rằng cả hai đều đang hiểu lầm lẫn nhau, cậu ấy đã nói hãy làm lành nhé."

"Tốt quá~!""

Gì chứ, hóa ra tôi lo lắng thừa rồi. Đúng là bạn trai chị Nagomu cũng thích chị ấy mà. Chị Nagomu không phải cô cháu gái nhà bán nước tương đâu.

Tốt quá, thực sự tốt quá! Tôi vui cứ như là chuyện của mình vậy.

"Chủ nhật tuần sau, chị sẽ cùng cậu ấy đi biển. Cậu ấy bảo hãy bắt đầu lại từ đó. Năm ngoái, hai đứa cũng đã đi biển vào ngày sinh nhật của cậu ấy. Đó là địa điểm kỷ niệm của bọn chị."

Với vẻ hạnh phúc, chị Nagomu kể chuyện lần đó cho tôi nghe.

"Lúc đó là mùa đông nên bọn chị chỉ đi dạo dọc bãi biển thôi. Ngoài bọn chị ra không còn ai khác, bầu trời xanh ngắt, chỉ nghe thấy tiếng sóng vỗ rì rào.

Hai người bọn chị, chỉ bằng việc ngắm nhìn biển khơi ngoài kia, cảm thấy vô cùng an tâm và thanh thản... Lúc ấy, đó là lần đầu tiên, cậu ấy nắm tay chị.

Tuy ngón tay chỉ khẽ chạm vào nhau một chút thôi... nhưng chị vui lắm. Nếu cậu ấy cứ như vậy kéo tay chị rồi chạy về phía biển, chắc chắn chị sẽ đi theo cậu ấy trong lâm trạng hạnh phúc nhất trần đời..."

Nhưng, với gương mặt thỏa mãn dịu dàng, chị ấy cho tôi hay người đó đã không làm thế.

"... Cảnh vật phản chiếu trong đôi mắt chị khi ấy tươi đẹp vô cùng... Chị đã muốn hai đứa sẽ được cùng nhau ngắm cảnh này mãi mãi... Chắc chắn, cậu ấy cũng cảm thấy thế.

Trước khi về, chị đã đặt chiếc vỏ sò rơi trên bờ biển vào lòng bàn tay cậu ấy.

Thế rồi, cậu ấy nắm chặt lấy nó với vẻ vô cùng vui sướng và nói thế này."

Giữa rừng tượng Quan Âm tắm trong ánh chiều tà, chị Nagomu lặng lẽ nhắm mắt, thỏ thẻ thuật lại lời của bạn trai.

"Cậu ấy nói rằng 'Kỳ lạ thật. Nếu có chiếc vỏ sò này, anh có cảm giác có thể sống được thêm một năm nữa. Anh chưa từng một lần có suy nghĩ là mình muốn sống, vậy mà...'

Vì thế, chị cũng đáp là sinh nhật năm sau, chị sẽ lại tặng cậu ấy một cái vỏ sò. Cả sinh nhật tiếp theo, rồi cả sinh nhật sau đó nữa... Cậu ấy bèn nói 'Nếu làm thế thì anh không chết được nữa rồi' và nhoẻn miệng cười."

Gió thổi mơn man lên mái tóc đen màu ướm át và vạt váy dài của chị Nagomu, mùi hương ngọt thật ngọt tỏa ra ngào ngạt.

Khi chị Nagomu nhắm mắt, nụ cười e ấp hiện trên môi, gương mặt nhìn nghiêng của chị ấy tràn đầy sự yêu thương, có nét gì đó thiêng liêng khiến người khác phải nín thở, tựa như một bức tượng Quan Âm Bồ Tát.

Và rồi khi mở mắt ra, chị ấy lại trở về là chị Nagomu thường ngày, nở nụ cười đáng yêu và ôm chầm lấy tôi.

"A, thực sự là nhờ có Nano đó. Cảm ơn, cảm ơn em, Nano!"

Với giọng hớn hởi, chị ấy lặp đi lặp lại câu cảm ơn không biết bao nhiêu lần.

Sau khi rời khỏi chùa, trên suốt quãng đường ra ga, chị Nagomu vẫn tươi tỉnh và phấn khởi. Chị ấy bảo rằng mình thấy có hứng đi bộ, thế là chúng tôi không vào nhà ga gần nhất mà đi quá lên một trạm. Cả trong thời gian đợi tàu trong sân ga, chị ấy cũng nói đủ thứ chuyện bằng giọng vui vẻ, như là khi đi biển nên mặc gì bây giờ, bộ đầm trắng vẫn để dành bấy lâu có được không, kết hợp với dép cao gót màu lục bảo trông có ổn không nhỉ.

Thế rồi, tàu điện tới.

"Vậy chị đi nhé."

Chị Nagomu lên tàu với một nụ cười.

"Tạm biệt, Nano. Cảm ơn em vì thời gian vừa qua."

Tôi sắp sửa nói câu tạm biệt thì bỗng nhiên cứng người lại giữa sân ga.

Chị Nagomu đeo kính lên. Nụ cười hoàn toàn biến mất khỏi gương mặt trắng trẻo, nước mắt ứa ra, biểu cảm có gì đó đau buồn và yếu đuối.

"Chị Nagomu...!"

Tiếng chuông báo tàu khởi hành vang vọng cánh cửa đóng sập lại trước khi tôi kịp lao lên.

Chị Nagomu đang đeo kính và khóc như một đứa bé khi chị ấy nhìn về

phía tôi.

Đoàn tàu cứ thế lăn bánh, dần dần lùi xa khỏi tầm nhìn của tôi rồi biến mất trong màn đêm bí ẩn.

Thứ còn vương lại phía sau chỉ là mùi hương ngọt ngào và gương mặt đắm nước mắt của chị Nagomu hằn sâu trong đôi mắt. Kể đó, trong tai tôi, câu nói tựa như lời chia tay sau cuối cứ lặp đi lặp lại.

Nagomu định bảo vệ bí mật ấy.

Càng giãy giụa thì càng bị siết chặt hơn.

Gương mặt tái xanh cúi gằm, miệng ngậm chặt không hé nửa lời. Tuyệt nhiên không gây gổ mà chọn cách quỳ gối, dập đầu và phục tùng để phản kháng trong tuyệt vọng.

Nagomu muốn bảo vệ nó đến mức phải làm thế hay sao? Kể cả phải đánh đổi mạng sống của mình...?

Thế giới đã luôn bỏ mặc Nagomu bị chèn ép, khổ sở cho đến ngày hôm nay, thì bây giờ lại giương móng vuốt ra cấu xé, biến Nagomu thành trò cười cho thiên hạ.

Sự thanh thản sẽ chẳng thể đến với Nagomu được nữa rồi. Nagomu đã bị chọn làm vật hi sinh.

Lễ hội tàn nhẫn từ giờ trở đi vẫn sẽ còn tiếp diễn.

Hãy dừng lại đi! Nagomu sẽ sụp đổ mất! Bao trong mùi hương ngọt lịm, thân thể bị vấy bẩn, trái tim bị xé toạc ra, Nagomu sẽ phát điên mất!

Thế giới này sẽ hủy hoại Nagomu.

Ai đó, ai đó... hãy cứu Nagomu đi!

Giờ tan trường, tôi không tới câu lạc bộ mà quyết định ghé thăm trường của chị Nagomu.

Đằng nào thì bây giờ tôi cũng khó mà đối mặt được với anh Konoha và quan trọng hơn cả, tôi rất lo cho chị Nagomu, vì thế chỉ có cách này mà thôi.

Hôm qua, sau khi về nhà, tôi đã gửi không biết bao nhiêu là tin nhắn mà chị ấy chẳng hồi âm, kể cả khi gọi điện thì cũng bị chuyển qua hộp thư thoại ngay lập tức.

... Tạm biệt, Nano! Cảm ơn em vì thời gian vừa qua.

Bụng tôi nhói lên từng cơn mỗi khi nhớ tại những lời tựa như di ngôn ấy và gương mặt tưởng chừng sắp òa khóc ở phía bên kia cánh cửa tàu.

Chị Nagomu đã về nhà an toàn chưa? Chị ấy nói vậy là có ý gì?

Cảm ơn vì thời gian vừa qua là sao chứ?

Chưa kể tôi cũng không hiểu lắm việc chị ấy đột nhiên đeo kính và rơi nước mắt. Không phải chị ấy đã làm lành với bạn trai rồi à? Chị ấy đã vui vẻ nói rằng Chủ nhật này hai người sẽ đi biển để giảng hòa cơ mà.

Cặp kính đó là của bạn trai sao? Lễ nào đã có chuyện gì xảy ra với anh ấy?

Nếu tôi kể với Hitomi, chắc cậu ấy sẽ nói tôi y như kẻ bám đuôi rồi bảo tôi bỏ cuộc đi nhưng dù sao đi nữa, tôi cũng muốn xác nhận rằng chị Nagomu vẫn an toàn.

Chị Nagomu từng nói mình học năm hai ở trường Nishi. Chắc chắn tôi từng nhìn thấy tên lớp ghi trên sách giáo khoa rồi nhưng bây giờ không thể

nhớ ra được.

Tôi cũng băn khoăn liệu tôi có thể tìm ra chị ấy chỉ với cái tên Matsumoto Nagomu không nữa. Có lẽ trước mắt chỉ còn cách hỏi thử.

Tôi đứng trước cổng trường, đánh liều bắt chuyện với một vài học sinh đi ra từ bên trong.

"Xin lỗi. Em muốn tìm nữ sinh tên là Matsumoto Nagomu học năm hai."

"Chịu, mình không biết đâu."

"Chỉ vậy thôi thì khó đấy. Không biết lớp hay cụ thể hơn à?"

"Chưa nghe bao giờ luôn."

Có gì đó mờ ám trong cách họ bỏ đi.

Khoảng người thứ năm rồi thì phải.

"Ừa? Nagomu có phải là..."

Một người trong nhóm ba nữ sinh nghiêng đầu.

"Coi kìa, đúng là Matsumoto lớp A có tên như vậy mà."

"A, nói mới nhớ."

"Nhưng mà, MatsuMoto thì..."

Nhóm bạn đó thì thầm to nhỏ với nhau, sắc mặt của mọi người đều rất tệ.

"Nè, Nagomu mà em bảo có phải là Matsumoto Nagomu? Chữ Hán là 'hòa' trong 'hòa bình', và đọc là Nagomu hả?"

"Đúng ạ! Chính là chị Nagomu đó ạ!"

Thế là nhóm nữ sinh ấy quay ra nhìn nhau, mặt người nào người nấy đều tối sầm lại.

Ừa, sao vậy nhỉ?

"Matsumoto Nagomu là con trai."

"Gì ạ!?"

Tôi còn chưa hết choáng váng thì một thông tin khác có sức công phá lớn hơn gấp bội bay tới tai tôi.

"Vớì lại, Matsumoto Nagomu không còn ở trường này nữa đâu. Bởi vì tháng trước cậu ấy đã tự tử đôi cùng với bạn gái là Hinazawa Sachi mất rồi."

TÌNH ĐẦU CỦA CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG TẬP SỰ

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Chân dung của "cô gái văn chương"

Phản ứng của Hitomi vẫn lạnh lùng như mọi khi.

"Mặc kệ đi thì sao?"

Việc nữ sinh tên là Matsumoto Nagomu không hề tồn tại.

Việc nam sinh mang cái tên giống y hệt qua đời cùng với một bạn gái học chung khối vào tháng Tư năm nay.

Đầu óc tôi rồi beng lên sau khi nghe được những thông tin ấy và tôi đã lập tức khùng bố Hitomi bằng điện thoại. Đã vậy, ngày hôm sau Hitomi tiếp tục phải lắng tai nghe câu chuyện rối rắm loạn cào cào từ chuyện này xọ sang chuyện nọ của tôi ở trường với thái độ khó chịu, và cuối cùng cậu ấy phát ngôn một câu như thế.

"Cái người tên là 'chị Nagomu' mà Nano đã gặp không tồn tại phải không? Tóm lại là Nano đã bị một kẻ không rõ thân thế, chẳng biết chui từ đâu ra lừa phỉnh rồi. Cho nên chẳng việc gì phải lo lắng cho cô ta cả."

"Nhưng việc có một người con trai trùng tên đã tự tử đôi thì rất lạ lùng mà. Vì sao lại cần phải cố tình xưng danh bằng cái tên đó chứ?"

"Thế gian này thiếu gì kẻ có sở thích bệnh hoạn như vậy chứ. Mà nói thật,

một đứa theo chủ nghĩa lạc quan suy nghĩ đơn giản như Nano thì có lẽ không biết tới điều đó đâu."

Hitomi nói là người phụ nữ tự xưng là Nagomu đó không biết chừng là một kẻ lừa đảo, có lẽ cô ta cố ý đánh động lòng trắc ẩn của người khác để chiếm đoạt tiền.

"Nói thì nói vậy, chứ Nano trông đâu có giống tiểu thư lá ngọc cành vàng lắm tiền nhiều của, nếu cô ả thực sự xinh đẹp như thế, quyến rũ mấy tay đàn ông trưởng thành sẽ chắc ăn hơn. Có lẽ cô ta chỉ định chơi đùa chút thôi. Nano có chuyện gì là phản ứng lại ngay, bị lừa dễ như bỡn, chẳng phải rất thú vị sao?"

Chị Nagomu không phải người như thế.

Chị ấy thực sự đang đau đớn buồn khổ vì chuyện với bạn trai.

Thứ cảm xúc nôn nóng cháy lên râm ran từ sâu trong lồng ngực. Tôi muốn cãi lại mà kết cục chẳng nói được gì.

... Chị nhiều tiền mà.

Ở quán udon, chị Nagomu đã mỉm cười tinh nghịch và bảo sẽ đãi tôi.

Nhiều tiền nghĩa là sao? Là tiền kiếm được nhờ lừa người khác như Hitomi nói à? Không, không phải, không phải thế! Tôi sẽ tin chị Nagomu, tôi muốn tin chị ấy.

Tôi nghĩ đến những giọt nước mắt của chị Nagomu khi chị ấy vừa nhìn tôi vừa khóc trong khoảnh khắc đoàn tàu lăn bánh. Những giọt nước mắt ấy không thể là một màn kịch được đâu!

Thế nhưng, chị Nagomu đang ở đâu rồi?

Người mà tôi đã nghĩ là chị Nagomu đang ở đâu rồi!?

Bây giờ tôi vẫn không kết nối được điện thoại với chị ấy. Gửi tin nhắn cũng chẳng có hồi âm.

"Chị là ai thế ạ?"

Tôi đã gõ không biết đến tin nhắn thứ bao nhiêu nữa.

"Xin hãy cho em biết tên thật của chị. Em lo lắng."

Giờ nghỉ trưa, tôi tới thư viện để kiểm báo cũ. Có bài báo viết về một đôi nam nữ học sinh trung học đã chết trong rừng. Tên của cả hai đều không được nhắc đến.

Tôi cũng nhớ mang máng hình như từng có vụ việc tự tử đôi của hai học sinh trung học được đưa tin trong chương trình thời sự trên ti vi ngay sau khi học kỳ mới bắt đầu. Thế nhưng cả tôi lẫn bạn bè xung quanh đều quá bận rộn với việc làm quen với cuộc sống mới, nên nghiêm nhiên, chuyện đó chẳng hề trở thành tâm điểm chú ý của chúng tôi. Ngoài ra, những sự việc nghiêm trọng khác cũng xảy ra liên tiếp, vì vậy tôi đã không thể nhớ ra cho đến tận bây giờ. Chắc chắn rằng nếu những chuyện này không xảy ra thì tôi cứ vậy mà quên tịt luôn rồi.

Tại sao chị Nagomu lại giả vờ làm Matsumoto Nagomu?

Lần đầu chúng tôi gặp nhau ở thư viện, trên cuốn sách giáo khoa mà chị Nagomu đem theo có đề tên "Matsumoto Nagomu".

Tôi hoàn toàn tin tưởng rằng đó là tên của chị Nagomu. Rõ ràng chị ấy không thiếu cơ hội để phủ định việc đó. Vậy mà vì cớ gì chị ấy lại không làm thế?

Cuốn sách giáo khoa ấy cũng là của người con trai đã chết sao? Tại sao chị ấy lại có nó cơ chứ?

Cả trang web ấy nữa...

Hôm qua tôi đã thử ngó qua, nhưng không có cập nhật mới nào cả. Dòng chữ đỏ "Tìm người tự tử đôi" vẫn nằm nguyên ở đầu trang blog như cũ.

Ý nghĩa thực sự bên trong dòng chữ ấy là gì?

Chị Nagomu rất hay nói đến sự khao khát của bản thân đối với tự tử đôi.

Rằng "hình thái tình yêu vững chắc nhất trên thế gian này là việc cùng nhau chấm dứt sinh mệnh. Chết một mình rất đáng sợ và đau đớn nhưng nếu hai người cùng chết với nhau thì sẽ hạnh phúc vô bờ."

Lúc ấy, trong thâm tâm, chị Nagomu đang nghĩ gì? Giữa Matsumoto Nagomu đã chết và chị Nagomu rồi cuộc có quan hệ thế nào vậy?

Và cả người con trai đeo kính...

"Chẳng hiểu gì sất!"

Tôi rên rỉ trước màn hình máy tính.

Tôi biết rằng dù mình có vật vã suy nghĩ đến thế nào thì cũng chỉ dậm chân tại chỗ. Tôi không thông minh cũng chẳng phải thám tử lừng danh. Chỉ là một nữ sinh cấp ba bình thường, một thành viên câu lạc bộ Văn học bình thường.

Gương mặt anh Konoha đột nhiên hiện lên trong óc.

Một học sinh lớp 12, thông minh và chín chắn hơn tôi... Nếu nói chuyện của chị Nagomu với anh Konoha, biết đâu tôi sẽ nhận được vài lời khuyên.

Thế nhưng bụng tôi lập tức đau quặn lại.

Tôi không thể dựa dẫm vào anh Konoha.

Do chuyện của chị Kotobuki, trong tôi vẫn còn đọng lại nhiều khúc mắc. Không phải tôi chỉ đơn thuần bị sốc vì biết rằng anh Konoha chẳng phải người chỉ có sự thành thật và dịu dàng mà tôi còn thấy có lỗi khi đã chê trách anh Konoha và khiến anh ấy có bộ mặt đau đớn như vậy.

Bản thân tôi quá trẻ con và ngu ngốc, cho nên bây giờ, ngay cả nhìn mặt anh Konoha tôi cũng không làm được, nói gì đến chuyện nhờ vả chứ...

Thời gian thoăn thoắt trôi đi khi tôi còn đang vật vã với nỗi phiền muộn của mình.

Bài giảng chẳng vào đầu được chút nào. Giờ tiếng Anh, thầy gọi và yêu cầu tôi đọc sách giáo khoa. Tôi bị một phen bối rối xấu hổ trước mặt hàng chục con người vì nói vấp không biết bao nhiêu lần. Xung quanh vang lên những tiếng cười khúc khích. Đằng sau, Hitomi nói nhỏ với thái độ phê phán "Tại cậu cứ ngẩn tò te ra đấy".

Đến tận lúc dọn dẹp, tôi vẫn chốc chốc lại lôi điện thoại ra khỏi túi váy, bận tâm có tin nhắn tới hay không.

Khi không có liên lạc từ chị Nagomu, tôi không làm gì được.

Hitomi mà phát hiện ra hẳn sẽ lại nói những lời rất phũ phàng nên tôi lén lút chui vào góc hành lang để kiểm tra điện thoại.

Tôi thất vọng toàn tập khi thấy toàn là mail rác.

Lúc đó đột nhiên ai đó vỗ vai tôi khiến tôi nhảy dựng lên, tay vẫn nắm chặt chiếc điện thoại.

"Á!"

Đối phương cũng la lên "Oái!"

"Hầy, giật cả mình!"

Người đang áp tay lên ngực là Hosshii, bạn học cùng cấp hai với tôi. Cậu ấy rất năng nổ và quảng giao, và tôi đã từng nhờ vả cậu ấy thu thập thông tin của anh Konoha cho mình.

"Sao thế Nano? Mặt mũi u ám chẳng giống cậu tẹo nào. A, cuối cùng cậu đã bị anh Inoue đá rồi à?"

Tôi thả lỏng tâm trạng, lại còn rưng rưng cảm động trước giọng điệu không chút màu mè ấy.

"Tớ bị đá tầm ba mươi lần rồi đấy~~~~~ "

"Ừm... Dù thế mà vẫn tiếp tục ở lại câu lạc bộ Văn học, đúng là một quyết tâm đáng được thưởng huân chương. À, được rồi, được rồi. Nếu có thông tin hay ho gì của anh Inoue tớ sẽ nói cho, phấn chấn lên nào."

"Ừ ư... Cảm ơn. Mà Hosshii nè, cậu có quen biết thám tử nào không?"

"Hử?"

"Người mà có thể giải quyết vụ án trư tru chỉ trong 50 trang sách bỏ túi như Sherlock Holmes, hay là người có sở thích thò đầu vào các vụ án, hay là người có người quen là nhân vật máu mặt trong sở cảnh sát và thường xuyên hỗ trợ điều tra, hoặc là người chẳng có chút hiểu biết thông thường nào nhưng IQ cao không tưởng... Học viện Seijou có thám tử học sinh nào giống vậy không nhỉ?!"

"C-Chờ đã, Nano!"

Tôi sẵn số gí mặt tới làm Hosshii ngả người ra sau với điệu bộ luông cuống.

"Ê... ừm... nè, bình tĩnh lại nào."

"Trong trường mình có hội yêu thích những điều bí ẩn không ấy nhỉ?"

"Cái đó tớ không biết nữa... ừm. Vì là Nano nên chắc cậu đang hỏi nghiêm túc nhỉ? Chuyện thám tử ấy?"

Tôi gật đầu với gương mặt như chực khóc.

Hosshii khoanh tay, suy nghĩ một hồi, rồi lại "Ừm..." và nói.

"Thám tử thì tớ không biết đâu, nhưng nếu là 'người biết mọi thứ' thì tớ từng nghe từ các anh chị khóa trên rồi."

"Người biết mọi thứ?"

Âm thanh đó thu hút tôi. Tôi nhìn chăm chăm vào mặt Hosshii.

"Mọi người bảo đó là cháu của chủ tịch Himekura, và cũng là học sinh đã tốt nghiệp năm nay đây."

Chủ tịch Himekura là hiệu trưởng học viện Seijou và tổng giám đốc tập đoàn Himekura. Cháu của người đó chắc hẳn cũng có rất nhiều ảnh hưởng.

"Nhưng học sinh đã tốt nghiệp thì đâu có gặp được."

"Người đó là OG của câu lạc bộ Nhạc giao hưởng nên kể cả bây giờ vẫn hay tới trường lắm. Đó, có một hội trường hòa nhạc to khổng lồ chỉ dành riêng cho câu lạc bộ Nhạc giao hưởng, nhớ không?"

(Old girl: thành viên cũ là nữ giới)

Tôi mừng tượng lại tòa nhà có kiến trúc mái vòm mọc lên ở trung tâm học viện. Câu lạc bộ Nhạc giao hưởng của Seijou là nơi sản sinh ra rất nhiều người nổi tiếng. Tôi còn nghe nói hội trường đó được xây nên chỉ bằng khoản quyên góp của các thành viên cũ.

Nhắc mới nhớ, trong bài phát biểu ở lễ khai giảng, hình như cả chủ tịch Himekura cũng nói mình từng giữ vị trí chỉ huy của câu lạc bộ Nhạc giao hưởng.

"Ở tầng trên cùng của hội trường đó có một phòng vẽ dành riêng cho người đó. Tớ nghe nói người ấy lúc nào cũng vẽ tranh ở đó hết."

"Nghĩa là nếu tới hội trường hòa nhạc sẽ gặp được à?"

Hosshii đáp lại bằng những từ ngữ không rõ ràng.

"Cái đó không biết nữa... Nhưng mà Nano, cậu định đi gặp người đó thật hả?"

"Ừ, tớ sẽ đi thử một chuyến."

"N-Nhưng mà có lời đồn về cháu hiệu trưởng, rằng đó là người rất ~~~~~ lập dị và nguy hiểm..."

Vừa đúng lúc đó, tôi thấy Hitomi bước ra khỏi lớp. Nhìn thấy tôi và Holshii nói chuyện với nhau, mặt cậu ấy bèn cau lại.

Trước khi bị Hitomi phản đối, tôi cảm ơn Hosshii và đẩy cái chổi sang cho cậu ấy.

"Cảm ơn Hosshii, lần sau tớ sẽ đãi cậu bánh crepe nhé. Nhân tiện trả hộ tớ cái chổi luôn."

"Ồ, đợi đã, kìa Nano!"

Hosshii bị dúi cây chổi vào tay, hình như đang la lối gì đó ở đằng sau nhưng tôi chẳng để ý mà cứ thế chạy dọc hành lang.

"Người biết mọi thứ"... Nếu là người đó, biết đâu sẽ giúp tôi tìm thấy chị Nagomu!

Diện tích mặt bằng của Seijou rộng đến mức người ta không thể nghĩ rằng nó nằm trong thành phố. Đối với học sinh lớp 10 như tôi, vẫn còn rất nhiều nơi tôi không biết hoặc chưa từng đặt chân đến. Nhưng sành hòa nhạc xa hoa nằm ở trung tâm khuôn viên học viện thì chính bản thân nó đã trở thành một dấu mốc, cho nên tôi vẫn có thể đến đó mà không lo bị lạc đường.

Lối vào ở mặt tiền trông như một nhà hát kịch. Khi bước vào bên trong, thảm đỏ được trải trên sàn nhà rộng lớn. Thật là một sự khác biệt khủng khiếp so với câu lạc bộ Văn học. Có đầy những thứ khiến tôi phải ngạc nhiên cho đến tận cửa tiếp tân. Chú bảo vệ ở bên trong hỏi tôi "Cháu có việc gì?"

"Cháu là Hinosaka Nano khối lớp 10. OB của câu lạc bộ là chị Himekura có ở đây hôm nay không ạ? Cháu muốn gặp chị ấy ạ."

(Old boy: thành viên cũ là nam giới)

Ừa, hình như không phải OB mà là OG? Mà thôi, thế nào chẳng được.

Thế nhưng, chú bảo vệ từ chối tôi với lý do nếu không có hẹn thì không thể gặp được.

"Cháu xin chú. Cháu có chuyện muốn nói với chị Himekura bằng mọi giá."

Chú bảo vệ một mực nói rằng không thể thay đổi quy định, còn tôi thì ra

sức van vãn, nghĩ được lý lẽ gì là cứ thế nói ra, gan lì không chịu rời khỏi vị trí. Nào là "Đây là việc hết sức hệ trọng liên quan đến sự tồn vong của học viện!" hay là "Chuyện này ảnh hưởng tới sống chết của con người!", thậm chí "Cháu có thể là con rơi bí mật của chủ tịch!". Thế rồi, bỗng dưng một giọng nói ôn hòa vang lên ở đằng sau.

"Cô Maki nói sẽ gặp cô. Mời đi lối này, cô Hinosaka."

Chú bảo vệ lăm bắm bằng giọng kinh ngạc. Thế rồi, chú ta miễn cưỡng cho tôi qua.

"Tôi tên là Takamizawa và là người lãnh trách nhiệm bảo vệ cô Himekura Maki. Hãy để tôi hướng dẫn cô tới phòng của cô Maki."

Trước mặt một đứa nhóc con như tôi mà chú ấy vẫn lịch sự cúi đầu, sau đó bắm nút gọi thang máy.

"C-Cháu cảm ơn ạ. Cháu muốn hỏi, tại sao chị Himekura biết là cháu tới ạ?"

"Vì trong phòng cô Maki có hệ thống màn hình giám sát các vị trí bên trong sảnh hòa nhạc."

"Sao cơ?"

Mặt tôi đỏ bừng hết cả lên.

"Nếu thế, cả lúc cháu làm loạn lên ở lối vào, cũng bị tia... à nhầm, bị chứng kiến hết rồi ạ?"

"Tôi cũng lần đầu tiên nghe tới chuyện chủ tịch có con rơi bí mật đấy."

"Cháu xin lỗi, cháu xin lỗi."

Má tôi nóng lên như sắp sửa bắt lửa và bùng cháy. Tôi cúi đầu lia lịa không biết bao nhiêu lần. Tôi sẽ bị mắng sao? Nếu tôi bị giao cho cảnh sát vì tội giả mạo con rơi của chủ tịch thì phải làm thế nào?

Tim tôi đập loạn xạ tưởng như sắp bắn ra khỏi lồng ngực khi tôi rời thang máy và bám theo sau gung chú Takamizawa.

Chú Takamizawa gõ tay lên cánh cửa. "Tôi đã dẫn cô Hinosaka tới."

"Vào đi!"

Một giọng nói hơi cương nghị nhưng trẻ trung đáp lại. Là giọng nữ.

Cửa mở ra.

"Hừm, chẳng ấy là cô của tôi? Có con rơi bí mật trẻ đến thế này, ông nội cũng khá phết nhỉ?!"

"Em xin lỗi, em xin lỗi."

Tôi xin lỗi luôn mồm, hoàn toàn không dám ngẩng mặt lên.

Thế rồi, tiếng cười sáng khoái "A ha ha ha" vang lên.

Khi tôi liếc mắt nhìn lên, một người con gái khoác chiếc tạp dề che lên tới ngực bên ngoài chiếc áo lụa cao cấp và cái quần rộng thùng thình, đang ngồi trên ghế và ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Mái tóc dài lượn sóng màu nâu buộc lại thành túm không kiểu cách ở đằng sau. Khuôn mặt sắc nét khác xa người Nhật, vẽ đẹp lộng lẫy khiến người đối diện cảm thấy bị áp đảo. Có vẻ chị ấy đang vẽ trước khi tôi tới. Tấm vải bạt căng trên giá vẽ, bút và dụng cụ nằm la liệt trên mặt bàn kính đặt cạnh bên.

Tiếng cười vẫn chưa dứt.

"Đúng là kiệt tác, ai mà ngờ em lại đến gặp chị theo cách này. Phì... hehe... Con rơi cơ à, táo bạo thật, ahaha... Cười nhiều quá, sắp làm đứa bé trong bụng lộn ngược lại đây này."

"Đ-Đứa bé trong bụng!?"

Tôi kinh ngạc, đưa mắt nhìn chòng chọc vào vùng eo của chị ấy. Dù bị giấu sau chiếc tạp dề, nhưng trông không giống bụng người có bầu chút nào. L-Là đùa nhỉ?

Quan trọng hơn, người này biết tôi sao?

Cuối cùng chị Himekura cũng ngừng cười, chạm mắt với tôi và nở nụ cười bí hiểm.

"!"

Lưng tôi lập tức thẳng lại trước ánh mắt mạnh mẽ như có thể xuyên thấu mọi thứ ấy. Chị ấy hết sức xinh đẹp, phong cách cũng dịu dàng uyển chuyển như người nước ngoài, nhưng lại toát lên khí chất rất nam tính, hoặc nói cách khác là điệu cười mới thật dũng mãnh làm sao.

"Chị ghét mấy thứ giáo điều cứng nhắc lắm. Gọi là Nano được không? Em cũng gọi chị bằng tên đi. Chị chẳng thích cái họ Himekura lắm đâu. Maki là tên chị."

"V-Vâng. Chị Maki."

"Ngoan lắm. Chị rất thích những đứa bé biết nghe lời. Chú Takamizawa, chú chuẩn bị trà giùm tôi. Nano, ngồi xuống đó đi."

Tôi làm đúng theo lệnh của chị Maki, rón rén ngồi xuống ghế và khép

chân lại. Vì đệm quá mềm nên tôi suýt thì ngã lộn cổ ra đằng sau. Nhìn bộ dạng cuống cuống lấy lại thăng bằng của tôi, chị Maki lại phì cười.

Thế rồi, sau thả tung mái tóc nâu tuyệt đẹp ra, chị ấy ngồi vắt chân ngay bên cạnh tôi.

Ơ ơ ơ... khoan! Bình thường, nếu là người lần đầu gặp mặt thì khi chỉ có hai người sẽ ngồi ở ghế đối diện chứ... Thế này, gần quá đi!

Mặc cho tôi hoảng hốt, chị Maki đặt một tay dưới cằm, người ngả về phía trước, vừa ngắm nghía vừa tủm tủm cười. Ánh mắt đăm đăm đuổi như thể đang nhăm nháp toàn bộ cơ thể tôi.

Ánh mắt dâm dục mà chị Nagomu từng nói đến giống như thế này à? Không, chắc là hơi khác. Không hiểu sao, tôi cảm giác như mình đang được định giá...

"Hừm~~~~~, ra là thế, em là thành viên mới trong lời đồn nhì."

Quả nhiên là chị ấy biết tôi!

"Lời đồn... là lời đồn thế nào ạ?"

Tôi bình thản dịch người ra xa và hỏi.

Tuy nhiên, đối phương hình như cũng cảm thấy phản ứng của tôi thú vị, bèn đưa mặt và đầu gối lại gần với điệu bộ rất giống cố tình.

"Lời đồn về một nữ sinh lớp 10 rất ~~~~~ là thích Konoha và đã gia nhập câu lạc bộ Văn học để tiếp cận một cách quyết liệt đó."

"Sao? Chuyện đó thành tin đồn ở đâu vậy ạ?"

Dù có là sự thực đi nữa, bị nói thẳng vào mặt thế này vẫn xấu hổ chết đi

được, mặt tôi bốc cháy tới nơi rồi.

"Hehe, trong số những người liên quan tới Inoue Konoha, em là người đáng chú ý đặc biệt nhất. Chị cực kỳ hứng thú muốn biết Konoha nhất gan tội nghiệp có chịu được đòn tấn công của một học sinh lớp 10 không, hay là sẽ quay qua một cô bé trẻ hơn vì quá cô đơn khi không có Tooko bên cạnh."

"Em đâu có tiếp cận quyết liệt đến thế chứ. Em nhìn sắc mặt của anh Konoha và giữ ý chừng hoảng. Với cả, anh Konoha không phải kẻ nhất gan tội nghiệp."

Tôi vừa từ từ thoái lui vào góc ghế sofa vừa nêu chính kiến. Tôi lùi lại bao nhiêu thì chị Maki nhướn người về phía trước bấy nhiêu và chậm rãi tiến tới gần tôi.

"C-Chị Maki thân với chị Amano ạ?"

Tôi đã bất ngờ cảm nhận được sự dịu dàng chứa đầy trong giọng nói gọi tên Tooko. Thế là, đầu gối đang tiến tới của chị Maki ngừng lại, chị ấy nở một nụ cười đáng mến.

"Có lẽ nên nói là người yêu trong tâm hồn của chị."

Không bàn đến chuyện thật giả của câu nói đó thì tôi vẫn nhận ra giọng điệu ầy ầy ắp tình cảm thân thiết sâu đậm. Cả vẻ mặt chị ấy cũng đột nhiên trở nên hiền hòa và ngọt ngào.

"Chị đã yêu từ cái nhìn đầu tiên trong lễ khai giảng, trong suốt ba năm, chị đã nhắc đi nhắc lại điều đó mỗi lần hai đứa đụng mặt nhau. Cuối cùng, trước khi tốt nghiệp... có lẽ đã được đáp lại, dù chỉ một chút thôi."

Nói xong, bằng ánh mắt sôi nổi đầy tự hào, chị ấy nhìn lên bức tường phía sau tôi.

Tôi bị cuốn theo và cũng ngẩng mặt lên.

Có một khung tranh ở đó. Hình như bên trong có trưng một bức tranh, nhưng vì có màn che nên tôi không biết đây là loại tranh gì.

"Cái đó là tranh vẽ Tooko đấy!"

Tim tôi nảy lên rộn rã.

Tranh của chị Amano!

Tôi chỉ biết về chị ấy qua tiểu thuyết mà anh Konoha viết và chuyện người khác kể lại. Mọi người đều nói chị ấy là một "cô gái văn chương" mang phong thái cổ điển với mái tóc tết đuôi sam rất dài, một người ấm áp, hiền từ, có nụ cười rất đẹp.

Nếu xem album tốt nghiệp có lẽ tôi có thể thấy ảnh của chị ấy, nhưng không rõ vì sao tôi cảm thấy sợ vô cùng.

Bởi vì trong tôi, người có tên là Amano Tooko, theo một ý nghĩa nào đó, không mang lại cảm giác của hiện thực, chỉ như một nhân vật xuất hiện trong tiểu thuyết mà thôi.

Tuy là người anh Konoha luôn mong nhớ, nhưng hiện tại, chị ấy không có mặt ở gần chúng tôi. Vì thế, tôi có thể bình thản mà sống. Mỗi khi cảm nhận được cái bóng của chị Amano trong từ ngữ và nét mặt của anh Konoha, tôi thực sự thấy khổ sở, cứ như ngực bị xé tan tành.

Dù vậy, tôi vẫn có thể nghĩ rằng chỉ cần tôi trở thành hiện thực của anh Konoha thay cho người đang sống trong giấc mơ của anh ấy thì mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Và tôi sẽ trở thành "cô gái văn chương" của anh ấy.

Thế nhưng, giả sử, tôi lỡ xem ảnh chị Amano, chị ấy sẽ biến thành hiện thực sống động trong tôi, và tôi có cảm giác mình cũng sẽ ghen tuông tới mức muốn đánh cho chị ta một trận, như cái cách chị Kotobuki thẳng tay tát vào mặt tôi.

Nếu như thế, tôi sẽ không thể nào nghĩ rằng mình muốn học theo chị Amano để trở thành "cô gái văn chương" được nữa. Đến cả việc anh Konoha hướng ánh mắt buồn đau về phía bậu cửa sổ với tấm rèm trắng đục đưa như đang kiếm tìm bóng hình chị Amano, tôi cũng sẽ không thể tha thứ cho hành động ấy được nữa.

"Này, hay chị cho em xem tranh vẽ Tooko nhé?"

"!"

Tôi giật bản mình trước lời nói của chị Maki.

Cơ run rẩy lạnh lẽo trườn lên từ sâu trong cơ thể.

Đồng thời, cảm xúc muốn xem thử bức tranh đang treo ở bức tường trước mắt cũng trở dậy mạnh mẽ.

Tại sao!? Rõ ràng tôi không muốn xem mà! Không xem sẽ tốt hơn cơ mà!

Tôi dao động trong mớ cảm xúc hỗn độn đầy mâu thuẫn, tưởng như không thể thở nổi. Chị Maki thì thầm với bộ mặt của một người đang quyền rũ con mồi.

"Không phải ngại ngần gì đâu. Em cũng muốn xem thử bức tranh vẽ đàn chị đang độc chiếm trái tim của Konoha phải không?"

Mồ hôi lạnh rịn ra trong lòng bàn tay và trán của tôi.

Việc hít thở ngày một thêm khổ sở.

Sau khi đứng dậy, chị Maki bước về phía bức tranh. Cánh tay dài mềm dẻo vươn tới tấm màn, đầu ngón tay kẹp vào mép vải.

"Chị dừng lại đi ạ."

Tôi quay mặt đi.

"Em không muốn xem. Không xem cũng chẳng sao hết."

Tôi nhắm tịt hai mắt.

Da thịt tôi đau nhói, những cảm xúc đặc quánh cuộn xoáy trong lồng ngực.

Chị Maki nói với giọng điệu nhàm chán.

"Chị cứ nghĩ em can đảm hơn cơ, không ngờ lại chỉ là một kẻ hèn nhát."

"Thế cũng được ạ. Với cả em không đến để xem tranh của chị Amano."

Tôi mở mắt, khẽ khàng hít vào thở ra. Người tôi cứng đờ, vai nặng như chì.

"Thế thì em đến đây làm gì nào?"

Lần này thì chị Maki ngồi đối diện với tôi.

Chú Takamizawa mang bộ ấm chén pha trà tới, xếp chiếc đĩa đựng bánh nướng hoa quả cỡ nhỏ và bánh quy hạnh nhân lên mặt bàn bằng những động tác tay thanh lịch. Khi chú ấy rót hồng trà màu hổ phách từ chiếc ấm bạc vào tách trà trắng có những hoa văn nổi lên ở đường viền, hơi nước ngọt ngào bốc lên.

Hai tay tôi nắm chặt váy đồng phục, mắt nhìn thẳng vào chị Maki qua làn hơi nước trắng mờ.

Nhìn thẳng vào con người được đồn đại trong trường là "biết mọi thứ" - cháu của tổng giám đốc tập đoàn Himekura.

Đối diện với đôi mắt nhìn đáp trả đầy khoái chí của chị Maki... dù tôi cảm thấy nao núng bởi sức mạnh áp đảo đó, tôi vẫn kể hết chuyện về chị Nagomu và cúi đầu xin chị ấy giúp sức.

Trừ những lúc thỉnh thoảng nhấp một ngụm trà, chị Maki chỉ im lặng lắng tai nghe. Trông có vẻ như chị ấy đang hứng thú với những sự kiện lạ lùng trong câu chuyện.

"Được thôi, chỉ cần tìm ra người con gái tự xưng 'Matsumoto Nagomu' đó là được phải không?"

"Vâng! Chị thực sự giúp em chứ ạ?"

Chị ấy chấp nhận một cách quá dễ dàng khiến tôi cảm thấy khó mà tin được.

"Ừ. Cô ta là người có liên hệ với Matsumoto Nagomu đã chết là việc không thể sai được, nên nếu dùng mạng lưới thông tin của nhà Himekura thì chắc chắn sẽ tìm ra dễ dàng thôi."

"Em cảm ơn ạ!"

"Cảm ơn sớm quá đấy. Chị không cung cấp thông tin miễn phí đâu."

Tôi vừa cúi đầu thật lực xong giờ lại phải ngẩng lên.

Chị Maki nở một nụ cười tinh quái đáng ngờ khiến tôi cảm thấy rùng mình.

"Em sẽ làm mẫu cho tranh của chị và chị sẽ coi đó là thù lao cho thông tin. Điều kiện là vậy đấy."

"Nếu là làm mẫu thì lúc nào cũng..."

"Thế hả? Vậy cời đi!"

"O!"

Tôi trợn mắt lên.

"C-Cời ấy ạ?!"

"Đương nhiên, không phải chỉ đồng phục mà cả đồ lót luôn nhé."

"!"

Tôi cầm nín không thốt nên lời trong khi chị Maki nói tỉnh rụi.

"Bây giờ, tại đây, nếu để chị phác thảo cơ thể trần trụi của em thì chị sẽ tìm hiểu về cô gái đó."

"Làm mẫu nghĩa là mẫu khóa thân ấy ạ!?"

Cơ ớn lạnh chạy dọc lưng tôi như một tia chớp. Khóa thân, khóa thân sao...?

"Ừ... à... Dù có vẽ cơ thể trần truồng của em không vui vẻ gì đâu ạ. Ngược em còn bé nữa."

"Tốt. Chị thích thế đấy. Thậm chí phẳng hơn cũng được."

"Chân em cũng ngắn, vòng ba cũng không đáng kể, còn bụng, hể lơ là một cái là phị ra ngay."

"Chẳng phải rất dễ thương sao. Chị muốn nhìn thử rồi đấy. Với cả phần lớn nữ giới trong những bức tranh khỏa thân nổi tiếng đều lộ bụng mà. Các nhà làm nghệ thuật có thể tìm ra vẻ đẹp trong hình thể đầy nữ tính đó."

"Vừa rồi chị nói phăng mới tốt mà!"

"Cái nào cũng được hết, cứ yên tâm."

"Em không làm được!"

Tôi vòng hai tay ôm lấy người và lắc đầu quây quây. Chị Maki đang cười tủm tỉm từ nãy đến giờ đột nhiên làm mặt lạnh lùng rồi nói bằng giọng nghiêm khắc như mắng mỏ.

"Thế thì mau về đi. Chị không rảnh để tiếp chuyện một nữ sinh cấp ba xin xỏ những việc có lợi cho mình mà không sẵn sàng trả thù lao đâu."

Tôi run lên như vừa bị những lời đó quất vào người.

Đúng rồi, tôi phải tìm hiểu về chị Nagomu...

Đầu tôi nóng rát khi nghĩ lại gương mặt đầm nước mắt của chị Nagomu lúc chị ấy đầm đăm nhìn tôi từ bên kia cánh cửa tàu và lần chị ấy ôm lấy lưng tôi sụt sùi khóc trước tượng Quan Âm ở Hongou.

Tôi và chị Nagomu quen biết nhau mới chỉ có hai tuần.

Thế nhưng, chị Nagomu đã cùng tôi bàn chuyện tình yêu, dịu dàng và vui vẻ, giống như một người chị gái thực sự.

Chị Nagomu cũng đã kể cho tôi nỗi phiền muộn của mình.

... Cho đến giờ này chị vẫn chưa kể được cho ai. Quanh chị không có một ai mà chị kể được hết.

Chị ấy vừa thốn thức vừa nói.

Có lẽ chị Nagomu đang khóc một mình như thế. Có khi chị ấy lại nghĩ quần và đang chuẩn bị tự tử cũng nên. Kể cả không phải là như thế, chị ấy vẫn có gì đó đáng ngại hơn so với bình thường. Nếu có chuyện gì xảy ra với chị Nagomu trong khi tôi đang loay hoay lưỡng lự, chắc chắn tôi sẽ hối hận cả đời!

P-Phải, dù nói khóa thân, nhưng người tôi cho nhìn là con gái mà. Cũng giống như cởi quần áo ở nhà tắm công cộng hay phòng thay đồ nữ mà thôi. Tuy việc lưu lại trên tranh cũng rất xấu hổ, nhưng thứ có thể coi là khoản phí điều tra mà tôi có thanh toán được, ngoài cơ thể này ra chẳng còn gì khác.

Phải, nếu nghĩ chuyện này giống như việc thỉnh thoảng gặp phải một cô gái có sở thích kỳ cục là ngắm nghía thân hình trần trụi của nữ giới ở suối nước nóng và bị cô ta nhìn chòng chọc không kiêng dè... Chỉ nhìn thôi, không phải là đột nhiên người đó sẽ xông tới tấn công hay làm gì cả...

"Em hiểu rồi. Em sẽ làm mẫu khóa thân. Em sẽ cởi."

Tôi tuyên bố thật rành rọt.

Chi Maki nhoén miệng cười.

Chú Takamizawa đã biến mất không biết từ lúc nào.

Tôi quyết định làm cho xong trước khi lòng quyết tâm bị thui chột, bèn tháo dây ruy băng của đồng phục mùa hè như muốn giật phăng nó ra.

"Ái chà ái chà, nóng nẩy quá nhỉ?"

"Chị vẽ nhanh đi ạ! Và làm ơn tìm ra chị Nagomu ngay giùm em."

"Hừm... Em rất can đảm đối với chuyện của người khác nhỉ? Tính cách

thế này có hại lắm đó."

"Em chưa bao giờ nghĩ đến chuyện lợi hay hại gì cả."

Tôi chỉ đơn thuần lo lắng cho chị Nagomu, tôi muốn gặp chị ấy và nếu có gì tôi có thể làm được thì tôi chỉ muốn trở thành sức mạnh của chị ấy mà thôi.

Vẫn giữ nụ cười thích thú trên môi, chị Maki với lấy cuốn sổ phác thảo và mở rộng nó trên đùi.

Tôi đã tháo toàn bộ khuy trên áo ngoài, cởi nó ra và vứt sang một bên. Chiếc áo đáp xuống ghế sofa. Bên dưới là áo may ô. Tôi cũng cởi nó và thả trên ghế sofa nốt. Dưới nữa thì chỉ còn áo lót thôi. Họa tiết kẻ ca rô trắng và vàng phấn, đính thêm ruy băng và đăng ten. May mà hôm nay tôi chọn cái áo lót dễ thương ưa thích của mình. Một niềm an ủi tối thiểu.

"Phong cách cởi tốt hơn Tooko đấy. Trẻ tuổi có khác. Nhưng mà chị vẫn muốn thêm một chút~~~ xúc cảm nữa."

"Chị thôi nói chuyện ích kỷ đi ạ."

Tôi chạm tay vào móc cái váy và gỡ ra.

Thực ra tôi đang ngượng muốn chết. Nhưng chỉ cần lưỡng lự một giây, người tôi sẽ co rút lại không thể cử động nổi nữa. Cho nên tôi chỉ còn cách lên tục cởi bỏ trang phục mà không mấy may suy nghĩ về nỗi xấu hổ của mình.

Và khi tôi kéo xong khóa váy xuống vị trí thấp nhất.

Cánh cửa đột nhiên bật mở.

Khi quay về hướng ấy, tôi chạm mắt với anh Konoha đang đứng đó với gương mặt sững sờ.

Anh Konoha đang trưng ra bộ mặt giống hệt lúc bị tôi hôn bất ngờ hồi tháng Tư. Mắt tròn tròn, biểu cảm đờ đẫn như thể đánh rơi mất linh hồn ở đâu đó.

Nhưng chuyện đó chỉ kéo dài 1, 2 giây, và rồi chúng tôi đồng thanh hét toáng lên.

"CÔ ĐANG LÀM CÁI GÌ VẬY!"

"Á Á Á Á Á Á Á Á Á Á Á Á! KHÔNGGGGGGGGGGGG!"

Tôi dùng hai tay giấu bộ ngực chỉ có mỗi áo lót của mình và hét. Trước mắt cứ hét đã. Hét thật lực. Ngay khi tôi buông tay khỏi chiếc váy, nó bèn rơi tuột xuống chân, để lộ cái quần nhỏ đồng bộ với áo lót. Tôi lại hét lên và ngồi thụp xuống.

"Không đâu! Tại sao anh Konoha lại ở đâyyyyyyyyyyyyyyy?"

"Hinosaka, bộ dạng gì thế hả?"

Anh Konoha che mặt bằng một tay và quay sang bên. Anh ấy đỏ dừ tới tận cổ. Nhưng tôi thì có cảm giác không chỉ cổ mà đầu óc mắt mũi của mình đều nhuộm một màu đỏ vì xấu hổ.

Tại sao, tại sao, tại sao, anh Konoha lại... Bị anh ấy nhìn thấy bộ dạng mặc đồ lót mất tiêu rồi. Ghét quá, làm sao đây? Ngực thì nhỏ thế này...

Mắt tôi đảo vòng vòng trong cơn hoảng loạn. Máu dồn hết lên đầu khiến tôi tưởng như mình sắp ngất đến nơi.

"Hinosaka, nhanh mặc đồ vào đi!"

"Aaaaaaa."

Tôi bò trên sàn nhà và rút lấy chiếc áo may ô ở ghế sofa. Đến khi luống cuống trông nó vào người thì tôi mới phát hiện mặt trước lộn ra mặt sau, liền vội vàng quay ngược lại, miệng vẫn không ngừng than vãn. Tôi kéo váy lên tới eo, gài móc, xỏ tay vào áo ngoài rồi cài khuy. Ngón tay cứ trơn tuột đi chẳng thể cài cho hàng loạt được.

Aaaaaa, tôi muốn chết. Bị anh Konoha thấy rồi, thấy rồi, thấy rồi... bị thấy hết trơn rồiiiiiiiiiiiiiiii!

"Hinosaka, cài khuy lệch hàng rồi kìa."

"Anh chưa được nhìn ra đây đâu ~~~~~!!!"

Trong cơn hỗn loạn, chị Maki ngồi gác chân trên ghế sofa, tự mình lấy ấm rót trà uống và lăm bằm với vẻ mất hứng.

"Chắc chắc, cậu cứ phải xuất hiện đúng đoạn hay thế nhỉ? Có phải cố ý canh đúng thời điểm không thế?"

Cuối cùng tôi cũng mặc đồ xong.

"X... Xong rồi ạ!"

Tôi rụt rè lên tiếng. Anh Konoha quay sang nhìn tôi với gương mặt đờ lững ngượng ngùng.

Khi mắt cả hai chạm nhau, chúng tôi lúng túng lảng tầm nhìn sang chỗ khác, nếu mắt chạm nhau lần nữa thì mặt anh ấy lại đỏ lên. Thế nhưng, ngay sau đó, anh ấy để lộ nét mặt nghiêm khắc, bước từng bước cương quyết tới trước mặt tôi và túm chặt lấy cánh tay tôi.

Thế rồi, anh ấy quay về phía chị Maki và nói với giọng giận dữ.

"Thương lượng không còn hiệu lực. Là chủ nhiệm câu lạc bộ Văn học, em

không chấp nhận khoản thù lao như thế này. Em sẽ dẫn em ấy về. Lần sau cũng đừng bắt thành viên câu lạc bộ của em thực hiện những hành vi trái với thuần phong mỹ tục như thế này nữa."

"Ái chà, cậu bây giờ cũng lắm được bộ mặt đáng sợ như thế rồi à?"

Anh Kononi lờ đi.

"Xin phép chị. Đi thôi, Hinosaka!"

Anh ấy bước nhanh về phía cửa, vẫn túm chặt tay của tôi.

Tôi vẫn còn đang hoảng loạn nên đành mặc cho anh Konoha kéo mình đi như thế.

"Này, Konoha, rất lâu về trước cũng có chuyện giống giống thế này nhỉ?"

Chị Maki lên tiếng khi chúng tôi sắp sửa ra khỏi phòng.

"Vừa đúng khoảng thời gian này thì phải? Là lần Tooko cởi đồ trước mặt cậu đấy. Hồi đó, Tooko đã kéo cậu ra khỏi căn phòng này, nhưng lần này lại là cậu kéo tay cô bé đó kìa."

Bước chân của anh Konoha dừng lại.

Tôi len lén nhìn mặt anh ấy và thấy anh ấy cúi đầu, môi mím chặt với nét mặt đau thương.

"..."

"Cố lên nhé, đàn anh!"

Giọng của chị Maki giống như đang giấu cột, nhưng lại chứa đầy cảm giác thân thương, giống như khi chị ấy thốt ra tên của chị Amano vậy.

Anh Konoha lại kéo tay tôi và tiếp tục bước đi.

Chú Takamizawa đang đứng ở hành lang và cúi đầu chào chúng tôi.

Anh Konoha cũng cúi đầu. Tôi cũng luong cuống chào đáp lại.

Sau đó cả hai bước đi mà không nói câu nào.

Ở trong thang máy, anh Konoha vẫn túm lấy cánh tay tôi và hoàn toàn im lặng.

Kể cả khi ra đến ngoài sảnh, mặt anh ấy vẫn rất nghiêm khắc, miệng mím chặt, khiến ngực tôi đau nhói lên và tôi cảm thấy muốn òa lên khóc.

"Ừm... anh Konoha, anh đang giận à? Anh nghĩ là em lại làm chuyện ngu ngốc phải không?"

Nhưng mà em, có chuyện muốn nhờ chị Maki bằng mọi giá. Một mình em không làm được gì... Chị Nagomu mà trước đây em kể, thực ra không phải là chị Nagomu, em không liên lạc được... nên em rất lo."

"..."

"Vì thế, dù anh đã mất công tới đón em, em nói thế này có thể sẽ làm anh giận dữ hơn, nhưng mà, em sẽ quay lại chỗ chị Maki để làm mẫu khóa thân cho chị ấy."

Anh Konoha đứng khựng lại.

Thế rồi, trước khi tôi kịp quay lại sảnh hòa nhạc, anh ấy nắm chặt lấy tay tôi bằng một lực mạnh đến nỗi khiến tôi phải ngạc nhiên và kéo tôi phía bản thân mình.

"... A-Anh Konoha?"

"Tôi giận đấy."

Anh Konoha lườm tôi với thái độ như biểu lộ suy nghĩ "không thể chấp nhận được".

"Tôi đang giận gấp ba lần so với tưởng tượng của cô. Làm gì không làm lại nghĩ đến chuyện nhờ vả chị Maki thế hả?"

"Nhắc mới nhớ, làm thế nào anh Konoha biết em ở đó thế?"

"Bạn của cô đã tới câu lạc bộ Văn học thông báo đấy. Em ấy nói cô đang phiền não vì chuyện của người bạn thân thiết trên mạng và lại định làm chuyện ngu ngốc nên em ấy nhờ tôi ngăn cô lại."

"Bạn, là Hosshii sao?"

"Em ấy xưng tên là Fuyushiba."

"Hitomi!"

Tôi cao giọng vì kinh ngạc. Hitomi vốn lạnh lùng và độc miệng như vậy, lại lo lắng cho tôi và cất công tới báo tin cho anh Konoha sao... Cậu ấy còn bảo tôi mặc kệ chuyện của chị Nagomu đi cơ mà.

Biết rằng Hitomi đã hành động vì mình, tôi tấy ấm lòng như được uống một ly trà sữa nóng.

Hitomi quả đúng là bạn của tôi. Cậu ấy vẫn là Hitomi của ngày xưa.

Vì quá vui sướng, mặt tôi giãn ra hơn hở, nhưng khi cảm nhận thấy ánh nhìn nghiêm khắc của anh Konoha, tôi hấp tấp nghiêm mặt lại.

"Vì thế nên anh đã đến à? Khi nhìn thấy anh Konoha đứng ở ngưỡng cửa, em xấu hổ tưởng chết luôn rồi, nhưng lúc anh nói với chị Maki 'thành viên

câu lạc bộ của em', em hạnh phúc lắm đó."

Tôi ngẩng mặt lên cười toe toét.

Miệng anh Konoha cong thành chữ "v" ngược, khuôn mặt càng thêm cau có.

Ừ... Anh ấy vẫn còn giận.

Tôi chùn chân lại.

"T-Thế nên là... Một chút tình cảm như vậy là quá đủ với em rồi. Làm hay không làm mẫu, đó là vấn đề riêng của em. Miễn chị Nagomu không việc gì thì em sẽ không hối hận. Vậy nên anh có thể... thả tay em ra không?"

"... Không!"

"O?"

Anh Konoha nói với vẻ mặt cực kỳ quạu quạ. Má anh ấy hơi ửng đỏ.

"Nếu tôi thả ra thì việc tới đón chẳng còn ý nghĩa gì nữa."

"N-Nhưng mà..."

"Tôi tức giận vì Hinosaka thật là phiền toái. Tuy nhiên, cơn giận đó không chỉ đối với chuyện cô hồn nhiên đến chỗ chị Maki và thực hiện giao dịch đâu. Có cả cảm xúc bần khoản 'tại sao cô không bàn bạc gì với tôi' lẫn trong đó nữa."

"NNNNNN-Nhưng mà, nếu em bàn với anh Konoha, sẽ lại gây phiền phức..."

Tôi nói lắp vì hoảng loạn. Anh Konoha đang nói gì thế? Cảm giác như là

tôi vừa nghe được những lời không tưởng ngay lúc này vậy.

"Phiền phức mà Hinosaka gây ra tính đến giờ chất cao như núi rồi! Chỉ riêng sự tồn tại của cô đã là bực phiền phức to đại tướng! Bây giờ có tăng thêm một hay hai chuyện phiền phức thì cũng chẳng khác gì cả. Ngày nào cũng như ngày nào, đến phòng câu lạc bộ với bộ mặt vô tư lự, nói toàn chuyện trời ơi đất hỡi không có điểm dừng, thế mà chuyện quan trọng thì lại không thềm nói. Dù là đàn anh duy nhất của cô thì tôi vẫn không có chỗ đứng phải không!"

Tôi co rúm lại sau khi bị "quạt" liền một chập.

Gương mặt anh Konoha trở nên nghiêm túc.

"Tôi... không muốn bỏ qua thứ gì nữa..."

Ánh sáng buồn thương, tựa như nỗi đau, tựa như quyết tâm, hiện lên trong đôi mắt đang nhìn thẳng vào tôi. Tôi nín thở trước độ sâu của đôi mắt ấy.

"Tôi đã thề sẽ không bao giờ giả vờ không nhận thấy hay ngoảnh mặt đi vì nghĩ đó là chuyện không liên quan đến mình. Tôi đã thề sẽ trở thành người có thể nhìn thẳng vào sự thật."

Trái tim tôi run rẩy.

Người đàn anh khóa trên với gương mặt hiền lành nhìn như con gái thực sự giống người lớn lắm rồi.

Cậu bé khóc lóc trong sân trường nhuộm ánh hoàng hôn ngày nào, giờ đã đứng dậy, trưởng thành đến mức nằm trong một khoảng thời gian ngắn ngủi.

"Hinosaka, tôi sẽ đồng hành với cô cho tới cùng. Chắc chắn tôi sẽ không buông tay cô ra giữa chừng đâu. Tôi hứa chúng ta sẽ cùng giải mã bí ẩn của

chị Nagomu."

Bọn chúng đã giết. Giết, giết, giết, giết Nagomu.

Nagomu đã làm gì vậy? Một con người đẹp đẽ, hiền lành, dịu dàng như vậy!

Thế mà lại bị tất cả lôi ra làm trò đùa! Chúng bao vây, cười nhạo, điều khiển, chèn ép, khiến Nagomu không thể chạy trốn!

Ai đã dồn Nagomu tới chân tường

Ai, ai, là ai đã hướng Nagomu yếu đuối đến với hành vi đáng sợ đó?

Không ai biết trong trái tim Nagomu có gì! Không ai biết, là ai đã...

Ai!? Là ai đã làm thế với Nagomu?

Ai đã giết Nagomu? Là bọn chúng? Hay là người con gái đó...

TÌNH ĐẦU CỦA CÔ GÁI VĂN

CHƯƠNG TẬP SỰ

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương 4

"Anh Konoha... đây là..."

"Giọng to quá đấy, Hinosaka. Cứ im lặng mà đi theo thôi."

"E-Em xin lỗi!"

Tôi báo về nhà rằng mình ở lại nhà Hitomi làm bài tập nên sẽ về muộn. Sau đó, nơi tôi được dẫn tới là trụ sở nhà xuất bản ở trung tâm thành phố.

Anh Konoha bình thản bước qua cánh cửa tự động, nói đôi ba câu với mấy chị ở quầy lễ tân. Sau đó, với điệu bộ đã quen đường đi nước bước, anh ấy gọi tôi "Hinosaka, đằng này" và bước về phía phòng tiếp khách.

"Tôi có người quen ở ban Văn học. Tôi đã nhờ người đó thu thập giùm tài liệu liên quan đến vụ việc của Matsumoto."

Đúng là trước khi tới đây, tôi có thấy anh ấy gọi ai đó bằng điện thoại di động. Nhưng học sinh cấp ba mà lại ngang nhiên ra vào một nhà xuất bản lớn thế này là sao đây?

Chúng tôi ngồi đợi ở ghế sofa một lát thì có một người đàn ông lớn tuổi bước tới. Có lẽ tuổi của bác ấy vào khoảng năm mươi.

Bác ấy có gương mặt hiền lành thông thái với vài nếp nhăn nơi khóe mắt và khẽ mỉm cười thân thiện khi nhìn thấy chúng tôi.

"Làm cháu phải đợi rồi, Inoue."

Anh Konoha đứng dậy khỏi ghế sofa và cúi đầu thật thấp.

"Cháu xin lỗi vì nhờ vả đột ngột thế này, bác Sasaki."

"Không sao. Chỉnh sửa bản thảo cũng xong rồi. Cháu gái này là đàn em của Inoue nhỉ?"

"R-Rất vui được gặp bác. Cháu là Hinosaka Nano."

Tôi cũng vội vã đứng dậy và cúi chào lia lịa.

Bác Sasaki nhẹ nhàng nói "'Chào cháu" và dẫn chúng tôi sang một phòng khác. Phòng đó dường như được dùng cho những buổi họp ít người, ngoài ghế và bảng trắng thì không còn gì khác. Trên mặt bàn là một xấp tạp chí có đánh dấu thẻ màu và một lượng lớn các bản copy xếp chồng lên nhau.

"Trước mắt, bác đã mượn những gì mượn được từ bộ phận xử lý tạp chí hàng tuần. Nếu có ích thì tốt quá."

"Thế là là bác đã giúp cháu nhiều lắm rồi, cảm ơn bác. A, cháu cũng muốn sử dụng máy tính nữa, cháu có thể mượn ổ cắm điện được không?"

"Không có vấn đề gì. Cứ thông thả nhé."

Bác Sasaki dợm bước ra khỏi phòng nhưng đột nhiên ngừng lại, hướng ánh nhìn ấm áp nhưng có chút gì đau thương về phía anh Konoha.

"Bác đã thông báo về Inoue trong thư gửi cho Tooko... Vì bác nghĩ rằng Tooko chắc chắn sẽ vui mừng hơn bất kỳ ai..."

Đồng tử của anh Konoha khẽ dao động.

Tooko là chị Amano à...? Bác Sasaki là người quen của chị Amano sao?

Bác Sasaki không nói gì thêm nữa, sau một hồi nhìn anh Konoha chăm chú với gương mặt có đôi chút nét khổ tâm, bác ấy đóng cửa lại.

Anh Konoha nhú mào, cắn môi, nhìn chăm chăm xuống chân mình.

Anh ấy đang nghĩ về chị Amano chẳng?

Biểu cảm đau buồn đó khiến ngực tôi nhức nhối. Tôi dè dặt lên tiếng,

"... Anh Konoha."

Anh ấy bèn nhìn về phía tôi, lăm bắm với vẻ ngượng ngùng.

"Xin lỗi, tự nhiên lại ngẩn ra. Chúng ta bắt đầu tìm hiểu về Matsumoto đi nhĩ?"

"Vâng."

Chúng tôi cắm đầu vào việc đọc tài liệu, dù mỗi người đều vẫn đang ôm khư khư trong lòng những nỗi đau âm ỉ không rõ ràng.

Giữa anh Konoha và chị Amano tồn tại sự gắn kết mà tôi không hay biết.

Cảm xúc của hai người dành cho nhau vẫn vẹn nguyên dù có phải chia xa.

Tôi biết điều đó. Nhưng bây giờ, anh Konoha đang muốn giúp sức cho tôi. Chỉ vậy thôi là quá đủ rồi. Tôi mừng muốn rơi nước mắt.

... Chắc chắn tôi sẽ không buông tay cô ra giữa chừng đâu. Tôi hứa.

Tôi sẽ nhớ những lời ấy cả đời.

Một tiếng đồng hồ trôi qua.

Theo như tư liệu chúng tôi có, Hinazawa Sachi - người qua đời cùng với anh Matsumoto cũng là học sinh lớp 11 và giữa hai người có quan hệ yêu đương.

Trên những bức ảnh thu thập được có những điểm khoanh tròn màu đỏ. Anh Matsumoto là chàng trai nhỏ con đeo kính, bộ dạng ngoan hiền. Chị Hinazawa là một cô gái đáng yêu có thân hình tương đối nở nang mái tóc nhuộm nâu uốn xoắn, và nụ cười hồn nhiên

Vào cái đêm xảy ra vụ việc, anh Matsumoto đã đi tới cánh rừng gần trường học, ngồi dựa lưng vào gốc cây có hai thân mọc chung rễ, trói cổ định vào thân cây bằng dây thừng rồi dùng dao đâm cổ họng mình cho đến chết.

Còn chị Hinazawa thì ngã sấp trước mặt anh Matsumoto.

Tay trái của chị Hinazawa thắt dây ruy băng đỏ của bộ đồng phục học sinh, còn tay phải của anh Matsumoto cũng quấn một chiếc khăn tay cùng màu. Họ đã trút hơi thở cuối cùng trong tình trạng dây ruy băng và chiếc khăn tay buộc chặt vào nhau như thế.

Động mạch chủ của chị Hinazawa bị đứt khiến toàn thân nhuộm máu. Dựa vào chi tiết gần đây có một cành cây thấp gãy mũi chĩa ra nhọn hoắt và máu của chị Hinazawa dính trên đó, người ta biết được rằng chị ấy đã qua đời do tai nạn khi động mạch chủ bị cành cây ấy đâm vào.

Bài phóng sự cũng bày tỏ nghi vấn liệu có phải anh Matsumoto đã đẩy chị Hinazawa vào cái cây khiến chị ấy chết trước, sau đó buộc cổ tay hai người lại với nhau, tự trói bản thân vào gốc cây rồi rạch họng mình mà chết hay không.

Vì tính cách hiền lành của mình, anh Matsumoto bị một bộ phận học sinh bắt nạt, và liệu nỗi khổ sở sinh ra từ chuyện ấy có phải nguyên nhân dẫn đến

một vụ tự tử đôi ép buộc hay không.

Một chàng trai trông hiền lành đến nhường này và một cô gái luôn vui vẻ nở nụ cười tươi rói đã chết một cách thảm khốc. Thứ hiện thực đó khiến tôi cảm thấy một cơn buốt lạnh từ tận tâm can.

Anh Konoha lẩm bẩm bằng giọng u ám bên cạnh.

"... Matsumoto đã chuẩn bị dây thừng và dao, đồng nghĩa với việc cậu ấy đã có ý định chết từ đầu. Hinazawa.... thì sao nhỉ? Có đúng là do Matsumoto ép buộc tự tử cùng không?"

"Em cũng thấy băn khoăn. Bình thường chẳng ai lại tự mình muốn chết cả, cho dù là cùng với người mà mình thích đến mức nào đi nữa..."

Nhưng chị Nagomu đã từng nói chị ấy có thể chết nếu là cùng với người chị ấy yêu. Giống như Tokubee và Ohatsu, khi bàn tay nắm lấy bàn tay, họ có thể vượt lên mọi thứ, kể cả nỗi sợ đối với cái chết...

"Trói mình vào cây có hai thân chung rễ và dùng dao đâm cổ họng... Giống với Tự sát đôi ở Sonezaki, anh nhỉ?"

"À... ừm. Trong truyện là cây cọ và cây thông có rễ dính vào nhau phải không nhỉ. Họ dùng thắt lưng bộ kimono của Ohatsu để trói mình vào cây đúng chứ?"

Tôi cực kỳ băn khoăn về việc anh Matsumoto chết ở trạng thái giống như trong Tự sát đôi ở Sonezaki.

"Chị Nagomu đã mở một trang mạng giới thiệu về tác phẩm của Chikamatsu. Tên trang là 'Không gian hòa hợp' và tên người quản lý cũng Hán của 'hòa', có thể đọc thành Nagomu."

Chị ấy lấy tên của anh Matsumoto đặt cho cả trang web của bản thân hay sao? Vì sao chị ấy lưu luyến anh Matsumoto đến nhường ấy nhỉ?

Hai hàng lông mày của anh Konoha nhú lại.

"Hinosaka, bây giờ cô có địa chỉ trang đó không?

"A, có ạ."

Tôi truy cập vào trang mạng của chị Nagomu bằng máy tính của anh Konoha.

Sau đó, anh Konoha đổi chỗ với tôi và bắt đầu thao tác. Anh ấy chạy thanh cuộn dọc màn hình với ánh nhìn vô cùng nghiêm túc.

Mặt anh ấy cau lại khi thấy dòng chữ màu đỏ "Tìm người cùng tự tử đôi" hiển thị trên đầu trang blog, những dòng liệt kê ngày tháng và ghi chép càng làm đầu mũi của anh ấy nhăn thêm.

"... Cái này là gì vậy? Phòng y tế, thuốc dạ dày, phòng y tế, thuốc đau đầu, chùa Arai Yakushi, chùa Sugamo Kougan... Ghi chép lại những ngôi chùa đã đi? 1000 yên với 1200 yên này là... số tiền dùng trong hôm đó à? Cứ như số thu chi tiền tiêu vặt ấy nhỉ... ủa, chỉ có số tiền ở đây là lớn thôi. 300 ngàn sao?"

5/4: 300 ngàn yên / 2 tháng

Mắt tôi cũng dừng lại tại dòng đó. Đúng thật, tôi hoàn toàn không để ý. 5/4 là vừa đúng lúc học kì mới bắt đầu sao?

Anh Konoha tiếp tục đọc.

"HP đã bị biết, bạn gái, dây thừng, khăn tay, dao... Hinosaka, cái này!"

7/4: HP đã bị biết

8/4: Bạn gái

9/4: Dây thừng - khăn tay - dao

10/4: Đồ cần tìm

11/4: Đồ cần tìm / hoàn toàn không đủ

12/4: Đồ cần tìm / time limit

13/4: Mail, 8 giờ, rừng

Tôi cũng nín thở khi nhận ra lý do anh Konoha ra kinh ngạc.

Chẳng phải anh Matsumoto đã viết ra những thứ cần thiết cho vụ tự sát sao? Dây thừng, khăn tay và dao... Và cả chữ "rừng" ở dòng ngày 13/4 nữa...

"Ngày Matsumoto qua đời cũng là 13 tháng 4!"

Địa điểm là trong rừng!

Chúng tôi đông cứng tại chỗ, dăm dăm nhìn vào màn hình. Dường như máu huyết đã bị rút hết khỏi thân thể.

Anh Konoha lăm băm bằng giọng riu vào nhau.

"... Cái này giống như là ghi chép lại hành động của Matsumoto đã chết vậy... 8 giờ chắc là thời gian hẹn gặp Hinazawa, còn đồ cần tìm... là gì nhỉ?"

"Chị Nagomu nói rằng viết nhật ký hơi phiền, do đó chị ấy đăng ghi chép lên để thay thế. Vì chúng giống như mật mã nên chị ấy còn thấy vui vui khi làm vậy nữa."

Tôi nổi hết cả da gà. Chị Nagomu, thế này là sao? Tôi không khỏi cảm thấy lạnh người.

"Làm cách nào mà chị Nagomu biết cả việc anh Matsumoto đã chuẩn bị khăn tay và dây thừng chứ?"

Anh Konoha nói với vẻ mặt nghiêm túc.

"Có lẽ ghi chép này là thứ Matsumoto đã viết cũng nên. Sau đó Nagomu mới đăng chúng lên blog."

"N-Nhưng lý do của hành động đó là gì mới được ạ? Hon nữa, tại sao chị Nagomu lại có trong tay ghi chép của anh Matsumoto?"

Ánh mắt anh Konoha tối sầm lại.

"Giờ vẫn chưa biết được. Nhưng có lẽ Nagomu có liên quan gì đó tới cái chết của Matsumoto và Hinazawa."

"Không thể nào!"

Thấy tôi sắp sửa bật khóc, anh ấy nói tiếp với gương mặt có phần bối rối.

"Chúng ta nên coi đó như một khả năng. Với lại... có một điều tôi băn khoăn về tình huống chết của Matsumoto và Hinazawa."

"... Là gì ạ?"

Anh ấy vẫn nhìn thẳng xuống tôi và lặng lẽ nói.

"Tại sao Matsumoto chỉ trói bản thân vào gốc cây... Nếu có ý định tự tử đôi, chắc hẳn cậu ta phải trói cả Hinazawa chứ?"

"Có thể là do thi thể quá nặng. Vì thế nên không thể trói một cách dễ dàng

chăng?"

"Nếu dựng nguyên cái xác lên để trối thì có thể rắc rối, nhưng nếu xếp cô ấy ngồi tựa vào cây thì tôi nghĩ không khó tới vậy đâu."

Tôi chóng hết cả mặt.

"Vậy không phải là tự tử đôi ả?"

"Cũng có khả năng đó."

Cơn đau chạy trong lồng ngực tôi, như thể trái tim bị ai đó nắm chặt lấy. Tôi không thể xử lý được hết những thông tin nối đuôi nhau đi vào não mình và rơi vào trạng thái rối loạn.

"Chị Nagomu đã rất muộn phiền về người mà chị ấy yêu. Chị ấy đã khóc vì nghĩ bản thân không phải Ohatsu mà là cháu gái nhà bán nước tương. Nhưng em cứ nghĩ chị ấy đã làm hòa được với bạn trai rồi..."

Nỗi bất an như một màn sương dày đặc phủ trước mắt tôi, đầu tôi nóng ran, không thể chế ngự sự bốc đồng của cảm xúc.

Tôi kể lại cho anh Konoha những gì chúng tôi đã nói với nhau từ đầu đến giờ.

Về niềm ngưỡng vọng đối với tự tử đôi của chị Nagomu, về chàng trai đeo kính tôi thấy ở Sugamo.

Về việc người bạn trai có một Ohatsu khác, về những ký ức hạnh phúc ở biển với anh ấy, và cả cách chị ấy vui vẻ nói Chủ nhật hai người sẽ lại tới đó để làm hòa. Tôi cũng kể lại giây phút chia tay, khi chị ấy đeo kính lên và bật khóc... Kể lại tất cả, không sót thứ gì...

Càng nói về chị Nagomu bao nhiêu, tôi càng không hiểu rõ chị Nagomu là

người như thế nào nữa, ngực tôi bị xé toang, cảm xúc trở nên hỗn độn.

Khi tôi nói về chàng trai đeo kính tôi trông thấy ở Sugamo, tại sao chị Nagomu lại kinh ngạc đến như vậy? Người đó không phải bạn trai của chị Nagomu sao? Anh Matsumoto đã chết và chị Nagomu có quan hệ như thế nào?

"Bình tĩnh đi, Hinosaka!"

Anh Konoha nắm chặt lấy tay tôi.

"Cô muốn tìm ra Nagomu và giúp sức cho người đó kể cả có phải khỏa thân trước mặt chị Maki đúng không? Vì thế, bây giờ không được mang gương mặt đáng thương như vậy. Cô chưa biết gì về sự thật của con người đó hết. Chẳng phải đến cả tên thật của người ta cô còn không biết hay sao?"

Giọng nói ấy vang vọng tới tận sâu trong não bộ.

Những ngón tay và lòng bàn tay đang ghì chặt lấy tay tôi đều lạnh ngắt. Vậy nhưng, sức lực chất chứa trong đó mạnh mẽ đến mức làm tôi cảm thấy đau, đôi mắt nhìn và mặt tôi cũng vô cùng nghiêm túc.

Cơ run rẩy ở những đầu ngón tay đã dừng lại lúc nào.

"... P-Phải rồi. Em chẳng biết gì về chị Nagomu cả..."

Bất an và rối loạn vẫn râm ran trong lồng ngực. Thế nhưng, tôi dồn sức mạnh lên đôi môi và nở nụ cười.

Đúng thế, bối rối hay nản lòng để sau cũng được. Bây giờ tôi phải làm những gì trong khả năng của mình.

"Cảm ơn anh. Em ổn rồi. Từ giờ trở đi, dù có biết thêm chuyện gì em cũng sẽ không bỏ chạy. Vì em luôn coi chị Nagomu là bạn của mình."

Anh Konoha mỉm cười, có vẻ như đã an tâm. Thế rồi anh ấy tự dừng đỏ mặt và thả tay ra.

"Ngày mai chúng ta thử tới trường của Matsumoto xem sao. Có lẽ sẽ biết được điều gì đó."

Anh ấy cong miệng lên và quay mặt đi với vẻ xấu hổ. Chắc chắn cả đời này tôi sẽ không quên hình ảnh ấy.

Trước khi rời khỏi nhà xuất bản, chúng tôi qua chào bác Sasaki.

Sau khi mỉm cười bảo "Về cẩn thận nhé", bác ấy lại nhìn anh Konoha chăm chú và nói.

"Inoue. Việc đó vẫn đang tiến triển. Bác e là nó sẽ gây chấn động hơn cả tưởng tượng của cháu. Nhưng cháu bây giờ sẽ chiến đấu được thôi. Lúc nào bác cũng sẵn sàng trở thành sức mạnh cho cháu."

"Cảm ơn bác. Cháu sẽ không trốn chạy nữa đâu."

Tôi không hiểu gì về đoạn đối thoại của hai người.

Chỉ có đôi mắt nhìn thẳng của anh Konoha là hằn sâu vào đồng tử của tôi.

Có phải chị Nagomu trước đây đã hẹn hò với anh Matsumoto không nhỉ?

Hay là chị ấy yêu đơn phương anh Matsumoto?

Trên đường về, anh Konoha đưa ra những dự đoán đó.

"Nếu vậy ta cũng lý giải được việc người đó nói rằng mình là cháu gái nhà bán nước tương, hay chúng ta sẽ thử hỏi han xem xung quanh Matsumoto có ai như vậy|không?"

Nhưng...

Sau giờ học ngày hôm sau, những nữ sinh cùng lớp với anh Matsumoto mà chúng tôi bắt chuyện trả lời chóng vánh.

"Đơn phương Matsumoto? Không có đâu."

"Bọn mình chưa từng nghe cô gái nào bị đồn thổi với Matsumoto ngoài Sachi ra cả. Cả việc cậu ta từng hẹn hò với Sachi cũng đã là một tin giật gân rồi."

Theo lời kể của họ, anh Matsumoto là một cậu con trai hiền lành, mờ nhạt, thường xuyên đau bụng phải tới phòng y tế, hoàn toàn không phải mẫu có thể khiến các cô gái hâm mộ.

"Có thật là Matsumoto bị bắt nạt không?"

"Ừ, hình như cậu ấy bị nhóm Seo để mắt tới và thường xuyên trấn lột tiền."

"Matsumoto rất ngoan hiền, đúng dạng bảo gì nghe nấy còn gì."

Nét mặt anh Konoha trở nên quyết đoán.

"Cô bạn gái Hinazawa thì sao? Cô ấy là người như thế nào?"

"Một cô gái bốc lửa, được nhiều con trai để ý lắm. Nhưng lại bị tụi con gái tẩy chay."

"Cô nàng suốt ngày tự nói về bản thân theo kiểu 'Sachi ấy mà' với giọng ngọt như mía lùi nhỉ. Váy thì siêu ngắn, lúc nào cũng tung ra ánh mắt lả lơi với bọn con trai."

"Phải, phải, Sachi nổi tiếng là một cô ả dễ dãi. Nghe nói từng có quan hệ

với cả giáo viên nữa đó."

"Trước Matsumoto là Mikami nhỉ."

"Phải! Cứ giờ nghỉ là từ lớp bên cạnh mò sang đeo bám Mikami suốt, hết hỏi bài tập lại mượn vở của cậu ta. Thế mà ngay khi chuyển qua Matsumoto, cô nàng lại bám dính lấy Matsumoto ngay trước mặt Mikami, khiến mọi người ngạc nhiên kinh khủng. Vì thế, Mikami rất bức tức và không bao giờ chịu nhìn về phía Matsumoto cả."

"Mikami là ai?"

Anh Konoha hỏi.

"Là bạn cùng lớp với Matsumoto và cũng là học sinh đứng đầu khối, dạng thanh niên nghiêm túc ấy."

"Người đó là bạ trai cũ của Hinazawa sao?"

"Phải. Mà đối với Sachi, có lẽ cậu ta chỉ là người chuyên để hỏi bài tập về nhà."

'Sau khi Matsumoto và Sachi tự tử đôi, Mikami nghỉ học một thời gian. Kể cả sau khi đi học lại, cậu ta cũng chỉ suốt ngày nhìn điện thoại với gương mặt u ám, rõ ràng là bị sốc lắm. Tại Sachi chết với người con trai khác mà."

"Đúng thế, Sachi có vẻ chỉ nghiêm túc với mỗi mình Matsumoto thôi ấy. Thực ra, tớ từng nhìn thấy rồi. Trong phòng sinh vật, Sachi đã xoa đầu Matsumoto nước mắt tèm lem và nói 'Không sao đâu, có Sachi đây rồi.' rồi hai người họ hôn nhau. Lúc đó, gương mặt Sachi cực kỳ hiền từ dịu dàng. Bình thường là một đứa con gái ngốc nghếch óc bả đậu, chỉ có lần đó là tớ thấy cô nàng thật xinh đẹp... Mà đấy, bất cứ ai tán tỉnh Sachi là cô nàng sẽ dễ dãi bám dính lấy người ta, nhưng Matsumoto không phải mẫu đó, chuyện

Sachi bắt đầu trước khá hiếm... Mà không, nói đúng hơn có lẽ là lần đầu ấy nhỉ?"

"Oái, nếu thế thì Mikami càng ngày càng không có trọng lượng rồi."

Nhóm con gái ấy hứng khởi bàn tán về chuyện tình tay ba của chị Hinazawa, dường như quên luôn sự tồn tại của chúng tôi. Thêm nữa, cũng chẳng thấy bóng dáng người nào có thể là chị Nagomu cả.

Anh Konoha ôn tồn nói xen vào.

"Cảm ơn vì đã nói cho bọn mình nhiều thông tin như vậy. Nếu được, bạn có thể cho mình địa chỉ liên lạc của Mikami được không? Và nếu các bạn biết cả địa chỉ của Seo thì càng tốt."

"Được thôi, nhưng hiện giờ cả hai đều không đến trường."

"Ờ?"

Cả tôi và anh Konoha đều tròn xoe mắt.

"Mikami nghỉ học từ tuần trước rồi, còn Seo thì đang nằm viện."

"Nằm viện?"

"Ừ. Có hỏa hoạn xảy ra ở cái kho để đồ mà tụi Seo hay dùng làm nơi tụ tập. Đã thế khóa còn bị phá hỏng, nên họ không thể mở được cửa từ bên trong, tất cả những người có mặt đều bị bỏng nặng. Mọi người đều bảo đó là sự nguyền rủa của Matsumoto đấy!"

"!"

Thứ đột nhiên vang lên trong tai tôi lúc ấy chính là những lời của chị Nagomu.

Chị ấy từng nói "Trường học cháy rụi đi có phải tốt không..."

Không đời nào! Tôi nghĩ quá rồi.

Trong khi anh Konoha lưu lại tên bệnh viện nơi Seo đang điều trị và cách thức liên lạc với anh Mikami vào trong điện thoại, tôi liên tục nhớ lại ánh mắt hút hồn và mùi hương ngọt ngào của chị Nagomu, người tôi trở nên cứng đờ và lạnh lẽo.

Seo bị bỏng toàn thân nhưng hiện giờ đã phục hồi phần lớn và có thể nói chuyện được.

Tuy nhiên, một nửa mặt của anh ta vẫn bị giấu sau lớp băng và cao dán, ngay khi nghe thấy tên Matsumoto, anh ta trở nên mất bình tĩnh, ánh mắt lộ vẻ sợ sệt và nói.

"B-Bọn tôi chỉ mượn Matsumoto ít tiền thôi, khoảng 1000 yên 2000 yên gì đó chứ đời nào lại đòi hỏi mấy chục ngàn yên! Matsumoto cũng không từ chối một lần nào và luôn cho bọn tôi mượn. Chết tiệt, chỉ tại thằng Mikami đó nói là Matsumoto có bạn gái là mỹ nhân nên..."

Thằng Mikami đó đã xúi bẩy bọn tôi để thỏa cơn tức giận vì bản thân bị cướp mất Sachi. Không như công tử Mikami, dù bọn tôi có gây sự với Matsumoto cũng chẳng được nhiều tiền hay vui vẻ gì hết. Bọn tôi không làm gì xấu cả, kẻ có tội là Mikami."

Cuối cùng anh ta im như thóc nhưغام bảo không muốn nói thêm gì nữa nên tôi cũng chẳng hỏi được về chị Nagomu.

"Có vẻ sau đây chỉ còn việc tiếp cận thử Mikami thôi."

Anh Konoha gọi bằng di động vào số của anh Mikami.

"Không ổn rồi, không thấy bắt máy. Đến thẳng nhà chẳng?"

"Vâng!"

Tôi quả quyết gật đầu.

Bố mẹ của anh Mikami thường xuyên đi công tác nước ngoài dài hạn, nên gần như anh ấy sống một mình trong căn hộ chung cư.

Khi chúng tôi đặt chân tới trước căn phòng ở tầng bốn, bầu trời đã nhuộm màu chạng vạng. Mặt trời phương tây chói chang đến mức làm tôi vã mồ hôi.

"Nóng quá anh nhỉ?"

"Nhiệt độ không khí hôm nay khá cao mà."

Anh Konoha bấm chiếc chuông được lắp bên cạnh cửa ra vào.

Không có tiếng trả lời. Chúng tôi thử gọi thêm lần nữa, kết quả vẫn vậy.

"Có vẻ cậu ấy không có nhà."

Sự căng thẳng rời khỏi cơ thể, tôi xui xuống. Đã mất công tới tận đây, thế mà...

Anh Konoha nói như muốn động viên khi thấy tôi xui lơ không nói năng gì.

"Tuy lại quay về vạch xuất phát, nhưng chúng ta thử tới khu rừng nơi Matsumoto đã chết xem! Nếu tận mắt nhìn thấy hiện trường, biết đâu ta cũng biết được lý do cậu ấy chỉ trói mình vào thân cây thì sao."

"Đúng rồi! Làm vậy đi ạ!"

Tôi cũng vực lại tinh thần và đáp bằng giọng tươi tỉnh.

Khi tôi cất bước cùng anh Konoha, một con gió mát lạnh ve vuốt nơi cổ tôi, mang theo mùi hương ngòn ngọt.

Chị Nagomu?

Tôi ngạc nhiên quay lại.

Cánh cửa phòng 401 vẫn đóng im ỉm.

Ở bậu cửa sổ của phòng 402 bên cạnh có một chậu cây trắng và trong đó trong hoa. Những nụ hoa nhỏ bé màu đỏ tím chụm lại, trông như một chiếc vòng hoa lớn đẹp lộng lẫy.

Tôi chợt nghĩ rằng loài hoa ấy mới hợp với chị Nagomu làm sao, mũi tôi cay cay và cảm giác đau buồn ập tới.

Mùi mà tôi ngửi thấy là hương của loài hoa này sao?

"Hinosaka, sao thế?"

Tôi bước về phía anh Konoha. "Không ạ, mình đi thôi!"

Tôi đọc đi đọc lại không biết bao nhiêu lần tin nhắn cuối cùng của Nagomu.

Làm thế nào để bảo vệ thứ mà Nagomu muốn bảo vệ?

Sẽ còn lại gì? Trong bàn tay này... Không được. Đã muộn rồi. Không thể hiền lành được nữa! Bây giờ chỉ còn nỗi căm hận chất chứa như khoét sâu vào gan ruột mà thôi.

Hình bóng Nagomu không hề biến mất khỏi đầu tôi, cứ như thể tôi đang

bị nguyên rửa.

Và ánh trăng xuyên xuống từ những cành cây. Hai cánh tay trắng trẻo chậm chạp bơi trong luồng sáng đó. Khoảnh khắc tôi vươn tay ra và nắm lấy bàn tay ấy nhưng liền bị gạt đi, bàn tay rời ra một cách nhẹ nhàng.

Nụ cười hướng về phía tôi.

Bờ môi đỏ... đỏ... từ hé mở.

Máu đỏ rơi xuống! Không kịp rồi! Quá muộn rồi!

Đó là Nagomu... không, là cô gái ấy...

Chúng tôi tới hiện trường vụ tự tử đôi trong rừng khi màn đêm đã buông xuống.

Dùng chiếc đèn pin mua ở cửa hàng 100 yên, chúng tôi vừa chiếu sáng đường phía trước, vừa tiến lên giữa những hàng cây.

"Đáng lẽ nên để ngày mai nhỉ?"

"Nhưng anh Matsumoto và chị Hinazawa chết vào ban đêm mà. Làm thế này sẽ có cảm giác hơn, giống như là chúng ta cũng có mặt ở đó."

"Hinosaka không sợ sao?"

"Là sao ạ?"

"Tôi chỉ đang nghĩ 'con gái đi tới hiện trường tự sát mà không sợ à' thôi."

"Thế loại kinh dị là sở trường của em mà."

"Thế hả, mạnh mẽ đấy."

"Chẳng lẽ anh Konoha sợ ma ạ? Nếu thế, anh cứ bám vào em cũng không sao đâu."

"... Cảm ơn!"

Anh Konoha nói với một nụ cười khổ sở.

"Nhưng mà không biết hai người chết ở khoảng nào anh nhỉ?"

"Chúng ta biết rằng Matsumoto trói cơ thể mình vào cây có hai thân chung một rễ, nhưng..."

"Không thấy cây nào có vẻ giống vậy cả."

Dẫm lên nền đất ẩm, chúng tôi vừa gạt các cành cây ra vừa đi lòng vòng. Do đèn pin đang bật sáng, côn trùng bu tới hàng đàn, phần lộ ra ở cánh tay và chân của tôi ngứa râm ran.

"Hồng rồi. Đáng lẽ em phải mua cả bình xịt ngừa côn trùng nữa."

"Hinosaka, phải cái cây kia không?"

Anh Konoha giơ đèn pin lên.

Trong luồng sáng màu cam, hai thân cây tựa vào nhau đang xòe rộng cành lá. Vốn dĩ chúng là hai cây tách biệt nhưng do phần rễ dính lại với khiến chúng trông giống như một cây phân thành nhiều nhánh.

Đúng là cây có hai thân chung rễ rồi!

Chúng tôi cẩn trọng lại gần cái cây. Chắc chắn trăm phần trăm cái cây này là nơi anh Matsumoto qua đời rồi.

Anh ấy đã trói thân thể ở đây và đâm dao vào cổ họng phải không?

Cổ tay thì buộc với chị Hinazawa.

Chị Hinazawa đã ngã gục ở khu vực này phải không nhỉ?

Tôi nhìn chòng chọc xuống dưới chân và rùng mình.

Chỉ có nền đất đen kịt và những ngọn cỏ mọc lên thấp lè tè, nhưng tôi lại thấy ảo giác mang hình hài thi thể một cô gái mặc đồng phục đang ngã ở đó.

Anh Konoha đưa đèn pin lên xuống và chậm rãi đi vòng quanh cái cây.

"Không lớn lắm nhỉ?... Với cỡ này thì có lẽ hơi khó để trói hai người..."

Anh ấy vươn tay ra sờ vào thân cây gồ ghề.

Vẫn giữ nguyên tư thế đó, đôi mắt trong veo nghiêm khắc của anh ấy tiếp tục nhìn chăm chăm vào cái cây. Thế rồi anh ấy đưa bàn tay lần mò theo bề mặt của cây, và sau đó, áp tai vào thân cây như dựa cả người vào nó.

Tôi nín thở, nhìn chăm chăm hành động ấy.

Anh Konoha nhắm mắt lại.

Sự im ắng lạnh lẽo chế ngự khu rừng. Tôi chỉ đôi khi nghe thấy tiếng đập cánh của côn trùng. Giữa bầu không khí tĩnh lặng ấy, anh Konoha vẫn tựa mình vào thân cây. Tôi thậm chí còn thấy bất an không biết anh ấy có còn thở không nữa.

"... A-Anh Konoha!"

"..."

Tôi nhỏ giọng gọi, không có tiếng đáp lại.

"Anh Konoha! Anh Konoha!"

Khi tôi lao tới lắc lắc để người anh ấy thì anh ấy mới la "Oái!" và mở mắt.

"Cô bạo lực thế, đầu tôi đập vào cây rồi đây này."

"Tại vì anh chẳng động đậy gì cả."

Anh Konoha cười khố sở.

"Tôi đang... tưởng tượng."

"Tưởng tượng?"

Anh ấy gật đầu, nét mặt nghiêm trang.

"... Không biết Matsumoto đã trói mình vào gốc cây với tâm trạng như thế nào nhỉ?... Trong phút cuối cùng, cậu ấy đã nghĩ gì nhỉ?... Tôi tưởng tượng những điều như thế."

Từ trước tới nay tôi chưa bao giờ trải nghiệm thử tưởng tượng tâm tình của người đã khuất cả. Tìm hiểu xem người đó đã nghĩ gì trước lúc chết sao?

Nếu vậy, người bạn gái là Hinazawa đã nghĩ gì khi hấp hối nhỉ?

Cái chết của chị Hinazawa được xem như tai nạn, nhưng trước đó, hai người họ đã nói gì với nhau? Có phải chị Hinazawa không muốn mà lại bắt buộc phải chết hay không?

Cả Ohatsu trong Tự sát đôi ở Sonezaki nữa, nàng có hạnh phúc khi cố hòng mình bị Tokubee khoét vô số lần bằng wakizashi không nhỉ... Mãi mà không thể chết như thế, hẳn là đau đớn khôn cùng...

Và cô cháu gái nhà bán nước tương một mình ở lại thì sao? Nàng đã nghĩ gì khi được thông báo về cái chết của đôi tình nhân ấy?

Khi chị Nagomu biết về cái chết của anh Matsumoto và chị Hinazawa...

Đột nhiên, âm thanh xào xạc vang lên, gió thổi xuyên qua những hàng cây cối.

Tôi lấy tay ép mái tóc rối bù. Một mùi hương ngọt ngào thoảng qua mũi.

Là mùi này!

Tôi cuống cuống lao về phía tỏa ra mùi hương.

"Hinosaka!"

Anh Konoha lập tức đuổi theo tôi.

Mùi hương thật ngọt, rất đối ngọt ngào.

Mùi hương có gì đó mê hoặc, thân quen, tỏa ra từ người chị Nagomu.

Ở phía đó!

Tôi dậm lên cỏ, gạt các cành cây sang hai bên.

"Chị Nagomu ...!"

Chị Nagomu không ở đó. Chỉ có một thân cây mọc sừng sững, nụ hoa trắng muốt bùng nở, bất chấp giờ đang là buổi đêm.

Những đóa hoa trắng nở bung đầy kiêu hãnh phát sáng lung linh trong trong màn đêm tăm tối. Mùi hương đang tỏa ra từ đó ngọt tới mức làm não tôi tê dại.

Tôi kinh ngạc, đứng ngây ra như tượng. Sau đó, anh Konoha đuổi kịp tôi, thở hổn hển.

"Có chuyện gì mà tự dừng cô vùng chạy thế, Hinosaka?"

"Vì loài hoa này có mùi giống với chị Nagomu ạ."

Anh Konoha khẽ nheo mắt nhìn những đóa hoa

"... Đây là loài hoa sẽ tỏa hương khi trời tối. Ở nhà, mẹ tôi cũng đang trồng, nhưng không giống với hoa ở đây đâu, mà là loại có cánh hoa bên ngoài màu đỏ và bên trong màu trắng."

"Bên ngoài màu đỏ ạ?"

Trống ngực tôi đập thình thịch.

"Ừ, gọi là Moonlight Fragrance. Ở cửa sổ phòng bên cạnh nhà Mikami có một chậu cây phải không? Cây đó có rất nhiều nụ hoa đỏ thắm. Chính là nó đây. Khi trời bắt đầu tối, nụ hoa mở ra và các cánh hoa sẽ tỏa ra hương thơm dịu ngọt."

(Hương thơm của ánh trăng)

Cơn gió lạnh và mùi hương ngọt ngào thổi tới từ phía phòng 401.

Đóa hoa phản chiếu trong mắt tôi khi tôi quay đầu lại mang sắc hồng đậm thắm như đôi môi của chị Nagomu.

"Anh Konoha! Em đã ngửi thấy mùi hương ngọt ngào ở trước cửa phòng anh Mikami. Moonlight Fragrance là hoa tỏa hương ban đêm đúng không ạ? Lúc đó trời vẫn còn sáng... Mùi đó giống mùi của chị Nagomu!"

Nét mặt của anh Konoha tỏ vẻ nghiêm trọng.

"Chúng ta quay lại chung cư của Mikami thôi."

"Vâng."

Dựa vào ánh sáng của đèn pin, chúng tôi mãi miết chạy xuyên qua khu rừng, bốn bề là tiếng gió thổi lá cây lạo xạo.

Khi tôi ngửi thấy mùi hương ấy, có lẽ chị Nagomu đang ở trong phòng.

Có lẽ chị ấy đã nhìn chúng tôi từ khe cửa hoặc cửa sổ.

Nếu thế, vì sao chị ấy không lên tiếng? Giả sử... nếu như, chị ấy ở trong tình thế không thể lên tiếng thì sao!

Tim tôi như sắp bắn ra khỏi lồng ngực vì bất an. Những suy nghĩ đáng ghét cứ xoay vòng vòng trong óc.

Khí lạnh tràn vào họng tôi, tôi sắp không thở được rồi!

Trong suốt khoảng thời gian tàu điện chạy, tôi ghì chặt hai tay, cầu mong chị Nagomu bình an vô sự.

Chúng tôi bắt taxi ở ga, xuống trước cửa chung cư và lập tức lao mình lên cầu thang. Trong chậu cây đặt ở bậc cửa sổ phòng 402 bên cạnh, những đoá hoa trắng bừng nở, khoe vẻ đẹp diễm lệ và mùi hương ngọt ngào.

Tôi nhấn tay vào chuông cửa không biết bao nhiêu lần. Không có tiếng trả lời, tôi bèn vừa đập cửa vừa lớn tiếng.

"Chị Nagomu, nếu chị có ở đó hãy trả lời đi! Em đây! Nano đây! Chị Nagomu! Chị Nagomu!"

Tôi hét thật lực, như thể để thông báo luôn cho cả những người hàng xóm. Sau đó, có tiếng vặn khóa "cạch" vang lên và cánh cửa hơi hé mở.

Gió lạnh và mùi hương ngọt ngào tràn ra từ đó.

"!"

Bên kia cánh cửa tối đen như mực. Gương mặt trắng xanh hiện ra ở khe cửa, đôi mắt ướt nhìn về phía tôi với vẻ như dò hỏi.

"... Nano."

Giọng nói khàn khàn yếu ớt vang lên.

"Chị Nagomu!"

Tôi bám tay vào mép cửa và rướn người về phía trước.

Anh Konoha nín thở ở đằng sau.

'Suýt... Nano. Đừng lớn tiếng.'

Giọng chị ấy run rẩy.

"Xin em... Hãy khẽ khàng thôi."

Mặt chị ấy nhăn nhúm lại khổ sở, lăm lét nhìn tôi. Đúng là chị ấy đang bị đe dọa sao? Tôi cứ đứng đó, tay giữ cửa. Thấy vậy, chị Nagomu chậm chạp mở cửa ra.

Nhiệt độ bên ngoài đang ở mức mặc áo cộc tay cũng không có vấn đề gì nhưng gió từ bên trong phả ra lạnh buốt như giữa mùa đông. Trong phòng tối thui như hũ nút.

Lúc đó, một vật phát ra ánh sáng sắc lẹm chĩa thẳng vào cổ họng tôi.

"Đừng lên tiếng. Vào trong đi. Cả cậu ở đằng sau nữa."

Chị ấy nắm chặt một chiếc kéo to bằng cả hai tay và gí nó vào cổ tôi, để lộ ánh mắt sắc lẹm mà chị ấy chưa bao giờ cho tôi thấy.

"Chị... Nagomu?"

"... Vào đi, Nano."

Lông mày nhú chặt, chị ấy thì thầm như van xin. Tôi thấy một chút yếu đuối trong biểu cảm ấy, bước vào phòng đúng như được bảo.

Hình như anh Konoha cũng đã nổi gót tôi. Có tiếng lạch cạch vang lên ở đằng sau khi chị Nagomu nói "Đóng cửa rồi khóa lại. Cả xích nữa".

Chị Nagomu tiến lên trên hành lang, vẫn giơ cây kéo sát họng tôi. Toàn thân chị ấy cứng đờ, tiếng thở ra hít vào hỗn hển như người bệnh cứ lặp đi lặp lại.

Tôi không rõ tình hình xung quanh vì đèn không bật, nhưng tay chân tôi lạnh tới mức cóng hết cả lại.

Âm thanh giống như tiếng động cơ quay này là tiếng máy lạnh sao?

Chị Nagomu mở cánh cửa nằm ở chính diện.

Bên trong cũng không bật điện và lạnh cóng như một cái tủ lạnh. Chiếc máy điều hòa không khí cỡ bự được treo trên tường, rên lên những tiếng ro ro trầm đục đồng thời phả ra luồng gió lạnh buốt tựa như bão tuyết.

Khi mắt bắt đầu quen với bóng tối, tôi dần nhìn thấy từng thứ có trong phòng.

Có vẻ đây là phòng khách. Tôi thấy ghế sofa, một chiếc bàn lớn đủ cho cả gia đình ngồi quây quần cùng một chiếc tủ đựng chén bát to lớn cỡ kenh. Có một cái bóng co quắp ở trước chiếc tủ đó.

Chó!?

Cái bóng cửa quậ, phát ra tiếng kêu đau đớn.

Không, không phải chó! Là người!

Máu huyết như trôi tuột khỏi người tôi.

Người đó là một người con trai xấp xỉ tuổi chúng tôi và mặc áo sơ mi cột tay. Anh ta bị trói bởi vô số sợi xích mảnh, giống thứ người ta dùng để dắt chó đi dạo. Hơn nữa, hai cánh tay vòng ra sau lưng bị cuốn lại bằng băng dính hay gì đó ở vị trí nơi cổ tay, đầu gối cũng buộc dây thừng, chân phải tra vào một bên còng tay và bên còn lại được cố định vào chân tủ bát đĩa.

Cặp kính gãy gọng và mắt kính vỡ vụn rơi vãi trên mặt sàn ốp ván. Bên cạnh đó có đặt một bát đựng nước.

Người bị trói đang vươn người về phía cái tô như thể muốn uống nước. Anh ta chỉ còn cách cái tô một tí xíu nhưng không thể chạm tới được. Anh ta rên lên đau khổ, răng nghiến trèo treo vào nhau. Khuôn mặt hốc hác, hai mắt trũng sâu, như thế lâu ngày không được ăn uống gì.

Lẽ nào người này là...!

"M-Mikami... ?"

Người đó phản ứng lại với giọng nói của tôi, thì thào rên rỉ bằng giọng vỡ vụn.

"... A, cứu, cứu tôi..."

Cơ chấn động giáng một đòn mạnh tới nỗi đầu óc tôi trở nên quay mòng mòng. Tôi bị tấn công bởi thứ cảm giác tưởng như bóng tối dưới chân mình

nứt ra và tôi rơi tõm xuống một cái đầm không đáy.

"Chị Nagomu! Người này là anh Mikami phải không ạ!? Đây là nhà của anh Mikami mà! Chị Nagomu, chị đang làm cái gì ở đây vậy!?"

Tôi đã quên bég cây kéo đang chĩa sát vào cổ họng mình. Đầu tôi nóng lên trong cơn hỗn loạn, không thể không hỏi cho ra nhẽ.

"Tại vì, chẳng còn cách nào khác cả!"

Chị Nagomu thu cây kéo về phía ngực mình và hét lên như đứa trẻ đang giận lẫy.

"Cậu ta không chịu nói sự thật! Chắc chắn cậu ta biết vì sao Nagomu và Hinazawa tự tử cùng nhau, thế mà...!"

"Nagomu là anh Matsumoto phải không ạ? Chị Nagomu có quan hệ như thế nào với anh Matsumoto thế? Chị Nagomu là ai thế ạ?"

Chị Nagomu bèn lắc đầu dữ dội.

"Cậu ta biết, chắc chắn cậu ta biết! Thế mà cậu ta lại im lặng! Tôi đã nói rằng nếu cậu ta chịu nói, tôi sẽ cho uống nước, tôi sẽ cho ăn... thế mà cậu ta câm như hến. Này, cậu biết phải không? Cậu biết đúng không? Mikami!"

Chị ấy gào lên, chĩa mũi kéo sáng lóa về phía anh Mikami.

Nhìn kỹ tôi mới thấy vô số cây kim đang cắm ở bắp đùi của anh Mikami. Cơn ớn lạnh xâm chiếm trái tim tôi.

Chị Nagomu thật kỳ lạ! Chị ấy không bình thường! Phải ngăn chị ấy lại!

Lúc đó, một giọng nói bình tĩnh vang lên sau lưng tôi.

"Cô giáo, cô dừng lại đi."

Chị Nagomu lập tức quay đầu lại.

Sự kinh ngạc lan ra trên gương mặt trắng xanh như người bệnh nổi lên trong bóng tối.

Người vừa lên tiếng là anh Konoha.

"Chị là giáo viên phòng y tế ở trường của Matsumoto Nagomu phải không?"

TÌNH ĐẦU CỦA CÔ GÁI VĂN

CHƯƠNG TẬP SỰ

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Căn phòng sáng lên sau một tiếng "tách".

Anh Konoha đã nhấn công tắc ở trên tường.

Tuy biểu cảm của anh Konoha nghiêm khắc và cứng rắn, nhưng tôi thấy rằng anh ấy vẫn rất bình thản. Lưng vươn thẳng, ánh mắt nhìn đáp trả chị Nagomu sáng lên vẻ trí thức.

Tôi nín thở nhìn chăm chăm vào dáng hình đó của anh Konoha.

"Tôi sẽ nói cho chị những gì chị muốn biết, Mikami yếu như vậy rồi thì làm sao nói được nữa phải không?"

Anh Konoha đang nói gì thế?

Chị Nagomu là cô giáo ở phòng y tế sao?

Đã thế, anh Konoha có thể nói cho chị Nagomu những điều chị ấy muốn biết?

Anh Mikami úp mặt xuống sàn, nằm co quắp như một con rùa. Tôi không chần chừ lấy bát tô chứa nước mang tới cho anh Mikami. Chị Nagomu có giật mình đôi chút, nhưng không ngăn tôi lại, chắc vì chị ấy còn bận tâm đến câu nói của anh Konoha.

"Anh Mikami, gắng lên!"

Tôi gọi bằng giọng thật nhỏ. Thế là anh Mikami vục mặt vào cái bát và bắt đầu phát ra những tiếng nuốt nước ừng ực.

Vì anh Konoha quá bình tĩnh nên chị Nagomu lại có vẻ lúng túng. Nắm chặt cây kéo trong tay, chị ấy hỏi với giọng chỉ trích.

"Cậu... là ai hả?"

"Đúng như chị đang thấy, tôi chỉ là một học sinh cấp ba thôi. Tên tôi là Inoue, đang là chủ nhiệm câu lạc bộ Văn học. Tôi là đàn anh của Hinosaka."

Có vẻ chị ấy đã nhận ra đó là anh Konoha mà tôi thường kể và khẽ lăm bầm "... của Nano".

"Làm sao cậu biết tôi là giáo viên ở phòng y tế?"

"Vì việc không ai biết đến chị là điều rất thiếu tự nhiên."

Anh Konoha trả lời, vẫn nhìn thẳng vào mắt chị Nagomu.

"Trong câu chuyện của Hinosaka, chị đã hẹn hò với Matsumoto. Thế mà không ai biết đến sự tồn tại của chị cả. Các bạn nữ trong lớp khẳng định rằng người đã hẹn hò với Matsumoto chỉ có Hinazawa mà thôi. Ngoài ra Matsumoto không có lời đồn hẹn hò với cô gái nào khác... Một người xinh đẹp như chị chắc chắn không thể tránh được việc trở nên nổi bật. Vậy mà tại sao không ai biết tới chị?"

Nét mặt chị Nagomu cứng lại vì căng thẳng.

"Đó là bởi chị ở một nơi mà dù Matsumoto có tới gặp cũng không ai xem là chuyện bất thường cả. Người ta nói rằng Matsumoto thường xuyên nghỉ ở phòng y tế vì bụng yếu. Hai người đã gặp nhau ở đó. Bên ngoài nhìn vào thì

thân phận hai người chỉ là giáo viên phòng y tế với học sinh... Chị là người nghiêm nhiên luôn có mặt ở đó. Chính vì thế không ai phát hiện ra chị cả."

Anh Konoha thẳng thắn nói.

Chị Nagomu cup mắt xuống, thì thầm với vẻ đau buồn "Đúng thế".

Tôi nhớ những cây kim ra khỏi đùi anh Mikami, khẽ vỗ về cơ thể của anh ấy trong khi dõi theo cuộc đối thoại của hai người, cảm giác lồng ngực bị thít chặt lại.

"Tên thật của tôi là Ashiya Akari. Tôi làm việc ở phòng y tế trường cấp ba Nishi từ năm ngoái."

Tôi dần nhận thức được ý nghĩa đằng sau những cử chỉ và từ ngữ của chị Nagomu, giống như có một cơn gió thổi tan sương mù khiến những cảnh vật từ trước tới nay không nhìn được bây giờ hiện lên rõ nét.

Chị ấy luôn mặc thường phục mỗi khi gặp tôi.

Chị ấy mỉm cười nói "Chị nhiều tiền mà" rồi thanh toán cho cả hai ở quán udon. Câu nói dở dang "Chị ở bên trường cấp ba Nishi, năm nay là năm hai..." trong lần đầu gặp mặt. Ý nghĩa của câu nói này là "năm nay là năm thứ hai chị làm việc ở đó".

Rồi cả lần chị ấy kể mình đã lén lút uống trà cúc La Mã tránh ánh mắt của các thầy cũng mang ý nghĩa là tránh những giáo viên khác, chứ không phải canh thời điểm giáo viên y tế không có mặt trong phòng.

Từ trước, tôi đã có cảm giác dąng dấp và cách nói chuyện của chị ấy giống với phụ nữ trưởng thành. Nhưng vì lần đầu gặp mặt, tôi đã nhìn thấy cuốn sách giáo khoa, nên vẫn mãi lầm tưởng chị ấy là một nữ sinh trung học.

Nếu vậy thì, chị Akari đã có tình cảm với một học sinh sao!

Vì thế mà hai người luôn bận tâm đến con mắt của mọi người xung quanh? Đến mức không thể nắm tay ở chốn đông người!

Chị Akari cắn môi, khẽ run rẩy, nước dâng lên nơi khóe mắt.

Ngực tôi như sắp rách toang ra khi thấy bộ dạng ấy. Phải chăng khi chỉ có hai người, chị ấy luôn khốn khổ vì cảm thấy do dự và thiếu tự tin. Có phải càng thích Matsumoto bao nhiêu, chị ấy lại càng nhớ đến vị trí của mình và luôn mang trong lòng suy nghĩ mình là người phạm tội?

Chị Akari vòng tay quanh người và run lên bần bật như bị lạnh.

"Đúng như cậu nói... Tôi và Nagomu rất hay ở phòng y tế. Nhưng đó chẳng phải mối quan hệ tình nhân mà người đời vẫn bảo. Chúng tôi chưa hôn nhau lấy một lần. Chúng tôi không thể... Chỉ nói lời yêu với nhau thôi mà đã có cảm giác đó là tội lỗi... Nhất là Nagomu, chỉ chạm ngón tay với tôi thôi mà đã hoảng hốt rút về."

Giọng thì thầm ấy buồn bã vô cùng.

"Nhưng... dẫu vậy, vì chúng tôi có nguyện vọng giống nhau, chỉ cần sẽ chia điều đó đã thấy hạnh phúc vô bờ."

"Điều đó là chuyện chị với Matsumoto là người đồng hành đi tìm cái chết phải không?"

Nét mặt của anh Konoha trở nên u ám.

Trái lại, ánh sáng ước vọng như được thắp lên trong mắt chị Akari.

"Phải, chúng tôi đã hứa sẽ chết cùng nhau. Chúng tôi nói chuyện với nhau gần như mỗi ngày xem làm thế nào có thể ra đi không đau đớn. Thế mà..."

Đôi môi đang hé ra chột cứng đờ.

"Nagomu đã tự tử đôi cùng cô gái khác. Khi tôi nghe chuyện Nagomu hẹn hò với Hinazawa, tôi đã nghĩ thật là một tin đồn bậy bạ vô trách nhiệm và không tin chút nào, vậy mà..."

Đôi môi tái nhợt run rẩy, mắt nhắm nghiền, chị Akari phát ra những tiếng rên rỉ. Thế rồi chị ấy lắc đầu dữ dội, tới mức mái tóc đen tuyền rồi tung dính bết lên hai má.

"Không... Không phải. Vì tôi không muốn tin nên đã giả vờ không biết. Kể cả bây giờ vẫn không muốn tin. Không thể tin nổi!"

Sau khi Nagomu mất, tôi đã tìm thấy bảng liệt kê công việc theo thời gian lưu lại trong máy tính. Trang chủ là do Nagomu và tôi cùng nhau điều hành nên chúng tôi cũng sở hữu và dùng chung máy tính. Tôi đã gỡ bỏ mật khẩu và đọc thử lịch trình đó, vậy mà cuối cùng tôi vẫn không biết được vì sao Nagomu lại chết cùng với Hinazawa. Thế nhưng, khi xem kết quả phân tích lịch sử truy cập, tôi đã nhận ra một chuyện."

Toàn bộ cử động của chị Akari ngừng lại, chị ấy nhìn vào khoảng không bằng cặp mắt vô cùng khắc nghiệt.

"Từ trước tới nay lượng truy cập mỗi ngày chưa bao giờ lên đến mười lượt, vậy mà bây giờ vượt quá 100.

Thời gian chủ yếu là buổi sáng và trong khoảng từ chiều muộn tới tối đối với ngày thường. Ngày nghỉ thì trải dài từ sáng tới nửa đêm, khoảng cách giữa các lượt truy cập rất ngắn, số lượng là hơn một trăm từ cùng một địa chỉ IP."

Một người bạn có blog từng nói cho tôi biết về địa chỉ IP. Đ là con số

nhận diện của máy tính. Cậu tôi rằng có một địa chỉ IP truy cập vào trang của cậu ấy 20 lần trong khoảng thời gian từ sáng tới tối khiến cậu ấy rất sợ, vì việc có người vào xem đi xem lại nhiều lần đến như thế chẳng khác gì bị bám đuôi cả. Vụ lần này lại còn có đến hơn trăm lượt một ngày, hiển nhiên là rất bất thường.

"Đầu tiên, tôi cảm thấy ghê ghê như thể bị ai đó nhìn soi mói. Nagomu cũng không còn, nên tôi đã định đóng cửa trang chủ này.

Nhưng... khi tôi nghĩ có khi nào khách viếng thăm này biết đây là trang chủ của Nagomu và vào xem hàng ngày không... tôi chợt nhận ra điều gì đó.

Để thử nghiệm, tôi cho hiển thị câu "Tìm người cùng tự tử đôi" lên đầu blog, rồi chèn cả một phần lịch trình Nagomu để lại, thế là từ ngày hôm đó, lượng truy cập đột ngột trở về một con số.

Thấy vậy, tôi đã có thể dám chắc rằng, khách truy cập này biết điều gì đó. Chính vì thế, kể cả sau khi Nagomu mất đi, hẵn vẫn vào để xem xét tình hình."

Tôi nhớ lại dòng chữ ghi "HP đã bị biết" trong những ghi chú.

(Viết tắt của Homepage (trang chủ))

Chị Akari cũng đã nghi ngờ người khách viếng thăm đó vốn biết trang chủ này là của anh Matsumoto. Vì thế mà hàng ngày, chị ấy đều đăng từng chút một những ghi chép của anh Matsumoto lên blog.

"Trong thời gian tôi duy trì việc cập nhật blog, lượng truy cập lại dần dần tăng lên. Thời gian cũng giống với trước kia. Giả sử người ở bên kia màn hình có liên quan tới cái chết của Nagomu, có lẽ sẽ rất lo lắng, không biết từ giờ trở đi tôi sẽ đăng gì lên blog nên buộc lòng phải tiếp cận tôi. Tôi đã nghĩ thế đấy."

"... Cứ chờ liên lạc của cậu ấy. Chị cứ bản khoăn, lo lắng, không sao chịu nổi, chờ đối phương tiến lại gần mình..."

Những lời chị Akari đã nói bằng giọng khản đặc khi níu chặt lưng tôi.

Người chị Akari đợi không phải là "người chị ấy yêu."

Bởi vì, anh Matsumoto đã chết cùng với chị Hinizawa rồi.

Chị Akari không làm cách nào chấp nhận được việc đó, nên chị ấy đã luôn nín thở chờ đợi sự tiếp cận của khách viếng thăm bí ẩn kia từ phía bên này màn hình máy tính.

Bởi lẽ, biết đâu người đó sẽ giải thích được "sự thật" làm chị ấy cảm thấy thỏa mãn. A... Vì thế mà lần đầu tiên hẹn gặp tôi ở Sugamo, chị Akari không dùng mail mà đối thoại với tôi ở cột bình luận trên blog.

"Hôm đó, chị muốn kể cho nano về tự tử đôi."

Cách viết ấy... đã thành một đòn công kích nhắm vào người nào đó đang nhìn vào màn hình.

Tôi đã biết người con trai đeo kính nhìn về phía tôi dưới bóng cây tại chùa Kougan ở Sugamo là ai rồi.

Hiện giờ, anh ta không đeo kính. Nó đã vỡ nát và nằm chỏng chơ trên sàn. Còn bản thân anh ta thì đang cúi mặt, run rẩy, co quắp như một con chó nhỏ.

Nhưng anh ta là... Mikami, là người con trai đã đứng dưới gốc cây ngày hôm đó và cũng là người khách truy cập mà chị Akari trông ngóng!

Khi ấy, anh ta đã tới thăm dò chúng tôi, đúng theo kế hoạch của chị Akari.

Tôi đã nói cho chị Akari biết chuyện đó. Tôi là người kể cho chị ấy về

chàng trai đeo kính trông như trưởng ủy ban học sinh đã nhìn về phía tôi.

Chính vì thế mà chị Akari phát hiện ra chân tướng của anh ấy sao?

Cơ ớn lạnh chạy dọc sống lưng tôi khi tôi nghĩ đến những hành động chị Akari đã làm sau đó.

Tôi chỉ đơn thuần nghĩ rằng bạn trai chị Akari tới gặp chị ấy và thốt ra miệng chẳng kịp suy nghĩ gì, nhưng sự thật thì méo mó hơn, như một màn đêm không đáy.

Những sợi dây xích cuốn quanh như nuốt chửng anh Mikami có mẫu nối rất chắc, không thể gỡ ra được.

Sau khi ném ánh mắt hoang dại về phía anh Mikami đang run cầm cập, chị Akari đưa đôi mắt hướng về phía anh Konoha.

"Inoue, cậu sẽ nói cho tôi những gì tôi muốn biết thay cho cậu ta phải không?"

"Vâng."

Anh Konoha gật đầu không chút đắn đo. Gương mặt chị Akari méo xệch đi trong niềm phẫn uất, buồn khổ và đau đớn.

"Thế thì trả lời đi! Tại sao Nagomu lại chết với Hinazawa!? Đã có chuyện gì xảy ra với Nagomu hả?"

"Trước khi nói về chuyện đó, tôi có câu hỏi. Chị thật lòng muốn biết lý do đằng sau cái chết của Matsumoto không? Nội dung mà tôi sắp nói đây không tốt đẹp gì đối với chị đâu. Dù thế chị vẫn muốn biết sao? Chị đã chuẩn bị tinh thần nghe 'hiện thực' mà tôi tưởng tượng chưa?"

Đó là ánh mắt như thể nhìn thấu nơi sâu thẳm tâm hồn của người đối diện.

Cả trong giọng điệu chất vấn cũng đọng đầy sự nghiêm khắc đủ khiến người tôi lạnh toát.

Chị Akari nuốt nước bọt.

Sau một hồi cắn chặt môi như để chống chọi với nỗi sợ của mình, cuối cùng chị ấy cũng nói với gương mặt tái mét.

"Rồi. Cho tôi biết đi."

"Vậy thì chị làm ơn đặt kéo trên bàn."

Vẻ do dự hiện lên trong mắt chị Akari, nhưng rồi chị ấy cũng để nó lên bàn. Âm thanh đanh gọn lạnh lẽo đó vang vọng tới tai tôi.

Giọng anh Konoha tiếp nối sau âm thanh đó.

"Vụ việc của Matsumoto và Hinazawa đã được xem như Tự sát đôi ở Sonezaki của Chikamatsu. Người làm công ở cửa hàng bán nước tương Tokubee và kỹ nữ Ohatsu đã nắm tay nhau cùng đi vào cõi chết. Trong một xã hội chật hẹp nơi mà chế độ phân biệt tầng lớp bảo thủ được duy trì, không còn con đường nào khác để hai con người bị dồn đến bước đường cùng ấy có thể ở bên nhau.

Vậy, thứ đã dồn Matsumoto vào ngõ cụt là gì?"

Trong căn phòng lạnh giá đủ khiến bàn tay trở nên tê liệt, một giọng nói căng như dây đàn đang được truyền đi.

Rốt cuộc anh Konoha định nói chuyện gì vậy?

"Thời điểm đó, Matsumoto đã phải hứng chịu sự đối đãi vô lý từ những học sinh hư hỏng. Matsumoto là một chàng trai nhu nhược lại kém ăn nói, nên không thể một mình đứng lên chống lại bọn họ."

Chị Akari nắm chặt tay, gương mặt trở nên méo mó. Có lẽ, chị ấy đang cảm thấy cơ thể mình như bị khoét ra mỗi khi nghĩ tới những gì Matsumoto đã phải hứng chịu.

"Đối với bọn họ, miễn giúp họ giải sầu thì đối phương là ai cũng được. Vậy thì tại sao Matsumoto lại bị để mắt tới? Vì có ai đó đã rỉ tai họ rằng 'Matsumoto Nagomu có bạn gái là mỹ nhân'... Kẻ cầm đầu Seo cũng đã nói đó chính là Mikami."

"... Chỉ tại thằng Mikami đã nói là Matsumoto có cô bạn gái rất xinh đẹp nên..."

Vai Mikami giật bắn lên run rẩy, còn chị Akari đóng băng tại chỗ.

Anh Konoha tiếp lời với chất giọng lộ vẻ u buồn.

"Có khả năng là hội Seo đã ra lệnh cho Matsumoto dẫn bạn gái tới.

Và người mà Matsumoto để họ gặp là Hinazawa Sachi.

Matsumoto đã bắt cá hai tay với chị Akari và Hinazawa sao? Hay là cậu ấy đã nhờ vả Hinazawa làm thế thân cho chị Akari?"

Ánh sáng của sự khao khát hiện lên trong đôi đồng tử của chị Akari. Lòng mày trĩu xuống, chị ấy đè nén hơi thở, nghe như nuốt lấy từng lời của anh Konoha.

"Người ta đánh giá Hinazawa là người con gái dễ được tán tỉnh là sẽ bám theo bất kể đó là ai.

Hơn nữa, Matsumoto tuyệt đối không thể giới thiệu chị Akari cho hội Seo được.

Mối quan hệ của hai người thuần khiết tới mức cả hai bên đều ngại ngần dù chỉ là một cái nắm tay. Nhưng thế gian sẽ không nghĩ như vậy. Nếu chuyện với Matsumoto lộ ra, chị Akari sẽ bị lên án và mất việc phải không? Chắc hẳn Matsumoto lo sợ chuyện đó hơn tất cả. Vì thế, cậu ấy bắt đầu hẹn hò với Hinazawa, như một cách tung hỏa mù nhằm đánh lạc hướng sự chú ý của tụi Seo ra xa khỏi chị Akari...

Đó là tưởng tượng của tôi."

Anh ấy tuyên bố một cách đanh thép, mắt vẫn nhìn chị Akari chăm chăm. Nét mặt anh Konoha rất cứng rắn và nghiêm khắc.

"Dù chính Hinazawa đã tán thành đi nữa, tôi cũng không thể đồng tình với hành vi đó của Matsumoto. Cậu ta đã dùng một người con gái khác làm thế thân để bảo vệ cho bạn gái của mình...

Chỉ có điều, nếu tưởng tượng này của tôi là chính xác, tình cảm của Matsumoto đối với chị Akari là thật lòng và không hề thay đổi. Và có lẽ đó là "hiện thực" mà chị dễ dàng chấp nhận nhất phải không? Nhưng, nếu chỉ có vậy thì đáng ra Matsumoto và Hinazawa không phải gặp kết cục như thế."

Trên gương mặt vừa thoáng le lói chút hi vọng của chị Akari, nỗi sợ hãi hoàn toàn đối nghịch dần dần hiện rõ.

Không biết từ khi nào, lòng bàn tay tôi ướt đẫm mồ hôi.

"Chị vẫn muốn biết những chuyện tiếp theo sao?"

Anh Konoha cất tiếng hỏi, ánh mắt buồn rầu lộ vẻ thương cảm.

Vai chị Akari run lên.

"Có lẽ đó sẽ là nội dung làm chị tổn thương nhiều hơn nữa. Dù vậy chị

vẫn muốn biết sao?"

Đôi đồng tử dao động trong nỗi sợ hãi chông chênh không nơi bầu vịu.

"Hãy nói cho tôi, toàn bộ!"

Sau khi nhận được câu trả lời thì thầm bằng giọng khản đặc ấy, anh Konoha để lộ nét mặt mong manh trong một thoáng, nhưng rồi, anh ấy nghiêm mặt lại tức thì và mở miệng.

"Vụ tử tử đôi của Matsumoto và Hinazawa không phải kết quả của việc yêu và được yêu giống như Tokubee và Ohatsu. Tôi tưởng tượng rằng ở đó chỉ có một cuộc gặp tình cờ không có gì ngoài bất hạnh, căm bầy, tuyệt vọng, sự lừa dối lớn lao và một phần hiện thực khiêm tốn. Hai người họ đã giả làm tình nhân. Thế nhưng, dù ban đầu đúng là vậy thì về sau Matsumoto đã thực sự bị Hinazawa lôi cuốn."

Gương mặt của chị Akari trở nên méo mó.

Tôi cũng đột nhiên cảm thấy cơn đau tựa như vừa phải lãnh trọn một vết cắt lên trái tim trong lồng ngực. Matsumoto bị lôi cuốn?

Anh Konoha nói rành rọt.

"Matsumoto đã ngoại tình."

"!"

"Một bạn nữ trong lớp đã nói rằng trông hai người họ rất ra dáng một cặp tình nhân đẹp đôi. Cô bạn đó đã nhìn thấy Hinazawa vuốt tóc Matsumoto và hai người họ hôn nhau. Khi đó, Hinazawa đã mang một gương mặt rất đổi dịu dàng. Đối với Matsumoto, một người đẹp hơn tuổi như chị Akari là một sự tồn tại lộng lẫy tựa như nữ thần vậy. Cũng vì thế, có lẽ cậu ấy không có đủ tự

tin, cho rằng mình không xứng đáng. Trái lại, Hinazawa học cùng khối, hơn nữa đã quen với việc tiếp xúc với con trai. Do đó, cô ấy là người đem lại cho Matsumoto cảm giác gần gũi và có thể an tâm."

... "Không sao đâu, có Sachi đây rồi."

Lúc này, tôi có cảm giác tôi đang nghe được giọng nói của chị Hinazawa vang lên trong tai mình, dù thực ra tôi chưa từng nghe một lần nào cả.

Giọng nói vô tư, ngọt ngào của cô gái dễ thương yếu điệu mà tôi đã thấy trong bức ảnh...

Giả sử tôi là Matsumoto, thấy Hinazawa vì mình mà đi tới chỗ tụi Seo, dám chắc tôi sẽ bị chị ấy cuốn hút. Bụng tôi đau quặn lại khi nghĩ đến điều đó.

Có lẽ chị Akari cũng đã cảm nhận được tình cảm bị lung lay của Matsumoto.

Chị ấy run rẩy, mắt rơm rớm, đôi môi hồng mím chặt. Chắc hẳn bây giờ, chị ấy đang phải nếm trải cảm giác quặn quại trong đau khổ mà chút đau đớn nhỏ nhoi của tôi thật chẳng đáng để so bì.

"Lý do của việc Matsumoto lảng tránh chị lẫn việc nhờ chị đừng bắt chuyện với mình khi chị lên tiếng với cậu ấy ở hành lang, không chỉ vì sợ sự thật sẽ bị lộ tẩy với hội Seo mà còn bởi cậu ấy đã phản bội chị và cảm giác tội lỗi khiến cậu ấy không thể nhìn thẳng vào mắt chị được."

Dừng lại đi! Anh Konoha. Anh định làm chị Akari tổn thương hơn nữa sao?

Anh Matsumoto đã chết rồi mà.

Anh Mátumôt đã hẹn hò với chị Hinazawa để bảo vệ chị Akari. Chẳng phải chỉ cần biết vậy là đủ rồi sao?

Như vậy chị Akari sẽ được cứu rồi. Thế mà anh lại nói rằng anh Matsumoto đã ngoại tình ư...

"Để giữ bí mật với chị, Matsumoto càng ngày càng lâm vào đường cùng. Và mọi chuyện còn chưa dừng lại ở đó. Những nỗi bất hạnh lớn hơn tiếp tục giáng xuống đầu cậu ấy."

Chị Akari mặt mày tái nhợt. Trông chị ấy như sẽ sụp xuống bất cứ lúc nào.

Đôi mắt nghiêm khắc của anh Konoha không hề đổi hướng.

Giống như nhà soạn kịch thời Edo... Anh ấy chăm chú quan sát nỗi đau khổ lầm than của những người yêu nhau, bước chân vào thế giới của những xúc cảm đang bùng cháy, để cảm nhận bằng da thịt, ghi lại bằng máu nỗi đau ấy, tiếng than khóc ấy, tiếng gào thét ấy, kết cục ấy... Anh ấy nhìn thẳng vào chúng bằng một thứ sức mạnh khiến người ta run sợ và cắt tiêng hỏi.

"Chị vẫn muốn biết nữa sao?"

"Nói đi!"

Chị Akari gào lên, như dồn toàn bộ hơi sức ra khỏi cổ họng đang tắc nghẹn.

Nắp cửa thối ra của máy điều hòa liên tục nâng lên hạ xuống. Chúng tôi chỉ nghe được tiếng rên rừ rừ của động cơ trong căn phòng lặng ngắt như tờ, sau đó...

Anh Konoha nói với nét mặt xót xa.

"Matsumoto đã... cùng với Hinazawa thực hiện một việc, có thể nói là sự phản bội đối với chị Akari. Kết cục của chuyện đó, Hinazawa cho cậu ấy biết rằng mình đã có thai tới tháng thứ hai."

"!"

Như để chặn lại tiếng hét của bản thân, chị Akari lấy hai tay che miệng.

Tôi cũng kinh ngạc đến mức quên cả thở.

Hinazawa có thai sao!?

"Trong ghi chép Matsumoto để lại có ghi "5/4: 300 ngàn yên / 2 tháng". Những chỗ khác thường xấp xỉ 1000 yên, 2000 yên, nhưng chỉ riêng số tiền của ngày này là lớn như vậy. Những khoản lật vặt thì khả năng cao là số tiền cậu ấy bị trấn lột bởi hội Seo.

Nhưng còn 300 ngàn yên thì sao? Seo đã nói rằng không hề có chuyện họ đòi hỏi Matsumoto đến mấy chục ngàn yên. Thêm nữa, "2 tháng" có ý nghĩa gì?

Tokubee trong Tự sát đôi ở Sonezaki buộc phải hoàn trả số tiền chuẩn bị mà chủ tiệm đã ứng ra trước ngày mùng 7 phải không? "2 tháng" có phải là thời hạn cần hoàn lại tiền không nhỉ? Thế nhưng Matsumoto đã chết vào thời điểm một tuần sau ngày hôm đó. Hạn chót chắc chắn là chưa tới, điều này thật kỳ cục. Phải chăng "2 tháng" là thời gian mang thai? Nếu vậy, ta cũng có thể suy luận được 300 ngàn yên là khoản phí cần thiết để nạo phá thai. Hinazawa đã thúc ép Matsumoto trả khoản tiền đó."

Chị Akari im lặng, mặt mũi đanh lại.

Đầu óc tôi cũng đang quay cuồng bởi vô vàn nghi vấn. Lý do Matsumoto tự tử đôi ép buộc với Hinazawa là vì anh ấy không thể chuẩn bị đủ tiền? Anh

ấy tuyệt vọng và quyết định dẫn Hinazawa theo hay sao?

Nhưng đợi chút đã, chuyện này không phải rất kỳ cục sao? Tôi không hề thấy nó ở trong những tài liệu bác Sasaki đã chuẩn bị. Chắc chắn người ta đã khám nghiệm tử thi rồi cơ mà.

"Chị Hinazawa không có thai!"

Chị Akari ngậy người nhìn tôi.

Anh Konoha gật đầu với ánh mắt nghiêm nghị.

"Phải, Hinazawa đã chết mà không có thai. Không hề có sự thật nào như vậy cả. Và rồi, việc đó đã dồn Matsumoto vào chỗ chết, ngày hôm ấy, cậu ấy đã chết cô độc một mình."

Lần này chị Akari hướng ánh nhìn kinh ngạc về phía anh Konoha. Tôi lắng nghe từng lời của anh Konoha, đầu óc vẫn thấy vô cùng hỗn loạn.

"Tôi cảm thấy việc Matsumoto chỉ trói cơ thể của mình vào cây bằng dây thừng nảy ra một điểm gây nghi vấn. Có một chiếc khăn tay đỏ cuốn hai vòng quanh cổ tay cậu ấy và mép của nó được buộc với sợi ruy băng của Hinazawa. Tại sao ngay từ đầu không buộc cổ tay hai người lại bằng một tấm khăn tay nhỉ? Đó là bởi sau khi Matsumoto chết, đã có người buộc tay họ lại với nhau."

Nét mặt anh Konoha ngày một nghiêm khắc, ánh mắt cũng trở nên dữ dội.

"Trong Tự sát đôi ở Sonezaki có xuất hiện một người đàn ông tên là Kuheiji. Đó là bạn thân của Tokubee đồng thời là vai phản diện chính, kẻ phản bội và bắn phát đạn cuối cùng vào Tokubee cùng Ohatsu."

Nếu không có Kuheiji, vụ tự tử đôi có lẽ đã không xảy ra.

Đằng sau vụ việc của Matsumoto cũng có một Kuheiji hiện diện.

Cậu ta định làm cho cái chết của Matsumoto và Hinazawa trông giống như một vụ tự tử đôi. Thế nhưng khi cậu ta định tháo chiếc khăn tay ở cổ tay Matsumoto, nút thắt quá chắc khiến cậu ta không thể tháo nó ra được. Có thể là vì quá nôn nóng, cậu ta bèn gỡ dây ruy băng của Hinazawa, buộc nó vào cổ tay cô ấy rồi thắt đầu dây với chiếc khăn tay. Vậy thì, người đó là ai?"

Một tiếng "Choang!" vang lên, tôi giật bắn nhìn sang bên cạnh.

Cơ thể Mikami bị trời cứng ngắc và anh ta đang nằm co rúm dưới sàn. Cả người anh ta run rẩy, mặt cọ xuống sàn nhà, chiếc còng ở cổ chân kêu leng keng không dứt. Bàn tay bị cuốn băng dính đan chặt vào nhau, bờ vai rộng run lên cầm cập...

Chất giọng bình tĩnh của anh Konoha phủ lên trên mọi thứ.

"... Mikami. Cậu là Kuheiji phải không?"

"Không phải...!"

Mikami vẫn úp mặt xuống sàn, rên rỉ bằng giọng nghèn nghẹn. Âm thanh đó tựa như tiếng rít của người chết vọng lên từ sâu trong lòng đất. Nhịp độ run rẩy của anh ta càng lúc càng dữ dội, chiếc còng kêu lên lạch xạch liên hồi.

"Nhưng cậu đã biết trang web của Matsumoto. Tại sao cậu lại vào trang đó tới cả trăm lần một ngày? Sau cái chết của Matsumoto mà cậu vẫn còn tò mò về cậu ấy vậy à? Tại sao bây giờ cậu lại run đến thế?"

Chiếc tủ bát đĩa nối với chiếc còng tay phát ra những tiếng cọt kẹt, bộ ấm chén pha trà và những đồ thủy tinh đặt bên trong rung lên như đang xảy ra một cơn địa chấn nhẹ.

"Mikami, có vẻ trước đây cậu từng hẹn hò với Hinazawa nhỉ?"

Vai Miiami giật thót lên một cái.

"Hội Seo đã nói rằng Mikami đã xúi bẩy họ để trả đũa việc cậu bị cướp mất Hinazawa."

Mikami nhồm dậy. Với gương mặt phờ phạc, tái mét, méi xệch trong nỗi căm phẫn, anh ta buông lời buộc tội.

"... Không bao giờ có chuyện đó! Sachi chỉ là dạng con gái dễ dãi ngủ với bất kỳ ai, chỉ tại cô ta mà tôi bị đám Seo..."

Anh Konoha đặt câu hỏi với ánh nhìn không hề vắn đục.

"Cậu cũng bị hội Seo tống liên và sai bảo tùy thích nhỉ?"

"...!"

Mikami cắn môi như thể anh ta đang cực kỳ đau đớn và nhục nhã.

"Cậu đã lấy Matsumoto làm thế thân cho mình đúng không."

Chân Mikami làm chiếc còng kêu xoạch một rất to.

Chị Akari cũng trợn mắt lên như vừa lĩnh một cú sốc ghê gớm.

"Cậu đã nói với hội Seo về bạn gái của Matsumoto và bẻ hướng chú ý của họ về phía cậu ấy. Việc đó thành công, mục tiêu giết thời gian của hội Seo đã chuyển từ cậu sang Matsumoto."

Đúng ra là sau đó, cậu không cần phải liên quan gì tới với Matsumoto nữa. Dù cảm thấy có tội, cậu chắc chắn vẫn có thể nhắm mắt, quay lưng và giả vờ không biết.

Vậy nhưng, có một sự thôi thúc đen tối đã len lỏi bên trong tâm hồn cậu."

Cơ thể của Mikami vẫn run lên từng chập. Tròng đen nở lớn, đôi môi khô khốc và nứt nẻ. Mùi chua bốc lên từ cơ thể anh ta.

"Tại sao Kuheiji lại hủy hoại Tokubee? Đó là một chi tiết mà rất nhiều người đã đọc Tự sát đôi ở Sonezaki cảm thấy nghi vấn. Hẳn mượn tiền Tokubee, thậm chí còn trao cả khế ước, thế mà đến ngày hẹn thì không chịu trả lại. Khi Tokubee đưa tờ khế ước ra, hẳn lu loa lên rằng văn bản đó được xác thực bởi con dấu bị đánh cắp, biến Tokubee thành đối tượng bị chê cười, dè bủ. Đã vậy, hẳn còn trâng tráo xuất hiện ở cửa hàng của Ohatsu và nói nhiều điều hạ nhục Tokubee.

Lời nói và việc làm của Kuheiji đều vô đạo và chứa đầy ác ý.

Kuheiji và Tokubee không phải vốn là bạn bè từ xưa sao? Thế mà vì lẽ gì Kuheiji lại làm những chuyện đó? Trong vở kịch, Chikamatsu tuyệt nhiên không hề nhắc đến điều này.

Vì thế, người ta đã thử nghiệm rất nhiều ý tưởng cải biên, như là liên hệ lý do cho hành động của Kuheiji là do có tranh chấp trong nhà, hay đặt ra tình huống Kuheiji yêu đơn phương Ohatsu. Nhưng..."

Anh Konoha đồng dạng tuyên bố.

"Chẳng phải chính sự áp bức vô đạo của Kuheiji gắn kết trực tiếp với nỗi đau buồn bế tắc của Tự sát đôi ở Sonezaki sao? Hiện thực vốn dĩ đã tàn nhẫn và vô lý rồi. Dù sống nghiêm túc đàng hoàng, vẫn có lúc gặp muôn vàn tai ương đổ xuống như một trận mưa rào vậy. Thế gian này đầy ắp ác ý đen ngòm, chẳng thiếu những kẻ nhe nanh tấn công người khác... Ở đó làm gì có lý do nào chứ.

Vì thế mà khán giả đau quặn lòng và rơi nước mắt thương cảm cho vận

mệnh không lối thoát của Tokubee và Ohatsu.

Tôi cho rằng Kuheiji là biểu tượng cho một thế giới bất ổn và đầy rẫy bất công. Trái tim con người luôn biến động không ngừng và cũng có khi một ngày nào đó bỗng nhiên nhuộm màu đen tối!"

Giọng nói bình thản... giọng nói không khoan nhượng cất lên chất vấn Mikami đang cúi gục đầu.

"Mikami, cậu cũng vậy phải không? Tôi tưởng tượng ra rằng cậu biết bạn gái thực sự của Matsumoto."

Mikami ngẩng phắt lên. Trên gương mặt nhăn nhúm hiện lên sự ngạc nhiên và đau đớn.

"Lý do là bởi cậu biết việc Matsumoto sở hữu một trang web. Chuyện đó cũng trở nên rõ ràng qua việc cậu xuất hiện ở Sugamo."

Mikami lắc đầu, đám xích quăn quanh người anh ta kêu lên lạch xạch.

"Nếu cậu không thể tiết lộ sự thật, tôi vẫn sẽ chỉ tiếp tục nói về tưởng tượng của mình như thế này thôi. Tôi cũng không dám chắc làm thế nào mà cậu biết được trang web của Matsumoto."

Vì cậu và Matsumoto là bạn cùng lớp, tôi đoán thỉnh thoảng hai cậu có nói chuyện với nhau. Có lẽ lúc đó Matsumoto đã lơ đãng nói ra điều gì đó có thể trở thành gợi ý. Có thể cậu đã dựa vào đó và tìm ra trang web của Matsumoto.

Hoặc là Matsumoto đã không may mắn cảnh giác và nói cho một mình cậu biết. Cũng giống như Tokubee đã cho Kuheiji mượn tiền một cách dễ dàng...

Mà không, trước đó, có lẽ cậu đã thấy cảnh Matsumoto và cô giáo ở phòng y tế dựa vào nhau thân thiết tình cảm.

Có phải cậu đã cảm thấy giữa hai người đó tồn tại tình yêu nam nữ không? Và đó chính là lý do cậu tiết cận Matsumoto hả?

Những gì tôi vừa nói chỉ là tưởng tượng theo ý mình. Nhưng việc cậu đã biết về bạn gái thực sự của Matsumoto là điều chắc chắn. Biết về sự tồn tại của chị Akari, cậu đã rỉ tai hội Seo rằng "Matsumoto có cô bạn gái là mỹ nhân"...

Hinazawa trông rất dễ thương, nhưng không phải mẫu được gọi là "mỹ nhân" và bình thường, không ai nói kiểu đó khi kể với người khác về cô bạn gái mà trước đây chính mình từng hẹn hò cả!"

Mikami cúi gằm mặt xuống đất, lắc đầu trong câm lặng. Hết lần này đến lần khác. Mỗi lần như thế, tiếng xích lạch xạch lại vang lên.

Anh Konoha không dừng lại. Anh ấy tiếp tục dồn ép Mikami.

"Khi cậu biết việc Matsumoto có quan hệ yêu đương với cô giáo phòng y tế, có phải cậu đã điên lên vì thù hận không? Bản thân mình thì đang khổ sở vì bị đám học sinh hư hỏng để mắt tới, thế mà người mờ nhạt không nổi bật như Matsumoto lại hẹn hò với cô giáo xinh đẹp lớn tuổi hơn. Trong mắt cậu, hai người họ đang có một hạnh phúc quá đổi vẹn toàn.

Trong việc cậu tiết lộ về bạn gái của Matsumoto với hội Seo có lần ham muốn đen tối khiến cho cậu ấy phải chịu cảnh giống như mình phải không?"

Mikami tiếp tục rên rỉ, cắn chặt bờ môi đã chuyển màu tím tái. Âm thanh ấy nghe như thể anh ta đang cố ngăn tiếng khóc nghẹn ngào.

"Dù Matsumoto có bị hội Seo vùi dập, sai vật cũng chẳng làm tâm trạng

của cậu khá hơn chút nào. Nhìn Matsumoto im lặng chịu trận, cảm giác tội lỗi của cậu ngày càng chất chồng, có phải cậu thấy khổ sở hơn, trạng thái cảm xúc luôn vô cùng tồi tệ? Thứ xúc cảm đen tối đó hoàn toàn không có điểm dừng. Cậu đã muốn làm bản thân thanh thản bằng cách dồn ép Matsumoto đến đường cùng và khiến cậu ấy bất hạnh hơn cả hiện tại. Matsumoto yếu đuối hơn cậu. Thế mà lại có được người yêu rất xinh đẹp. Đúng là đối tượng thích hợp nhất để cậu trút cơn bức tức không biết xả đi đâu của mình."

"... Ừ."

Mikami cọ trán xuống sàn.

Anh Konoha tiếp tục nói bằng giọng nghiêm khắc.

"Matsumoto đang lúng túng vì nhận được yêu cầu giới thiệu bạn gái, cậu đã bắt bạn gái của chính mình... Hinazawa Sachi tiếp cận và quyến rũ cậu ấy."

"...!"

Cơ thể của Mikami giật nảy lên.

Cả chị Akari và tôi cũng nín thở, đông cứng người lại.

Quyến rũ?

Mikami đã làm thế với Matsumoto?

Tôi không thể hiểu anh Konoha đang nói cái gì.

Tại vì, bất kể bản thân đang khổ sở thế nào, sao người ta có thể chĩa ác ý đến mức ấy về phía một người bạn cùng lớp không liên quan chứ?

Thế nhưng, Mikami cảm lạnh như hòn đá, không cãi lại một lời.

"Quan hệ của Matsumoto và Hinazawa không hoàn toàn là giả dối. Giữa hai người họ đã có tình cảm với nhau. Dù thế, thời điểm tiếp cận của Hinazawa là quá đúng lúc..."

Tại sao Hinazawa lại nói dối với Matsumoto rằng mình đã mang thai? Vì muốn tiền ư? Vì thế mà cô ấy định đánh lừa Matsumoto yếu đuối? Đó là quyết định của một mình Hinazawa sao?"

Giọng điệu của anh Konoha càng lúc càng gay gắt. Cứ như anh ấy đã biến thành người khác hẳn bình thường.

"Trong câu chuyện của những cô bạn cùng lớp, tuy Hinazawa có điểm hơi hợ, thiếu chín chắn nhưng họ không cảm thấy cô ấy là một đứa con gái tự mình có thể nghĩ ra những trò xấu xa. Trái lại... tôi có cảm giác phải chăng đó là một cô gái đơn giản, ngay lập tức tin tưởng người khác và luôn dâng hiến hết mình.

Mikami, có đúng Hinazawa là con rối đã diễn vai mà cậu giao cho cô ấy không?

Người sau cánh gà là cậu, đã giật dây điều khiển cô ấy.

Cậu đã bắt Hinazawa nói dối chuyện mang thai và đòi hỏi Matsumoto một khoản tiền lớn để phá thai. Cậu đã không thể ngăn cản chính bản thân mình nữa rồi."

Mikami run rẩy. Ánh mắt của anh Konoha bỗng nhiên đượm nỗi buồn rầu.

"Matsumoto đã hoàn toàn bị dồn tới chân tường. Thế nhưng, vì cậu ấy luôn nghĩ rằng chết một mình rất đáng sợ và đau đớn, nên cậu ấy không thể chết.

Vậy mà tại sao kết cục đó lại xảy ra? Đó chẳng phải vì cậu đã nói ra điều mà Matsumoto sợ hãi nhất hay sao?"

Tôi nghe thấy tiếng thở đầu đốn phát ra từ miệng của Mikami khi anh ta cúi gằm. Khi sự căng thẳng đã dâng lên tới giới hạn cao nhất của nó, tôi cũng thấy cổ họng mình đau buốt. Anh Konoha lặng lẽ thì thầm.

"Nếu Matsumoto không trả tiền thì cậu sẽ phanh phui quan hệ của cậu ấy với chị Akari cho tất cả mọi người biết... Cậu đã đe dọa cậu ấy như vậy. Giống như Kuheiji đã dồn Tokubee tới chân tường. Và đó cũng là ngày có ghi chép 'HP đã bị biết'."

5/4: 300 nghìn yên / 2 tháng

7/4: HP đã bị biết

8/4: Bạn gái

9/4: Dây thừng - khăn tay - dao

10/4: Đồ cần tìm

21/4: Đồ cần tìm / hoàn toàn không đủ

12/4: Đồ cần tìm / time limit

13/4: Mail, 8 giờ, rừng

Những dòng ghi chép được đăng trên blog hiện lên trong đầu khiến sống lưng tôi lạnh toát.

Lời nói của anh Konoha đã nối kết những mảnh ghép rời rạc lại với nhau.

Matsumoto viết những ghi chép đó với tâm trạng như thế nào? Anh ấy đã

chuẩn bị dây thừng và dao với tâm trạng như thế nào?

"Khi cậu nói ra tên người yêu bí mật của Matsumoto với cậu ấy, chắc rằng cậu ấy cảm thấy thế giới bắt đầu sụp đổ. Nếu chỉ có bản thân mình đi tới chỗ diệt vong thì vẫn không làm sao cả. Nhưng không thể kéo cả chị Akari vào. Dù cậu ấy có trả tiền, cậu vẫn có thể sẽ nói chuyện của chị Akari cho người khác. Nếu là hội Seo... nếu chuyện của chị Akari lộ ra với bọn họ, sẽ xảy ra nhiều điều tồi tệ hơn... Chắc hẳn cậu ấy còn rất sốc khi biết cậu và Hinazawa đồng lõa với nhau nữa. Matsumoto yếu đuối như thế nên sẽ chẳng thể nào chịu đựng nổi..."

Kết thúc rồi.

Nỗi sợ hãi và tiếng hét tuyệt vọng của Matsumoto đè lên trái tim tôi. Sự tuyệt vọng như hóa thành bóng tối đen kịt trước mắt.

Chị kari chết đứng, mặt mày tái xanh.

Sợ quá.

Hạn chót đang tới gần.

Làm sao đây, thật đáng sợ.

Kết thúc rồi.

Mikami run lên bần bật. Chiếc còng kêu lên lạch cạch, mặt anh ta gí sát xuống sàn nhà.

"Matsumoto đã bị bóng tối nuốt chửng trước tình thế tận cùng khổ đau và mâu thuẫn. Chắc hẳn có giải pháp khác, nhưng với người đã bị dồn đến đường cùng như cậu ấy thì không thể suy nghĩ được gì nữa. Kết luận mà cậu ấy rút ra là cái chết của chính mình."

Chị Akari ôm ghì lấy cơ thể của bản thân, mạnh đến mức dấu móng tay hằn lên da thịt.

Nét mặt của anh Konoha khi anh ấy tiếp tục nói cũng trở nên căng thẳng và tối tăm.

"Cứ như thế, vào ngày 13 tháng 4 ấy, Matsumoto tiến hành kế hoạch và qua đời. Tôi nhắc lại một lần nữa. Đó không phải là tự tử đôi."

Anh Konoha nhìn xuống Mikami bằng ánh mắt mạnh mẽ như nhìn thấu tất cả.

"Mikami, ngày mà Matsumoto chết, cậu đã đến nơi đó cùng với Hinazawa phải không? Matsumoto đã gửi mail gọi hai người tới, viết rằng có chuyện cần nói lúc 8 giờ."

Gương mặt úp xuống sàn của Mikami lại tiếp tục lắc lẩy lắc đổ. Cơn run trên toàn thân anh ta càng ngày càng mạnh, khiến cánh cửa chiếc tủ đựng bát đĩa cũng rung bần bật theo.

"Ở đó, hai người tìm thấy Matsumoto đã chết, máu trào ra từ cổ."

Cây có hai thân mọc chung một rễ đứng sừng sững như tan vào đêm tối lạnh lùng.

Mùi hương ngòn ngọt bay tới từ đâu đó.

Chàng trai trói chặt cơ thể bằng dây thừng, ngồi tựa vào gốc cây và không còn thở nữa... Dòng máu đỏ tươi tuôn ra từ cổ không ngừng...

Cảnh tượng ấy hiện lên khiến tôi nổi da gà.

Bình!

Một tiếng động lớn vang lên từ nền đất.

Mikami đã đập đầu xuống sàn.

Anh Konoha nín thở. Cả tôi và chị Akari đều chăm nhìn Mikami.

"... T-Tôi không nghĩ rằng... Na, Nagomu lại chết..."

Cơ thể run rẩy của Mikami khiến chiếc còng phát ra những tiếng lạch xạch liên hồi, anh ta khóc nghẹn, như thể không thể kiềm chế thêm được nữa.

"...! Đám Seo, dùng phòng tôi thay cho khách sạn, bắt tôi cho chúng xem đáp án kiểm tra... hể tôi từ chối thì chúng sẽ đánh đập. Tôi đã nghĩ tại sao có mình tôi phải chịu cảnh này. Tôi đã không định làm khổ Nagomu...! K- Không phải là đối trá đâu...! Bởi vì tôi đã luôn luôn kết bạn với Nagomu!"

Nagomu hoàn toàn khác với đám học sinh ở ngôi trường đó... Hiền lành, trong sạch... Tôi đã tự ý cho rằng... nếu là Nagomu thì sẽ có thể hiểu cảm xúc của mình..."

Giọng anh ta lạc đi rất nhiều lần vì nước mắt. Thế nhưng, mỗi lần như thế, anh ta lại hít vào, vai rung lên bần bật, cọ gương mặt ướt đầm xuống sàn và từ miệng anh ta, những suy nghĩ tình cảm tuôn ra ào ạt.

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy một người đau khổ hối tiếc đến nhường này. Chỉ nghe giọng nói thôi mà tôi đã cảm thấy như trái tim mình bị cắt vụn ra từng mảnh.

"N-Ngày hôm đó, tôi cũng muốn nói chuyện với Nagomu... và đi tới phòng y tế. Thế là tôi thấy Nagomu... đang vừa xem máy tính vừa nói chuyện với cô giáo.

Tôi chưa bao giờ... t-thấy... Nagomu cười như thế... Cả cô cũng ửng hồng

đôi má, gương mặt quá đôi hiền từ... hai người hẹn nhau, cùng đi xem tượng Quan Âm... ở ngôi chùa có rất nhiều tượng Quan Âm Bồ Tát...

Nhìn thấy cảnh đó, tôi cảm thấy tức tối... tại sao chỉ có Nagomu được hạnh phúc như vậy....! Tôi có cảm giác như mình bị phản bội... Vì Nagomu là chỗ dựa duy nhất...

Vì thế, tôi muốn khiến cho Nagomu bất hạnh giống như mình... Tôi đã nói với đám Seo... rằng bạn gái Matsumoto Nagomu là một mỹ nhân vô cùng xinh đẹp!"

Mikami thốn thức khóc.

Đúng như anh Konoha tưởng tượng, Mikami ôm một thứ xúc cảm đen tối đối với Matsumoto.

Nhưng, không chỉ có thế.

Thực ra Mikami đã từng có ý tốt với Matsumoto và muốn trở thành bạn bè với anh ấy.

Chuyện đó khiến trái tim tôi ngày càng bị bóp chặt hơn.

"Nếu hôm đó.... tôi không đến phòng y tế... Nếu tôi không nhìn thấy Nagomu và cô giáo cười với nhau... Tôi sẽ không có thứ cảm giác muốn phá tan tành tất cả mọi thứ như vậy... Đáng lẽ tôi đã không làm thế với Nagomu!"

Tiếng gào thét của Mikami vang vọng khắp căn phòng.

Da thịt tôi đau nhói, cơn lạnh truyền lên từ dưới chân.

Tôi cũng có lúc cáu giận không thể nào chịu nổi đối với những người xung quanh.

Tôi cũng từng nghĩ những đứa được thầy cô thiên vị là một lũ xấu xa, cũng cảm thấy bức xúc nếu thấy bạn thân của mình kể chuyện bí mật cho người khác.

Thế nhưng, tôi chưa bao giờ ôm trong lòng thứ cảm xúc bùng nổ... giống hết thù hận như thế này. Sao người ta lại có thể mong muốn phá hủy ai đó cơ chứ?...

Mikami đã sai lầm ở đâu vậy?

Chị Akari bàng hoàng, mắt vẫn mở to không chớp.

"Ừ, tại sao, cậu ấy lại chết chứ? Sachi có thai cũng chỉ là nói dối thôi mà! Tiền thì tôi chẳng cần lấy một yên... Tôi chỉ nghĩ cứ làm Nagomu khổ là được... Thế mà, khi Nagomu đau khổ... cơn đau trong ngực tôi cũng càng ngày càng tăng, đầu nóng lên, không thể tha thứ cho đám bắt nạt Nagomu... muốn giết hết bọn chúng... Thế mà tôi lại nghĩ theo hướng hoàn toàn ngược lại... Làm Nagomu khổ sở hơn thì mọi chuyện sẽ ổn thôi... và không thể dừng lại nữa... Tại sao lại chết? Tại sao lại gửi cái mail như vậy?"

Tôi giật mình khi thấy Mikami bắt đầu nện đầu mình rầm rầm xuống sàn nhà.

"Dừng lại đi, Mikami!"

Máu ứa ra từ vết rách trên trán.

Mikami bất chấp điều đó và vẫn định tiếp tục đập đầu xuống sàn. Tôi ôm ghì lấy anh ta từ phía sau và gồng hết sức kéo anh ta lại.

"... Là tại Sachi! Chỉ cần không có cô ta!"

Gương mặt nhuộm máu nhăn nhúm lại, Mikami gào lên như điên dại.

Phải rồi, thế còn Hinazawa vì sao lại chết?

Nếu Matsumoto tự sát một mình, vậy Hinazawa thì sao?

Chị ấy đuổi theo Matsumoto à?

Không phải, cái chết của Hinazawa là tai nạn. Nếu vậy, trước đó đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Mikami lại buộc cổ tay Matsumoto và cổ tay Hinazawa lại với nhau? Anh ta bắt buộc phải khiến cái chết của hai người trông như tự sát đôi hay sao?

Tôi cảm thấy câu trả lời đó nằm trong cơn điên loạn này của Mikami và sống lưng trở nên lạnh toát.

Anh Konoha nói với giọng đanh thép.

"Cậu chính là người để cho Hinazawa chết, Mikami."

Cơ thể mà tôi đang giữ của Mikami giật nảy lên một cái không cử động nữa. Gương mặt sưng vù đang rỉ máu đen ngòm của anh ta nhem nhuốc nước mắt nước mũi, nhăn nhúm lại trong nỗi thống khổ giày vò.

Mikami lầm bầm với giọng hụt hơi.

"... Sachi, định lấy điện thoại gọi xe cấp cứu... Tôi ngăn cô ấy, bảo rằng cậu ấy chết rồi, bỏ đi...

Nhưng, cô ấy bị kích động, không nghe tôi nói... Cho nên tôi mới điên lên..."

Máu hòa vào nước mắt của anh ta. Những giọt nước đỏ rơi lã chã xuống nền nhà.

"Vốn dĩ, Sachi cứ lảng nhảng bám theo tôi... Làm ra vẻ như bạn gái... cho

nên tôi mới bị dính vào đám Seo... Chúng nói rằng... 'Nến mày đang hẹn hò với Sachi, thì cũng như anh em với bọn tao... cho mượn tiền đi...'

Vì thế, tất cả là lỗi của Sachi... Tôi chỉ cho cô ta mượn vở toán một chút mà cô ta bám dính như keo... Cho dù cô ta chỉ coi tôi như một tên tiện dụng giúp cô ta xử lý đồng bài tập về nhà, thế mà làm cho đời tôi trở nên tan nát..."

Tròng đen của Mikami càng ngày càng nở lớn.

Anh ta đang nhớ lại khung cảnh của cái đêm xảy ra vụ việc sao? Nỗi đau dầy lên trong giọng thều thào ấy dường như đang bóp nghẹt trái tim tôi.

"Sachi cứ lặp đi lặp lại 'Không phải', 'Không phải đâu' với gương mặt như sắp khóc... Tôi cảm thấy tức giận, nghĩ rằng 'Tại sao cô lại làm gương mặt buồn khổ cứ như mình là người bị hại vậy?'..

Nỗi đau trào lên trong đôi mắt của Mikami.

"Tôi đã nói 'Chết đi!'...! Tôi đã nói với Sachi 'Chết đi!', 'Cô biến đi, đừng lảng vảng trước mặt tôi!'

Thế rồi, khi tôi đẩy cô ấy... Sachi đổ xuống như một con rối... cứ như đột nhiên trọng lượng của cô ấy biến mất... đổ xuống quá dễ dàng... Khi tôi nhìn thấy cái cây đằng sau có cành gãy chĩa ra nhọn hoắt., tôi hấp tấp nắm lấy tay Sachi định kéo cô ấy lại.."

Tôi níu chặt lấy tấm lưng lạnh toát của Mikami, bản thân cũng không ngừng run rẩy. Giọng nói tuyệt vọng của Mikami vang lên.

"Sachi.... Sachi... mỉm cười... và gạt tay tôi ra!"

Cú sốc mà Mikami đã phải chịu truyền tới tôi qua tấm lưng run rẩy.

Cô gái nở nụ cười hồn nhiên như đứa trẻ.

Bàn tay xa rời bàn tay.

Và rồi, cơ thể chị ấy đổ xuống, cành cây nhọn đâm rách cổ chị ấy.

Máu túa ra, cơ thể bất động.

Có lẽ đối với Mikami, đó là cảnh tượng chỉ có trong những cơn ác mộng.

Hinazawa đã biết rằng nếu gạt tay ra thì mọi chuyện sẽ thành như vậy nên mới làm thế hay sao?

"Không phải..."

"Không phải đâu!"

Những lời chị ấy thốt lên hướng vào Mikami có ý nghĩa như thế nào nhỉ?

Là câu "Không phải đâu" với nghĩa "Mình không làm gì sai cả?" Hay là "Mình thực sự thích cậu mà"?

Tôi chưa gặp Hinazawa bao giờ.

Nên tôi chỉ có thể tưởng tượng mà thôi....

Nếu lý do Hinazawa hợp tác với Mikami và tạo mối quan hệ với Matsumoto xuất phát từ tình yêu chị ấy dành cho Mikami thì chị ấy thật đáng thương. Việc chỉ có thể chứng minh tình cảm đối với người mình yêu bằng cách đó đau đớn biết nhường nào...

Và, giả sử, cả hành động gạt tay Mikami ra cũng là chủ ý của Hinazawa muốn đáp lại câu nói "Chết đi!" của anh ấy...

Mikami ngửa cổ, khóc nức lên dữ dội. Anh Konoha lại đặt câu hỏi giống

như lúc trước với anh ta.

"Vì Hinazawa đã chết, nên cậu đã giả mạo hiện trường trông giống như Matsumoto và Hinazawa đã tự tử đôi phải không?"

Mikami cúi gằm và khẽ gật đầu.

"Người buộc dây ruy băng đồng phục vào cổ tay Hinazawa rồi nối nó với chiếc khăn đỏ cuốn quanh cổ tay Matsumoto cũng là cậu nhỉ?"

Anh ta lại gật lần nữa.

Anh Konoha nhìn Mikami bằng ánh mắt chất chứa nỗi buồn.

Lúc này anh Konoha đang nghĩ gì vậy?

Vẻ nghiêm khắc và gay gắt trên gương mặt đã hoàn toàn tan biến, trông anh ấy mong manh như lần đầu tôi thấy ở sân trường.

Vừa rơi những giọt nước mắt mang màu máu, Mikami vừa thì thầm.

"... Sau khi buộc Sachi với Nagomu lại với nhau, có tin nhắn của Nagomu gửi tới điện thoại của tôi"

Trong đó viết rằng:

"Xin đừng nói với ai chuyện của cô ấy. Vì tôi không có tiền, nên xin được trả bằng tính mạng. Thêm nữa, xin hãy đối xử tốt với Sachi."

Bờ môi chị Akari run rẩy.

Matsumoto đã che chở cho người quan trọng rồi chết đi.

Đã niêm phong bí mật bằng tính mạng của mình.

Và cả khi cận kề cái chết, anh ấy vẫn lo lắng cho người khác. Dù yếu đuối, nhưng đó là một chàng trai hết sức tốt bụng và dịu dàng.

"Đây là sự thật của vụ tự tử đôi."

Với dáng điệu mong manh như một cô gái, anh Konoha nói với chị Akari, người vẫn giữ im lặng và tuôn trào nước mắt.

"Matsumoto không tự tử đôi, mà đã tự sát một mình. Matsumoto bị dồn đến đường cùng, đã chọn cái chết để bảo vệ chị. Vì thế, cậu ấy quấn chiếc khăn tay đỏ vào cổ tay và không buộc nó vào nơi nào khác."

Chị Akari định thì thầm gì đó, môi khẽ cử động nhưng giọng chị ấy nghẹn lại.

Nỗi buồn ngập tràn trên gương mặt trắng xanh.

Có phải chiếc khăn tay đỏ cuốn quanh cổ tay Matsumoto là bằng chứng tình yêu dành cho chị Akari không?

Chị Akari không phải cô cháu gái nhà bán nước tương mà là Ohatsu.

Thế nhưng Tokubee đã để Ohatsu lại và chết một mình.

Cuối cùng, chị Akari đã nói được thành lời.

"Cảm ơn vì đã cho tôi biết sự thật, Inoue."

Nụ cười nhẹ hiện lên trên gương mặt đầm đìa nước mắt.

"Giờ thì tôi có thể tới chỗ Nagomu rồi."

TÌNH ĐẦU CỦA CÔ GÁI VĂN

CHƯƠNG TẬP SỰ

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Anh Konoha đánh mặt lại.

Trống ngực tôi đánh dồn dập.

Chị Akari tiến gần ghế sofa bằng những bước chân không vững như người mắc chứng mộng du, mở chiếc cặp đang để ở đó, và lấy ra một chiếc kính.

Bàn tay run rẩy đeo nó lên mặt, rồi chị ấy tiếp tục lôi chiếc túi đỏ ra. Tôi rùng mình khi nhận ra đó chính là chiếc túi tôi đã nhìn thấy ở quán udon.

Lúc ấy, tôi đã hỏi "Thuốc phải không ạ?" và chị ấy vừa mỉm cười vừa đáp.

"Ừ, thuốc dùng khi tự tử đôi đấy. Không phải thuốc gì mạnh ghê gớm đâu, nên có lẽ một viên chưa thể chết được. Nhưng nếu hai viên? Rồi ba viên? Nếu uống hết toàn bộ, chắc chắn cả hai có thể tới thiên đàng."

Tôi hét lên.

"Chị Akari, chị định làm gì? Không được... không được đâu!"

Chị Akari lấy một viên thuốc được bọc trong lớp giấy mỏng từ trong túi ra.

Khi nhìn thấy chị ấy định mở nó ra, tôi rời khỏi chỗ Mikami và lao về phía chị Akari.

"Buông chị ra, Nano."

Tôi giật chiếc túi và gói thuốc khỏi bàn tay đang cử động một cách chật vật của chị Akari rồi ném chúng đi.

Đồ trong túi văng ra, một lượng lớn các gói nhỏ nằm vung vãi trên sàn nhà.

Anh Konoha cũng chạy lại. Anh ấy giẫm phải bọc giấy rơi dưới sàn, suýt nữa thì trượt chân ngã bổ chửng, nhưng đã vội vàng lấy lại thăng bằng và đứng thẳng dậy.

"Đừng cản trở chị!"

Chị Akari gạt tay tôi, dùng dùng lao tới bàn, tóm lấy chiếc kéo và mở rộng lưỡi kéo sáng loáng ra.

"Dừng lại đi! Chị Akari!"

Khi tôi bám ghì lấy cánh tay chị ấy, chị Akari bèn dùng cùi chỏ đẩy tôi ra.

"Xin em, Nano. Để chị chết đi!"

Chị ấy định rạch cổ mình bằng kéo. Tôi tung hết sức giật mạnh cánh tay cầm kéo ấy! Lưỡi kéo màu bạc đóng lại trước mắt tôi, gây ra một tiếng keng chát chúa. Mũi kéo cắt rời một đoạn tóc của chị Akari, những sợi tóc đen như ngấm nước rơi lả tả xuống.

Tôi thấy rùng mình.

"Chị Akari, xin chị tỉnh táo lại đi!"

"Chị đang tỉnh táo đây!"

Chị Akari đẩy tôi ra.

"Hinosaka!"

Anh Konoha lên.

Phần sau đầu của tôi đập mạnh vào cạnh bàn và tôi ngã ngửa xuống nền nhà. Cảm giác sau đó giống như các ngôi sao đang nhảy múa trong đầu tôi vậy.

Anh Konoha đỡ tôi ngồi dậy.

"Có sao không? Hinosaka?"

"E-em ồ. Quan trọng hơn..."

Chị Akari lùi vào góc phòng, giữ chặt cây kéo ở vị trí dưới tai, nhìn chúng tôi bằng đôi mắt buồn rầu từ sau cặp kính.

"... Xin lỗi, Nano."

Anh Konoha nói với gương mặt gay gắt.

"Chị Akari, dù chị có chết đi thì Matsumoto cũng không sông lại đâu."

Chị Akari hướng ánh nhìn về phía anh Konoha rồi bỗng nhiên... mỉm cười.

Một nụ cười dịu nhẹ, không hề phù hợp với hoàn cảnh lúc này.

Gương mặt anh Konoha co cứng như bị chuột rút, sự kinh ngạc lộ ra trong đôi mắt.

"Tôi biết chứ... Cho nên tôi sẽ đến nơi có Nagomu."

Nụ cười trong vạt của người đã chấp nhận tất cả, đã chuẩn bị tinh thần.

Giọng nói thanh thản...

Vẻ dao động bắt đầu bao trùm lên gương mặt nhìn nghiêng của anh Konoha.

"Akari, chị..."

Anh Konoha định lên tiếng gọi, nhưng chị Akari đã ngắt ngang lời anh ấy để nói tiếp.

"Tôi ấy mà... Khi biết là Nagomu đã chết rồi, tôi muốn đuổi theo cậu ấy ngay lập tức..."

Tôi không muốn sống trong thế giới không có Nagomu...

Nhưng... khi tôi nghe được rằng Nagomu đã tự tử đôi cùng với Hinazawa... tôi đã sợ hãi...

Tôi nghĩ rằng, chẳng lẽ tôi thực sự là người không cần thiết đối với Nagomu hay sao...

Nếu tôi tới chỗ Nã gõ mu lúc này, ở đó có Nagomu và Hinazawa đang yêu nhau thắm thiết, liệu Nagomu có xem tôi như kẻ quấy rầy cậu ấy hay không?...

Mỗi khi nghĩ như thế... tôi sợ hãi... vô cùng."

Đôi mắt đen ngấn nước. Giọng kể nghe hờ hững mà lại chất chứa niềm đau khiến ngực tôi đau như bị xé toạc thành từng mảnh.

Người đau khổ vì không thể đồng điệu được với người yêu, không phải chỉ có mình Matsumoto.

Chị Akari cũng thế.

Mình thực sự có được không? Mình có phải là người Matsumoto cần đến không?

Liệu có phải vì Matsumoto có trái tim yếu đuối nên cậu ấy chỉ đang kiếm tìm sự cứu giúp từ một cô gái hơn tuổi thôi không? Có phải bản thân mình đang lợi dụng điều đó để trói buộc cậu ấy không?

Một ngày nào đó, cậu ấy sẽ chọn một cô gái ngang tuổi rồi rời xa mình phải không?

Bản thân mình sẽ trở thành cô cháu gái nhà bán nước tương và bị bỏ lại sao...?

"Đối với Nano, kết thúc có hậu là thứ như thế nào?"

"Tình cảm của hai người liệu có thể mãi mãi, mãi mãi không thay đổi không nhỉ?"

"Đối với hai người, cùng nhau chết vào thời điểm hạnh phúc nhất, chắc hẳn là kết thúc có hậu tuyệt vời nhất đó."

Nếu có thể buộc cổ tay vào nhau và cùng bắt đầu một hành trình ngay tại khoảnh khắc này, khi đang hạnh phúc vô bờ bến thì đâu cần phải nếm trải bất cứ nỗi bất an hay đau khổ nào....

Chắc hẳn chị Akari cũng đã mơ, giống như Matsumoto. Mơ về khoảnh khắc hạnh phúc nhất đời, được bày tỏ, chứng minh cho nhau thấy toàn bộ cảm xúc cất giấu trong trái tim...

Không có gì là vĩnh viễn.

Thực ra tất cả mọi người đều biết điều đó. Và chính vì thế mà người ta ước ao những điều vĩnh cửu. Họ cầu mong đạt được thứ vĩnh viễn chẳng bao giờ đổi thay, thay vì ban cho nó một kết thúc.

Cả Tokubee lẫn Ohatsu đều đã làm như thế và trở thành vĩnh viễn.

"Nhưng... chị sợ lắm! Nếu cậu ấy nói rằng không cần chị..."

Ký ức về chị Akari khi chị ấy rấm rứt khóc trên lưng tôi làm ngực tôi như bị nghiền nát.

Cả hạnh phúc lẫn sự vĩnh hằng mà chị Akari ao ước đều đã mất đi cùng với cái chết của Matsumoto.

Chị Akari chăm chăm nhìn chúng tôi, nở nụ cười nhạt nhòa.

Một tiếng xoẹt vang lên, và tóc chị ấy rơi xuống nền nhà.

Tôi đồng thời nín thở.

Vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi, chị Akari tiếp tục cắt tóc. Mái tóc đen mượt mà ẩm ướt... mái tóc đẹp đẽ... mái tóc là sinh mệnh của người con gái... từng lọn uốn lượn như những con rắn và trải ra khắp nền nhà.

"Nagomu... đã buộc chiếc khăn tay đỏ vào cổ tay, đã cho tôi thấy bằng chứng rồi... cậu ấy chết một mình để không làm phiền tôi nữa... Dù cho cậu ấy đã bị đe dọa, gặp chuyện khổ sở vì lỗi của tôi... Nagomu là đứa trẻ hiền lành và nhát gan, chắc chắn cậu ấy đau đớn lắm... sợ hãi lắm... Thế mà... cậu ấy vẫn... để lại bằng chứng cho tôi..."

Hai lưỡi kéo chạm vào nhau "xoẹt", "xoẹt", những lọn tóc bị cắt rời.

"Chị Akari! Dừng lại đi!"

Chị ấy tươi tỉnh nói khi thấy anh Konoha định bước tới.

"Inoue, nhờ có cậu chứng minh trái tim của Nagomu, tôi có thể đi tới chỗ Nagomu mà không còn lo lắng gì nữa rồi. Tôi phải xin lỗi Nagomu ở thế giới bên kia. 'Xin lỗi đã để anh chết một mình, anh đã sợ lắm, phải không?', tôi phải nói thế với cậu ấy."

"!"

Nỗi kinh ngạc hiện lên rõ nét trên gương mặt anh Konoha.

Hắn là anh ấy đang bàng hoàng vì "tưởng tượng" mình nói ra lại khiến chị Akari quyết tâm tìm đến cái chết. Mắt mũi tái xanh, sự nóng vội và nỗi ân hận toát lên trong ánh mắt. Bờ môi cử động định nói điều gì nhưng dường như không thể thốt thành lời.

Dù trông có người lớn đến đâu, anh Konoha cũng vẫn là một học sinh cấp ba giống như chúng tôi mà thôi. Nghe những lời đó xong, đương nhiên anh ấy sẽ đứng ngây ra không biết nên làm thế nào cho phải.

Nhưng nếu cứ tiếp tục thế này, chị Akari sẽ lấy kéo cắt cổ và chết mất.

Lúc đó, một tiếng "bang!" vang lên, chiếc tủ chén đĩa nặng nề rung lên bần bật.

Mikami lúc trước đang co quắp cơ thể và sụt sùi khóc giờ lại cố tiến về phía trước, khiến sợi dây xích buộc ở chân phát ra những tiếng leng keng.

Vừa làm như vậy, anh ta vừa hướng gương mặt nhuốm máu và nước mắt về phía chị Akari, dồn hết sức bật ra từng tiếng.

"Xin đừng chết... xin cô... Em xin lỗi, là tại em... Làm ơn, dừng lại, dừng

lại đi."

Đó là lời thỉnh cầu được thốt lên như đang nôn ra máu của kẻ đã gây tội - Mikami.

Đã có hai người chết đi. Chắc Mikami cũng không muốn có thêm ai chết nữa. Anh ta cố tiến về phía trước, cảm cọ xuống nền nhà, ánh sáng từng bị xua đi khỏi đôi mắt đã quay trở lại, cổ chân bị còng tấy lên và rỉ máu

Chị Akari ngừng tay, cặp mắt yếu ớt nhìn chăm chăm vào Mikami.

Cổ họng tôi run rẩy, đầu nóng phùng phùng, tôi gào lên.

"Chị Akari vẫn chưa thể chết được! Tại vì... Tại vì, chị Akari vẫn còn việc cần phải hoàn thành mà!"

Chị Akari nhìn về phía tôi.

"Việc cần hoàn thành...?"

Tôi tiến một bước về phía chị Akari.

Anh Konoha ngẩn người nhìn chăm chăm vào tôi. Sự liều lĩnh của tôi có lẽ đã khiến anh ấy ngạc nhiên từ tận đáy lòng...

"Đúng thế ạ!"

Tôi lại gần thêm một bước nữa. Tôi có cảm giác chị Akari sẽ đâm kéo vào cổ họng mình đúng khoảnh khắc mà tôi rời mắt khỏi chị ấy, cho nên tôi phải giữ mắt mình nhìn thẳng không xao động và cương quyết nói.

"Chị Akari chưa bao giờ sống hết mình cả!"

Chắc chị Akari chẳng hiểu tôi đang nói gì đâu nhỉ? Đôi mắt ướt át của chị

ấy dao động trong sự bối rối.

Dù toàn thân đang run lên bần bật, tôi lại tiến thêm một bước.

"Vì sống quá đau khổ nên chết đi bằng phương pháp nhẹ nhàng... cách nghĩ đó là khinh thường cuộc sống! Cả Matsumoto vội vàng chết đi một mình cũng quá ích kỷ! Tại sao chị Akari lại phải xin lỗi ạ? Cả Matsumoto, cả Tokubee và Ohatsu, bọn họ đều chết quá dễ dàng!"

Tôi từng bị thu hút bởi chuyện tình của những người yêu nhau được gắn kết vĩnh viễn bằng cái chết mà chị Akari đã mơ màng kể.

Nếu được chết cùng với người mình yêu thì chẳng có gì đáng sợ nữa, có thể cảm nhận được niềm hạnh phúc vô bờ.

Trái tin tôi đã từng xao động, tự hỏi tình yêu như thế cũng tồn tại sao.

Thế nhưng, bây giờ, khi có người định chết trước mắt tôi, tôi lại không thể bằng lòng theo kiểu "việc đó đối với chị chính là hạnh phúc đúng không" rồi nhìn chị ấy ra đi được!

Dù đây có là chuyện bao đồng thừa thãi như thế nào, dù lời tôi nói có giống những lời tùy tiện của kẻ ngoài cuộc đến đâu, tôi cũng sẽ hét lên rằng "Chị phải sống!", "Em muốn chị sống" đến khi nào khản cổ thì thôi. Dù có thành kẻ phiền nhiễu dai như đĩa tôi cũng phải ngăn chị ấy.

Bị một đứa ít tuổi hơn như tôi quở mắng, chị Akari có lẽ đang vô cùng hỗn loạn. Mắt vẫn mở to, chị ấy run lên từng chập.

"Chị Akari đã kể cho em nghe rằng Tự sát đôi ở Sonezaki có những phần sửa đổi kịch bản của Chikamatsu lúc chúng ta ở ngôi chùa có rất nhiều tượng Quan Âm Bồ Tát đúng không?"

Ở đó, chủ hàng bán nước tương là người tốt, là người luôn lo lắng cho Tokubee, lời bịa đặt dối trá của Kuheiji cũng bại lộ, sự trong sạch của Tokubee được chứng minh. Chị Akari đã nói rằng chị không thích tình tiết đó vì nó giống một lời nói dối quá tốt đẹp dễ dàng phải không? Nhưng, nhưng... đó cũng có thể là Tự sát đôi ở Sonezaki thật sự lắm chứ!"

Lời tôi dù có lộn xộn ngớ ngẩn thế nào cũng được. Tôi muốn truyền đạt cho chị ấy. Tôi muốn chị ấy biết rằng vẫn còn những người mong chị ấy tiếp tục sống.

"Tokubee và Ohatsu có lẽ không cần phải cùng nhau tự sát. Nếu họ từ bỏ ý định chết để quay lại, có lẽ mọi người đều đang lo lắng và tới đón họ trở về. Nếu nhìn lại thế giới này một lần nữa, chẳng phải có thể nhận ra thế giới thật ra rộng lớn bất ngờ và thấy dễ sống hơn hay sao! Nếu không phải vậy... Nếu như thực sự cả thế giới lẫn con người đều không đối xử tốt với hai người... thì kể cả là như thế, chỉ cần tiếp tục sống, vẫn có khả năng một chuyển biến to lớn không lường trước sẽ xuất hiện mà!"

Nói hết câu, tôi bắt đầu ho khò khè, cảm giác cổ mình nghẹn cứng.

Anh Konoha nhìn tôi bằng bộ mặt như thể vừa thấy đất trời đảo lộn.

Nước mắt dâng lên trong đôi mắt của chị Akari khi chị ấy buồn bã nói.

"Nhưng mà... Nano. Dù câu chuyện của Tokubee có được cải biên như thế nào đi nữa... dù chủ nhân hàng bán nước tương có là người tốt thế nào đi nữa... Tokubee và Ohatsu cũng đã tự sát rồi... Đó là... số mệnh mà ông trời cũng chẳng thể thay đổi được đâu..."

Ngực tôi thắt lại.

Tình yêu mà thần linh cũng không thể thay đổi.

Anh Konoha đã nói rằng tôi vẫn chưa biết tình yêu là gì. Tôi vẫn chưa biết về thứ cảm xúc cuồng loạn không lời nào giải thích, như tiếng gọi của linh hồn đối với linh hồn.

Thế nên tôi tưởng tượng, tưởng tượng thật nhiều.

Tưởng tượng tình yêu của chị Akari... tưởng tượng nỗi buồn của chị Akari. Tôi phải làm thế nào mới ngăn cản được chị Akari khi chị ấy đang ao ước đến bên Matsumoto, người đã một mình ra đi trước.

Để ngăn mình òa khóc, tôi nuốt xuống cảm giác đắng ngắt đang trào lên nơi cổ và nói.

"Thế thì làm sao ạ? Với Chikamatsu mà nói, nếu biết có người tự tử đôi hay là tự sát bởi tác phẩm do mình viết ra thì đó là một việc quá sức là phiền phức đấy ạ! Tự sát đôi ở Sonezaki không phải thứ được việc ra với mục đích đó! Em là "cô gái văn chương" tập sự, là đứa non nớt vẫn còn so sánh Tự sát đôi ở Sonezaki với sủi cảo bị rách vỏ rán trong chảo sắt. Em không thể nào bàn luận được về văn học của Chikamatsu. Nhưng..."

Anh Konoha mở to hai mắt.

Bằng giọng điệu mạnh mẽ, tôi nói với chị Akari đang nhìn tôi sững sờ.

"Em không cho rằng, Chikamatsu thừa nhận việc tự tử đôi là đúng đắn. Nếu Chikamatsu nghĩ rằng cái chết là một thứ đẹp đẽ và tinh khiết, chắc chắn cảnh tự sát của hai người sẽ không đau đớn vật vã đến như thế!"

Trong đêm tối, con đường mà hai người bước đi để tiến vào rừng Sonezaki, đẹp đẽ và buồn bã khiến lòng người thắt lại.

Câu nói nổi tiếng khiến người ta trào nước mắt vang lên.

"Vết tích còn lại của thế giới này. Dấu vết của màn đêm. Nếu lấy cơ thể đi tìm cái chết này làm ví dụ, thì sự mong manh này tựa sương giá vương trên con đường nơi cánh đồng. Sẽ biến mất theo mỗi bước chân. Chính ước mơ sẽ trở thành bất hạnh."

Tiếng chuông cuối cùng hai con người ấy được nghe ở kiếp này buồn bã ngân vang đến tai khi họ vội vã bước trên con đường tăm tối. Ngẩng lên nhìn trời, những đám mây vẫn vô tâm trôi hờ hững, tiếng nước chảy vẫn vô tâm vang vọng đâu đây.

Chòm sao Thất tinh Bắc Đẩu nhấp nháy tinh nghịch, in bóng lên mặt nước.

Tokubee và Ohatsu đã chọn dòng sông đó thay cho sông Ngân Hà, vừa khóc vừa trao lời thề sẽ mãi ở bên nhau, giống như chòm sao Phu Thê đang lấp lánh trên bầu trời.

(Arcturus (người chăn bò) và Spica (bông lúa của Xử Nữ). Vì màu cam của Arcturus với màu xanh trắng của Spica đối nghịch nhau, người ta coi Arcturus tượng trưng cho đàn ông và Spica tượng trưng cho đàn bà, và hai ngôi sao này được đặt tên là chòm sao Phu Thê)

Một tình yêu đẹp. Những cảm xúc tinh khiết trong ngần.

Khoảnh khắc hạnh phúc vô bờ, khi hai trái tim hòa chung nhịp đập.

Thế nhưng, cái chết của hai người tuyệt nhiên không phải điều gì bình yên thanh thản.

Ohatsu van nài "Hãy nhanh chóng giết thiếp đi". Tokubee rút wakizashi ra, định đâm gọn một nhát duy nhất, nhưng bàn tay run rẩy khiến mũi dao không di chuyển được như ý, hết trật bên này lại lệch bên kia. Ánh sáng từ lưỡi dao hắt ra lập lờ trong bóng tối.

Phải mất một lúc Tokubee mới cắt đúng vào khí quản của Ohatsu, chàng vừa lăm nhăm niệm kinh Phật vừa tiếp tục khoét sâu vào. Dù Ohatsu càng ngày càng yếu đi, nhưng nàng vẫn chưa chết được. Hat tay duỗi ra, nếm trái nỗi đau đớn khủng khiếp tột cùng trong cơn hấp hối.

"Tokubee cầm wakizashi cứ khoét, khoét, khoét vào cổ họng Ohatsu... rồi đưa dao cạo lên cửa họng chính mình, ngoáy ngoáy ngoáy, khoét khoét khoét, đến mức lưỡi dao gần như gãy vụn ra, quăn quại đau đớn... cuối cùng mới chết.

Chị hãy thử tưởng tượng việc đó đau đớn đến mức nào xem! Kết thúc sinh mạng là việc khổ đau, kinh khủng đến như vậy cơ mà! Không thể chết một cách dễ dàng được! Không được phép coi việc con người chết đi là đơn giản, là đẹp đẽ, là ngọt ngào! Không phải vì thế nên Chikamatsu mới viết về cái chết... sống động... đau đớn... khổ sở... giống như sỏi cát bị rách bung ra hay sao?

Không phải ông muốn truyền đạt với những người xem vở kịch của mình rằng 'vì cái chết đau đớn lắm, không được chết, phải tiếp tục sống' hay sao?"

Tự tử ở Sonezaki được viết nên dựa trên một vụ việc có thật.

Chikamatsu đã bước sâu, rất sâu vào trái tim của hai người yêu nhau buộc phải tự kết thúc sinh mạng của mình. Hẳn ông đã thấy tiếc thương cho đôi tình nhân ấy. Có lẽ ông cũng có phút giây đồng cảm với hai người.

Thế nhưng, chắc chắn không chỉ có vậy! Chikamatsu không viết một câu chuyện tự tử đôi chỉ có những điều đẹp đẽ.

Ông đã vẽ lại tỉ mỉ từng chi tiết, về sự tàn nhẫn, nỗi đau đớn, sự vật vã của cái chết.

"Chikamatsu mà có mặt ở đây lúc này, chắc chắn cũng sẽ nói với chị

Akari là chị phải sống! Phải sống, nhất định phải sống, phải sống, phải sống, phải sống!"

Chị Akari nhìn tôi với ánh mắt của đứa trẻ đang bị mắng.

Tôi đã tới ngay trước mặt chị Akari.

Một chị Akari đeo kính với mái tóc rối bù lờm chờm, giật mình co rúm người lại. Chị ấy dồn lực vào ngón tay đang nắm cây kéo.

Tôi giơ cả hai tay về phía chị Akari.

Cảm giác có ai đó nín thở đằng sau, có phải là anh Konoha không nhỉ? Hay đó là Mikami?

"Em sẽ không thừa nhận vận mệnh mà Tokubee và Ohatsu phải tự tử đôi. Chẳng phải tình yêu thật sự có thể chiến thắng cả vận mệnh hay sao? Giả sử có bị bắt giam, giả sử có bị người khác mua, chỉ cần tiếp tục sống, biết đâu sẽ có ngày gặp lại. Cho dù phải chia cách đi chẳng nữa, nếu tin tưởng rằng cả bản thân mình và đối phương vẫn tiếp tục giữ tình cảm thủy chung không thay đổi thì đâu nhất thiết phải minh chứng trái tim của nhau bằng phương thức như thế chứ! Tokubee và Ohatsu có lẽ đã chịu thua thế giới tàn nhẫn này, nhưng họ còn chịu thua cả trái tim của chính mình nữa!"

Chị Akari chờ đợi... chỉ đứng đó chờ đợi như vậy.

Tôi nắm chặt lấy tay của chị Akari.

"Em tin vào kết thúc có hậu. Dù vận mệnh có bày sẵn nhiều khổ nạn đến đâu, hai người vẫn không từ bỏ, cùng nhau vượt qua và sống hạnh phúc mãi mãi... Em tin rằng có những câu chuyện được kết thúc theo cách đó."

Anh Konoha đã dạy tôi nhiều điều.

Rằng nếu sống tiếp, chắc chắn đổi thay sẽ tới.

Rằng tuy đó chỉ là một lời nói suông, nhưng cũng chính là hiện thực, rằng trên đời không tồn tại thứ không bao giờ đổi thay.

Vì thế, con đường bọn tôi sẽ không kéo dài mãi mãi! Buổi sáng tiếp theo chắc chắn sẽ ghé thăm!

Bàn tay đang nắm chặt dây kéo của chị Akari lạnh toát như băng, run lên bần bật trong lòng bàn tay của tôi. Đôi mắt nhìn tôi ầng ậ nước.

Tôi nhỏ giọng thì thầm.

"Em bảo nè, tuy tình yêu của Tokubee và Ohatsu đã kết thúc trong bi kịch nhưng tương lai của chị Akari mà em tưởng tượng ra là kết thúc có hậu đó. Vì thế chị Akari, hãy thử tin em và sống tiếp mà xem.

Chị phải sống, sống tiếp, sống thật hết mình, thế rồi khi đã trở thành một bà lão, gặp lại Matsumoto ở thế giới bên kia, hãy căn nhắc một trận ra trò. Chị hãy hỏi rằng 'Tại sao lại chết trước một mình, anh không thể tin em sao', được chứ?"

Hàng lông mày của chị Akari càng ngày càng trĩu xuống. Những ngón tay lạnh cóng ầm dần, chậm chạp mở ra như những cánh hoa.

"Nhưng, nhưng... Nano..."

Chị Akari yếu ớt nhìn tôi dăm dăm, nói bằng giọng nghẹn ngào.

"Trước khi chết, Nagomu đột nhiên ghé qua nhà chị. Đó là lần đầu tiên... chắc chắn lúc đó, Nagomu tới để nói lời chia tay. Cậu ấy run rẩy, trông rất bất an và buồn bã.

Khi chị pha trà cúc La Mã mang ra mời và sẵn sàng nghe chuyện của cậu

ấy, Nagomu run lên bần bật và bật khóc... Nagomu trở nên kỳ lạ từ lúc đó.

Chị đã nói 'Sao thế? Nếu có chuyện gì khổ sở, anh đã có em đây rồi. Nếu sống quá khó khăn, em sẽ chết cùng anh. Chúng ta đã hứa sẽ cùng nhau tự tử đôi rồi mà.'

Thế nhưng, Nagomu càng khóc dữ hơn, đánh rơi cả chén trà hoa cúc. Chén của chị cũng đổ theo, trà văng đầy lên váy chị.

Nagomu bám lấy đầu gối chị, xin lỗi không biết bao nhiêu lần, vì cậu ấy dúi đầu mạnh quá, gọng kính bị méo đi, rồi cậu ấy ra về mà vẫn để quên nó trên bàn.

Nếu lúc ấy chị hỏi kỹ chuyện của Nagomu hơn thì có lẽ cậu ấy đã không chết một mình như thế. Có lẽ cậu ấy sẽ nói với chị rằng cậu ấy muốn chết cùng chị... Chị cảm giác bây giờ Nagomu vẫn đang khóc khi chỉ có một mình."

Những giọt nước mắt của chị Akari lại lăn chã rơi xuống từ từ hai gò má.

Lúc đó, giọng nói của anh Konoha vang lên.

"Chị sai rồi. Matsumoto chắc chắn không bao giờ nói muốn chết cùng với chị Akari đâu!"

Tránh những gói thuốc vung vãi trên sàn, anh Konoha bước tới với nét mặt bình lặng.

"Bởi vì điều Matsumoto ước muốn là chị sẽ sống."

Chị Akari hướng ánh mắt đầy dao động về phía anh Konoha.

"Làm sao... cậu biết chuyện ấy?"

Anh Konoha, nở một nụ cười hơi có phần cay đắng.

"Câu chuyện 'tưởng tượng' mà tôi kể ban nãy do tôi còn kém cỏi nên đã không được đầy đủ về mặt ngôn từ.

Tôi đã bỏ sót một điểm cực kỳ quan trọng... Bây giờ, tôi muốn truyền đạt điều đó cho chị. Tin hay không đó là quyền của chị. Chikamatsu đã tạo nên câu chuyện bằng cách cắt ghép chọn lọc giữa sự thực và dối trá. Nội dung tôi sắp kể sau đây có lẽ cũng là thứ giống như vậy mà thôi."

Chị Akari chăm chăm nhìn anh Konoha, biểu cảm không còn chút đề phòng nào.

Anh Konoha định truyền đạt điều gì đây.

Vẫn nắm chặt tay chị Akari, tôi cũng lắng tai nghe giọng anh Konoha nói.

"Matsumoto đã để chị lại và ra đi một mình. Nhưng ban đầu, cậu ấy đã định dẫn chị theo. Tôi biết được chuyện đó sau khi nghe câu chuyện mà chị vừa mới kể. Matsumoto tới căn hộ của chị là vào ngày 8 tháng 4 có phải không? Cậu ấy đã ghi ở bên cạnh ngày đó chữ 'bạn gái'. Nó ám chỉ chị phải không?"

"... Phải. Nhưng Nagomu đâu có nói muốn chết cùng tôi, một lời cũng..."

"Chuyện đó là bởi Nagomu đã lừa dối chị cùng với Hinazawa. Cậu ấy không muốn nói với chị điều đó. Cậu ấy cảm thấy mắc nợ chị thì không thể nào thốt ra được câu 'muốn chết cùng nhau' được phải không?"

Mắt chị Akari sụp xuống. Chắc hẳn nhắc đến Hinazawa lúc này vẫn làm chị ấy vô cùng khổ sở.

"Matsumoto đã chọn phương pháp sát hại chị để chị không hay biết. Cậu

ấy lén lấy thuốc trong chiếc túi chị luôn mang theo bên mình, hòa vào trà hoa cúc và định cho chị uống."

"!"

Chị Akari ngẩng mặt lên.

Tôi cũng không giấu nổi sự kinh ngạc. Matsumoto định giết chị Akari là sao chứ?...

"Chỉ một viên thuốc sẽ không chết. Nên cậu ấy định dùng nó làm cho chị ngủ say và trong lúc đó giết chị sao cho không gây đau đớn. Nhưng Matsumoto đã không đưa chị đi cùng mình."

Chị Akari hỏi, biểu cảm trên gương mặt trở nên hỗn loạn.

"Tại sao...?"

"Vì trong lúc Matsumoto đang đau đớn ấy, chị vẫn đối xử ân cần với cậu ấy không hề khác so với bình thường."

Dù chính bản thân chị bị cậu ấy xa lánh, trong lòng chỉ toàn bất an, chị vẫn không oán trách, buộc tội cậu ấy. Chị đã nói, chị sẽ cùng chết với cậu ấy khi cậu ấy bật khóc. Matsumoto có lẽ đã thấy chị giống như là hóa thân của Quan Âm Bồ Tát. Cậu ấy đã nghĩ, không được đưa một người hiền lành tốt bụng nhường ấy đi cùng. Vì thế, cậu ấy cố tình làm đổ chén trà, gục trên đầu gối chị và khóc lóc nói lời xin lỗi."

"Chuyện đó... nhưng... lúc đó... Nagomu đã..."

Sự hỗn loạn ngày một lan ra trên gương mặt của chị Akari, chị ấy đang cố nhớ lại tình huống lúc đó chẳng? Mắt chị ấy mở to, gương mặt bàng hoàng. Không thể tin được, nhưng... Sự mâu thuẫn ấy cứ lặp đi lặp lại.

Tôi cũng gắng tưởng tượng.

Giọng nói dịu dàng của chị Akari an ủi Matsumoto đang yếu đuối khóc thốn thức. Mùi hương ngọt ngào lấp đầy trái tim...

"Không sao đâu."

"Nè, có chuyện gì thế?"

"Có chuyện gì khổ sở sao? Nếu vậy, anh đã có em đây rồi. Nếu sống quá khó khăn, em sẽ chết cùng anh."

Chúng ta đã hứa rồi còn gì. Rằng một ngày nào đó hai ta sẽ cùng quyên sinh."

Cảm xúc của Matsumoto như thế nào nhỉ? Được người yêu dịu dàng an ủi, trong lúc anh ấy định tùy tiện giết người đó vì suy nghĩ ích kỷ của bản thân.

Sự buồn khổ, nỗi đau, những cơn run rẩy của Matsumoto mà tôi tưởng tượng ra lấp đầy lồng ngực khiến tôi thấy cổ họng mình cũng nóng ran lên.

Anh Konoha nói tiếp.

"Matsumoto là một chàng trai mỏng manh, có trái tim yếu đuối. Cậu ấy cảm thấy đau đớn khi sống, nhưng nỗi sợ đối với cái chết cũng lớn hơn người khác gấp nhiều lần, cho nên cậu ấy không dám chết một mình mà mong muốn có người tự sát cùng..."

Nếu có thể ra đi khi có hai người, chắc chắn chết cũng không còn đau đớn nữa.

Matsumoto luôn chờ đợi ngày đó tới, gặp gỡ với người yêu ôm ấp ước vọng giống mình là chị Akari, nhưng cuối cùng anh ấy lại ra đi một mình.

"Có lẽ Matsumoto cảm thấy mắc nợ chị. Có lẽ cậu ấy đã bị thu hút bởi Hinazawa vì cô ấy đối xử rất tử tế với mình, cho nên đã lơ quan hệ với cô ấy. Chuyện đó cũng là hiện thực.

Tuy nhiên, Ohatsu của Matsumoto, không có gì nghi ngờ, chính là chị, chị Akari.

Matsumoto rất sợ phải chết một mình, nhưng cuối cùng cậu ấy đã có được dũng khí.

Cậu ấy không dẫn chị theo mà đã lựa chọn việc chịu trách nhiệm một mình.

Có thể điều đó thực ra chẳng phải dũng khí hay gì cả, chỉ là một lựa chọn sai lầm. Thế nhưng, chính vì Matsumoto biết ơn chị, yêu chị, cảm thấy những ký ức cậu ấy có với chị là hạnh phúc, nên cậu ấy đã không dẫn chị theo."

Chi Akari cúi đầu đau đớn, lẩm bẩm bằng giọng khàn đặc.

"Tôi vẫn... chưa thể tin được... nhưng, nếu đó là sự thực... Nagomu thật là tàn nhẫn.

Hàng ngày tôi đều nghĩ rằng mình muốn chết nhưng lại sợ phải chết một mình... Gặp được Nagomu, cuối cùng... tôi có thể nghĩ rằng, giờ thì mình chết lúc nào cũng được. Chắc hẳn Nagomu đã biết cảm xúc của tôi, thế mà..."

"Đúng thế."

Anh Konoha lẩm bẩm với vẻ cảm thông.

"Matsumoto hiểu cảm xúc của chị rõ hơn bất cứ ai đúng không? Vì thế nên cậu ấy đã để lại cho chị một lời nhắn."

"Lời nhắn?"

Chị Akari ngẩng mặt lên.

Anh Konoha lặng lẽ gật đầu.

"Ý cậu là chiếc khăn tay mà Nagomu đã buộc ư?"

"Không phải, nếu tưởng tượng của tôi là đúng thì nó nằm bên trong thứ mà chị luôn mang theo bên mình. Và, cả ở đây nữa..."

Anh Konoha nhẹ nhàng giơ tay phải về phía chúng tôi.

Khi những ngón tay nắm chặt được mở ra, một gói thuốc đang nằm trong lòng bàn tay ấy. Chúng bẹp dúm vì bị giẫm lên.

"Chỗ thuốc này sao?"

Vẻ lúng túng lộ ra trong cả đôi mắt lẫn giọng nói của chị Akari.

Tôi cũng hoàn toàn không hiểu ẩn ý của anh Konoha.

"Cô hãy mở ra xem thử đi."

Anh Konoha nói với giọng bình tĩnh.

Tôi tách mình ra khỏi người chị Akari. Chị Akari dè dặt vươn tay về phía gói thuốc.

Chị ấy nhón lấy nó bằng đầu ngón tay, mở lớp giấy mỏng ra, phát ra những âm thanh sột soạt yếu ớt. Thế rồi, thứ bột màu trắng lá tả tuôn rơi.

"!"

Đôi mắt của chị Akari chậm chạp mở lớn.

Tôi cũng nhìn vào thứ được bọc trong màng giấy mỏng.

Đó là một mảnh vỏ sò màu trắng, độ lớn của nó không bằng đầu ngón tay út.

Có bốn mảnh tất cả. Chắc rằng nó đã bị vỡ khi anh Konoha dẫm phải.

"Trong mẫu giấy ghi chép Matsumoto để lại có ghi 'đồ cần tìm'. '10/4: Đồ cần tìm, 11/4: Đồ cần tìm / hoàn toàn không đủ, 12/4: Đồ cần tìm / time limit' ...

'Đồ cần tìm' rốt cuộc là thứ gì? Cậu ấy muốn tìm kiếm cái gì ngay trước khi chết?

Khi giẫm lên cái gói này, tôi có cảm giác rằng có thứ gì đó bị vỡ và cảm thấy khó hiểu. Nếu thứ được bỏ bên trong là thuốc, đáng lẽ không gây ra cảm giác rõ rệt đến vậy mới phải...

Thế rồi trong khi suy nghĩ, tôi nhớ lại câu chuyện về ngày sinh nhật của Matsumoto mà tôi đã nghe được từ Hinosaka. Và tôi bèn nghĩ 'có lẽ nào...' Quả nhiên, tôi đã đúng."

Chị Akari run rẩy dầm dẫm nhìn vào chiếc vỏ sò. Anh Konoha lặng lẽ nói với chị ấy.

"Matsumoto đã ra biển."

Cặp mắt ngân ngấn nước của chị Akari nhìn chăm chăm vào mảnh vỏ sò trong lòng bàn tay.

"Để truyền đạt cho chị... về việc tự tử đôi của mình, cậu ấy đã cố gắng hết mình thu thập vỏ sò trước khi chết, bí mật mang vào phòng y tế và trao đổi thứ bên trong chiếc túi. Nếu là chị, chắc chị hiểu những ngôn từ nào được cất

giữ bên trong chiếc vỏ sò ấy phải không?"

Nước mắt chảy ròng ròng trên má chị Akari.

Những bức tượng Quan Âm mỉm cười yên bình được chiếu sáng bởi ánh hoàng hôn.

Kỉ niệm của Matsumoto mà chị Akari đã kể ở nơi ấy.

Khi hai người cùng đi biển trong ngày sinh nhật của anh.

"Bọn chị chỉ đi dạo dọc bãi biển thôi. Ngoài bọn chị ra không còn ai khác, bầu trời xanh ngắt, chỉ nghe thấy tiếng sóng vỗ rì rào."

"Hai người bọn chị chỉ bằng việc ngắm nhìn biển khơi ngoài kia, cảm thấy vô cùng an tâm và thanh thản... Lúc ấy, đó là lần đầu tiên, cậu ấy nắm tay chị."

Đó là ngày hạnh phúc nhất của chị Akari với anh Matsumoto.

Có phải những ký ức của ngày hôm ấy đang lần lượt ùa về trong tâm trí của chị Akari hay không? Từ đôi mắt vẫn nhìn đắm đắm, từng giọt từng giọt nước mắt trào ra rồi rơi xuống.

"Tuy ngón tay chỉ khẽ chạm vào nhau một chút thôi... nhưng chị vui lắm. Nếu cậu ấy cứ như vậy kéo tay chị rồi chạy về phía biển, chắc chắn chị sẽ đi theo cậu ấy trong tâm trạng hạnh phúc nhất trần đời..."

Thế nhưng, người đó đã không làm thế.

"... Cảnh vật phản chiếu trong đôi mắt chị khi ấy tươi đẹp vô cùng... Chị đã muốn hai đứa sẽ được cùng nhau ngắm cảnh này mãi mãi..."

Chắc chắn rằng lúc ấy là lần đầu tiên trong đời anh Matsumoto và chị

Akari đã nghĩ.

Tôi muốn sống.

Chúng tôi muốn sống bên nhau.

Phải chăng sống là một điều rất tuyệt vời. Nếu có hai người, không phải chỉ có thể cùng nhau chết, mà còn có thể cùng nhau sống cơ mà.

Biết đâu một ngày nào đó sẽ được ngắm nhìn khung cảnh đẹp lung linh như thế này thêm lần nữa.

"Trước khi về, chị đã đặt chiếc vỏ sò rơi trên bờ biển vào lòng bàn tay cậu ấy.

Thế rồi, cậu ấy nắm chặt lấy nó với vẻ vô cùng vui sướng và nói thế này."

Chiếc vỏ sò bé nhỏ khe khẽ được đặt vào lòng bàn tay.

Chị ấy đang mỉm cười.

Tôi như nghe được đoạn đối thoại của hai người hòa cùng tiếng sóng rì rào ngày hôm ấy.

"Kỳ lạ thật. Nếu có chiếc vỏ sò này, anh có cảm giác có thể sống được thêm một năm nữa. Anh chưa từng có suy nghĩ là mình muốn sống, dù chỉ một lần, vậy mà..."

"Thế thì sinh nhật năm sau, em sẽ lại tặng anh một cái vỏ sò. Sinh nhật tiếp theo, rồi lại sinh nhật sau đó nữa."

"Nếu làm thế thì anh không chết được nữa rồi."

Anh Matsumoto lúc ấy chắc hẳn đã nở nụ cười bởi anh ấy cảm nhận

được niềm hạnh phúc tưởng chừng như nghệt thờ.

Đối với anh Matsumoto, chiếc vỏ sò mà anh ấy nhận được từ chị Akari chính là biểu tượng cho hạnh phúc khi được sống.

Phải chăng cả anh Matsumoto và chị Akari đều đã thầm ước.

Rằng sinh nhật sau, sinh nhật sau đó, sinh nhật sau đó nữa, hai người tiếp tục được nở nụ cười bên nhau...

Chiếc kính chị Akari đang đeo trên mặt rơi đánh choang... xuống sàn nhà.

Chị ấy quỳ gối bò trên nền đất, nhặt những gói thuốc lên.

Khi mở lớp giấy mỏng ra, trong đó là một chiếc vỏ sò nhỏ thay vì viên thuốc.

"!"

Mắt ngân ngấn nước, bờ môi run rẩy, chị ấy tiếp tục tần ngần nhặt và mở những gói giấy ra. Những ngón tay run rẩy không sao kiềm chế, những miếng giấy gói phát ra tiếng sột soạt khi được mở ra. Đôi đồng tử nhìn chăm chăm vào chúng thần thờ như người mất hồn.

Gói nào cũng có vỏ sò bên trong.

Gói tiếp theo, gói tiếp theo nữa, cả gói tiếp theo nữa...

Chị ấy mở, rồi lại mở, vẫn là những chiếc vỏ sò.

Những gói thuốc đã mở và những chiếc vỏ sò bé nhỏ trải đầy xung quanh chị Akari.

Gió phả ra từ máy điều hòa khẽ làm rung rinh mép giấy.

"Nagomu..."

Mở toàn bộ các gói thuốc xong, chị Akari gọi tên anh Matsumoto, giọng nghẹn lại rồi thốn thức khóc.

Matsumoto là người yếu đuối.

Không dám đứng dậy đương đầu với khó khăn, đắm chìm trong mê hoặc, chỉ biết mím chặt môi, co mình chịu đựng trước những mâu thuẫn và ác ý dồn ép bản thân, để rồi đến khi không chịu được nữa thì chọn cái chết.

Nhưng như những gì anh Konoha đã nói, anh Matsumoto đã không dẫn chị Akari theo cùng.

Dù bản thân run rẩy trong nỗi sợ hãi đối với cái chết, anh ấy đã trói mình bằng dây thừng vào gốc cây có hai thân mọc chung một rễ, quấn quai trong cơn đau gây ra do lưỡi dao đâm xuyên cổ họng để rồi ra đi một mình.

Điều mà anh Matsumoto đã nguyện ước trong khoảnh khắc cuối cùng có lẽ giống với lời nhắn mà anh ấy gửi gắm trong những chiếc vỏ sò ở lại. Những chiếc vỏ sò bé nhỏ mà anh ấy đã cố hết sức thu thập cho bằng được thì thôi.

... Xin lỗi, tuy anh sẽ ra đi một mình nhưng em làm ơn hãy tiếp tục sống.

Một chiếc vỏ sò tương ứng với một năm,

Hai chiếc vỏ sò tương ứng với hai năm,

Khi bóc vô số vỏ sò trong giấy gói, có lẽ Matsumoto cũng đã cầu nguyện vô số lần.

Cầu cho cô ấy khi nghe thông báo về cái chết của mình sẽ không mở túi ra, uống thuốc để đuổi theo.

Cầu cho cô ấy, người đã đem lại niềm hạnh phúc tưởng như nghẹt thở trên bờ biển lấp lánh ánh sáng ngày hôm ấy, sẽ mãi được hạnh phúc.

Matsumoto là một người sống nội tâm, tự ti, rất khiêm lời. Nhưng những chiếc vỏ sò trắng ấy đã truyền đạt lại toàn bộ dũng khí, toàn bộ tâm tình, đã làm tốt vai trò thể hiện tâm hồn thực sự của con người ấy.

... Em làm ơn hãy sống hết phần của những chiếc vỏ sò này.

... Em làm ơn hãy sống hạnh phúc.

Trái tim chân thật là việc để lại bằng chứng với người mình yêu.

(Chữ Hán là "tâm trung", cùng chữ Hán với " tự tử đôi")

Là cách người ta truyền đạt cho đối phương hay mình yêu người đó đến nhường nào.

Tuy Matsumoto đã một mình ra đi trước, nhưng giây phút cuối cùng của cuối cùng, anh ấy đã để lại một bằng chứng vững chắc hơn bất cứ điều gì.

Cả tôi, cả anh Konoha đều chỉ im lặng nhìn chị Akari khóc, những giọt nước mắt trong suốt của chị ấy thi nhau rơi xuống những mảnh giấy mỏng vương vãi trên sàn.

TÌNH ĐẦU CỦA CÔ GÁI VĂN

CHƯƠNG TẬP SỰ

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương kết

Chương kết: Anh nhìn về nơi xa với vẻ buồn rầu

Một tuần trôi qua kể từ ngày chúng tôi tới nhà Mikami.

Sau khi sơ cứu cho Mikami, chị Akari đã đi cùng với Mikami đến đồn cảnh sát đầu thú.

Mikami đã thú nhận mình là người châm lửa đốt nơi tụ họp của nhóm Seo, cũng như chuyện của Matsumoto và Hinazawa.

Anh ấy khai không thể tha thứ cho hội Seo, bởi vì sau khi anh Matsumoto chết, họ vẫn sống như trước chẳng thay đổi chút nào.

Bởi lẽ, nếu không đẩy trách nhiệm cái chết của anh Matsumoto cho chị Hinazawa và hội Seo thì Mikami sẽ lại phải đau khổ đến mức không giữ tinh thần mình ở trạng thái cân bằng được nữa.

Sau khi anh Matsumoto chết đi, người khốn khổ vật vờ nhất lại chính là anh Mikami.

Cả tôi và anh Konoha cũng bị cảnh sát gọi tới.

Tôi cuống hết cả lên, chẳng nhớ nổi mình đã nói những gì nữa.

Cả nhà tôi được một phen náo loạn "Nano bị cảnh sát gọi á? Con đã làm

cái gì thế hả!?", "Có hành vi phạm tội nào mà Nano làm được sao!? Đi ăn không trả tiền à!? Ăn vụng à!?"

Về sau, anh Konoha nói với bộ mặt cay đắng rằng, chúng tôi được thả một cách dễ dàng là nhờ có chị Maki tác động từ trong bóng tối. Anh ấy còn nói thêm,

"Dù tôi chẳng muốn mắc nợ người đó chút nào."

Hôm qua, một lá thư rất dài đề tên người nhận là tôi được gửi tới từ chị Akari.

Trong đó viết về lần đầu chị ấy nói chuyện với Nagomu và những chuyện của chính bản thân chị Akari.

Mỗi khi đến phòng y tế lấy thuốc, Nagomu luôn cúi gằm mặt tỏ vẻ ngượng ngập.

Khi nằm nghỉ trên giường, cậu ấy cũng giấu mình trong chăn để không ai thấy được mặt, cuộn tròn người lại trông vô cùng nhỏ bé.

Nagomu rất dở chuyện trường lớp, và cũng không thể hòa nhập được với mọi người xung quanh.

Chị tò mò không chịu được về Nagomu rụt rè bên lề ấy. Dần dần, chị trở nên mong chờ những lần tới phòng y tế của Nagomu.

Một hôm, chị trót nghe thấy tiếng Nagomu khóc ở trên giường.

Khí chị hỏi "Em làm sao thế?", Nagomu lí nhí trả lời " Em thật khác thường". Thế rồi, cậu ấy bộc bạch về nỗi niềm sâu muộn luôn sợ hãi người khác, khi ở trong lớp cậu ấy sẽ đau đớn đến mức không sao thở nổi, lúc nào cũng chỉ muốn chết quách đi.

Cảm xúc đầy ắp trong lồng ngực chị khi nghe những lời nói ấy.

Bởi vì đó là những điều mà chị vẫn luôn đau đầu trong lòng.

Từ khi còn nhỏ, chị đã luôn bị các bạn nữ ghét bỏ.

Họ nói rằng "Chắc Akari thích con trai hơn chứ gì?", không cho chị chơi búp bê hay đồ hàng chung, sinh nhật cũng không rủ chị tới.

Rồi khi lên cấp hai, chị thường bị nói là kẻ hai mặt, dùng ánh mắt gợi tình đốit với bọn con trai và còn bị tung tin đồn hẹn hò với những người hoàn toàn chưa từng nói chuyện.

Đám con gái lườm nguýt chị, cố ý đâm vào chị và thích thú cười khúc khích khi nhìnchị ngã. Đau đớn lắm! Thế nhưng, nếu chị khóc, chị sẽ còn bị bắt nạt thậm tệ hơn, họ sẽ bảo chị đang tìm cách quyến rũ bọn con trai và biến họ thành kẻ xấu, vậy nên chị vẫn mỉm cười, giả vờ như không cảm thấy gì cả. Khi đó, họ sẽ lại tiếp tục nói những lời độc địa với chị, rằng chị đang lên mặt, rằng chị khinh thường coi họ là đồ ngốc.

Đám con trai thềm thường nhìn bộ ngực to quá khổ của chị, kể cả những giáo viên nam hay đàn anh đối xử thân thiện với chị, hễ có hai người với nhau là kiểu gì cũng sẵn tới.

Khi chị cự tuyệt, họ sẽ lại oang oang rằng "Chính Akari mời mọc mà lại còn làm phách", "Chính cô ta khiến người ta làm thế còn gì".

Các giáo viên nữ cũng sẽ mắng mỏ chị một cách độc đoán rằng "không được phép dùng nước hoa khi đến trường", dù chị có nói mình không dùng gì cả thì kết cục họ vẫn nổi giận đùng đùng và cho rằng chị nói dối mà thôi.

Dù chị vào cấp ba rồi lên đại học, những chuyện ấy vẫn chẳng hề thay đổi.

Khi bắt đầu làm việc với tư cách giáo viên chăm lo đời sống sức khỏe cho học sinh, người ta vẫn tiếp tục đồn thổi rằng chị hẹn hò với học sinh, hoặc chị đã làm những chuyện sai trái với thầy giám thị ở trong phòng y tế, vì thế tâm hồn chị chưa ngày nào yên ổn.

Cho nên, chị không thể ngăn mình bày tỏ tất cả với Nagomu, người đang trải qua những nỗi đau đớn khổ sở giống như mình.

"Tôi cũng vậy đó! Chẳng thích trường học chút nào. Tôi rất sợ hãi việc bị tất cả mọi người xung quanh nhìn soi mói, sợ phải nghe những lời độc địa họ thốt ra, tối Chủ nhật nào tôi cũng u sầu mà nghĩ giá như trường học cháy rụi đi thì tôi sẽ không phải đến trường nữa."

Nagomu e dè thò mặt ra khỏi chăn, lần đầu tiên nhìn chị từ chính diện.

Chắc hẳn lúc ấy chị đang mang gương mặt đau buồn như chực khóc.

Nagomu lộ vẻ ngạc nhiên, và rồi, nét mặt cậu ấy cũng chuyển thành bộ mặt của người sắp bật khóc, giống hệt như chị vậy.

Vậy là, lần đầu tiên trong đời, chị và Nagomu gặp được "người không đáng sợ", bọn chị không còn chỉ có một mình mà đã có hai người.

Nagomu là người duy nhất không làm chị sợ hãi. Bởi vì, sự yếu đuối của Nagomu chính là sự yếu đuối của chị, nguyện ước được chết của Nagomu cũng là nguyện ước của chị suốt bao năm trời.

Khi hai bọn chị lập kế hoạch tự tử cùng nhau, bàn xem nên chết như thế nào, đó là giây phút hạnh phúc và an lành nhất.

Thời điểm nghe được chuyện Nagomu và Hinazawa đang hẹn hò với nhau, một mặt chị tự nói với chính mình rằng "chuyện đó là không thể nào, phải tin tưởng Nagomu", mặt khác trong lòng vẫn đầy rẫy những bất an.

Vì chị và Nagomu cách nhau quá xa về mặt tuổi tác, nên nếu Nagomu bị một cô bạn ngang tuổi thu hút thì cũng là việc chẳng đáng dừng.

Vì thế, khi Hinazawa tới phòng y tế xin thuốc đau bụng kinh, chị đã lơ tở thái độ lạnh lùng với cô bé.

"Kinh nguyệt có phải là bệnh tật gì đâu. Em phải biết chịu đựng cơn đau còn con này chứ. Dựa dầm vào thuốc ngay lập tức là không tốt đâu."

Hinazawa lấy tay ôm bụng vẻ khổ sở, mặt mày nhăn nhó, thế mà chị viện hết lý do này đến lý do kia, mãi vẫn không chịu lấy thuốc ra cho cô bé.

Hinazawa là một cô bé dễ thương, hồn nhiên, mái tóc nhuộm nâu được uốn cong nơi đuôi tóc. Điều đó lại càng khiến chị cảm thấy cay cú không cần thiết.

"Em bấm lỗ tai đấy à?"

"Vâng, tại nó dễ thương mà cô."

"Váy em cũng ngắn quá đấy."

"Sachi hợp với váy ngắn hơn mà."

Vì con bé cứ trả lời tỉnh queo nên khi đưa thuốc cho nó, chị chỉ muốn bỏ thuốc xổ vào trong cốc nước cho bỏ tức.

"Mùi dầu gội của em không phải cũng quá hắc à?"

"Đây là nước hoa ạ. Tại vì Sachi... hơi lắm!"

Chỉ riêng lúc ấy, gương mặt cô bé tối sầm lại.

"Hồi tiểu học, Sachi bị đám con trai nói là... mày mày hơi lắm, đừng có lại

gần... bị gọi là... đồ con lợn..."

Lầm bầm như vậy xong, cô bé lại ngay lập tức nở nụ cười.

"Người cô giáo có hương thơm ngọt ơ~~~~~ là ngọt, tuyệt thật đấy ạ!"

Chị không thể đáp lại một lời nào.

"Sachi ấy mà, bây giờ đang rất thích một người. Người ấy còn cho Sachi mượn vở toán nữa cơ. Khi Sachi định làm chuyện hư đồn để trả công cho người ấy, người ấy đã nổi giận nói rằng không cho Sachi mượn vở với mục đích như vậy. Lần đầu tiên Sachi gặp người như thế. Vậy nên, nếu là vì người đó, chuyện gì Sachi cũng có thể làm."

Sau khi kể lể chán chê, Hinazawa về lớp.

Chị và Hinazawa nói chuyện với nhau chỉ có bấy nhiêu thôi.

Thế nhưng, với một lần đối thoại duy nhất ấy, chị đã không thể nào ghét bỏ cô bé có tên Hinazawa Sachi được nữa.

Tại vì Sachi... hơi lẩm.

Chị cảm giác mình đã trót nhìn thấy bóng tốt ẩn giấu trong trái tim của cô bé vừa thì thầm những lời này.

Nếu lần ấy chị nói chuyện với cô bé nhiều hơn, có lẽ đã có cách tránh được thảm kịch xảy ra sau đó.

Nếu chị biết được rằng cô bé ấy cũng là một Ohatsu thì mọi chuyện hẳn đã khác rồi.

Và bây giờ, chị cũng không thể hận được Mikami, người mà cô bé đã muốn để lại những bằng chứng chứng minh tình yêu nữa.

Kể từ khi Nagomu chết đi, Mikami luôn viết vào trong điện thoại những cảm xúc cậu ấy dành cho Nagomu. Cậu ấy đã cho chị xem chúng. Điều mà Mikami đã nói khi ấy, rằng cậu ấy muốn làm bạn với Nagomu không phải là lời nói dối.

Nếu như Nagomu và Mikami trở thành bạn tốt, nếu như Mikami nhận ra tình cảm của Hinazawa và hai người thực sự trở thành người yêu, bốn người bọn chị sẽ cùng đi biển và sống vui vẻ bên nhau... Có lẽ bọn chị đã có thể đón một tương lai như thế.

Tuy rằng bây giờ thì đã chẳng làm gì được nữa rồi...

Nagomu tự sát, Hinazawa cũng đã qua đời, rồi chị cũng suýt nữa giết chết Mikami và tự kết liễu bản thân.

Nếu Nano và Inoue không tới, mọi chuyện chắc chắn sẽ thành như thế.

Nagomu chết đi, chị trở nên khác lạ, nhưng nhờ có những lời của Nano mà chị đã lấy lại được sự tỉnh táo của mình.

Nano đã lo lắng cho một người mới quen như chị. Khi chị chào tạm biệt chẳng buồn nói lý do, Nano đã tất tả đi tìm chị.

Em đã dùng hết sức bám cứng lấy chị khi chị cầm kéo khua loạn khắp nơi. Với gương mặt đỏ phừng phừng, em đã gắng hết sức hét lên rằng chết là một việc không dễ, rằng chị phải sống.

Chị thật may mắn vì đã quen biết Nano.

Chị đã luôn mong ước được trở thành một cô gái giống như Nano vậy.

Vui vẻ, nỗ lực, quyết tâm... Chỉ cần quan sát Nano, chị thấy mình có thêm sức mạnh.

Chị muốn được làm bạn của Nano ở trường cấp ba lắm.

Khi gặp Nano ở thư viện, Nano đã hiểu nhầm tên của Nagomu là tên của chị. Lý do chị không đính chính lại có lẽ là vì việc trở thành một nữ sinh cấp ba tên là Matsumoto Nagomu và được nói chuyện với Nano như hai người bạn đã đem đến cho chị rất nhiều niềm vui.

Nagomu đã để lại cho chị hơn năm mươi chiếc vỏ sò.

Kể cả bây giờ chị vẫn nhìn chúng đắm đắm với những cảm xúc như run rẩy.

Bản thân thì chết rồi mà lại bảo chị phải sống tiếp lâu đến thế này, Nagomu thật là quá đáng. Đúng là đồ tùy tiện, nhất gan, ích kỷ, y như những gì Nano đã nói.

Khi biết Nagomu lừa dối chị qua lại với Hinazawa, ngực chị như bị xé tung bởi sự ghen tuông đấy. Chị muốn chửi cho Nagomu một trận ra trò.

Thế nhưng, hơn cả điều đó, thứ chất chứa trong trái tim chị là tình yêu đối với Nagomu.

Chị yêu Nagomu rất nhiều, nhiều lắm, nhiều hơn cả trước đây.

Từ bây giờ trở đi cho đến hết cuộc đời, Mikami sẽ phải gánh trên vai tội lỗi đã gây ra cái chết cho hai con người. Trong khả năng của mình, chị mong rằng có thể trở thành sức mạnh cho cậu ấy.

Thế rồi, chị cũng sẽ sống tiếp, ôm trong lòng nỗi đau và sự hối hận vì đã để Nagomu chết một mình.

Hôm qua, chị đã nộp đơn xin nghỉ việc lên nhà trường. Người đời sẽ đả kích chị là một giáo viên dám tư tưởng đến học sinh của mình nhỉ?

Dù vậy đi nữa, chị cũng sẽ không mong mỗi cái chết thêm một lần nào đâu.

Nano đã nói rằng Tokubee và Ohatsu chết đi là vì họ không tin vào kết thúc có hậu phải không?

Chị cũng đã không tin vào tình cảm của Nagomu.

Chị đã luôn sợ sệt rằng thứ hạnh phúc hiện tại một lúc nào đó sẽ đến hồi kết thúc. Vì thế chị muốn chấm dứt sinh mệnh của mình khi đang hạnh phúc nhất để biến tình yêu của hai người bọn chị thành vĩnh cửu.

Nhưng, bây giờ thì khác rồi.

Bây giờ, chị tin vào điều vĩnh cửu.

Chị sẽ chứng minh bằng chính bản thân mình, rằng tình yêu này sẽ tiếp nối đời đời không thay đổi.

Chị sẽ sống, sống tiếp, sống hết mình, trở thành một bà lão nhăn nheo, để rồi khi gặp Nagomu, chị sẽ nói:

"Em yêu người mãi mãi."

"Anh ở đây à, anh Konoha."

Anh Konoha đang đứng trước hàng rào sắt của sân thượng, quay đầu lại khi nghe tôi cất tiếng gọi.

"Em không thấy anh ở phòng câu lạc bộ nên đã đi tìm. Thời tiết đẹp ghê~! Gió cũng dễ chịu nữa."

"Hinosaka, cô cần gì à?"

"À, thì... Cũng không phải chuyện cấp bách gì nhưng mà... Hôm qua em nhận được thư của chị Akari, có vẻ chị ấy đã quyết định địa điểm chuyển đi. Vì căn phòng bây giờ đã bị cảnh phóng viên tìm ra, nên chị ấy bị chủ nhà yêu cầu rời khỏi đó. A, nhưng mà chị ấy cũng đã bỏ việc ở trường rồi, chị ấy nói phai nhanh nhanh tìm việc mới, chị ấy thực sự đang cố gắng hướng về phía trước."

"Vậy à?... Việc điều tra của cảnh sát cũng chưa kết thúc, tôi cứ nghĩ sẽ còn khó khăn lắm, nhưng nếu chính người trong cuộc đang hướng về phía trước thì tốt rồi."

Anh ấy lặng lẽ lắm lắm.

... Bức thư của chị Akari rất hiền hòa. Sáng nay, tôi đã bỏ thư trả lời vào hòm thư trên đường đến trường.

Tôi đã viết rằng,

"Em là bạn của chị Akari mãi mãi."

Vụ việc lần này tôi không kể với những cô bạn tôi vẫn hay chơi cùng mà chỉ bộc bạch với một mình Hitomi. Nghe chuyện của tôi xong, Hitomi bèn nổi đóa.

"Tại sao cậu lúc nào cũng không chịu suy nghĩ vậy hả? Chẳng may xử lý không khéo thì cả cậu cũng bị tổng giam hoặc là bị đâm đấy!"

Vì tôi biết phản ứng đó là do cậu ấy lo lắng cho tôi nên tôi cứ gạt đầu "ừ, ừ" khi nghe cậu ấy mắng. Thế là cậu ấy lườm tôi tóa khói và cảnh báo.

"Hoàn toàn chẳng chịu rút kinh nghiệm đâu phải không? Cứ thò đầu vào chuyện người khác như thế rồi lần sau chính mình sẽ gặp rắc rối đấy biết không?"

"Nhưng nếu có chuyện gì xảy ra với Hitomi, tớ sẽ lao tới ngay dù đang ở nơi nào đi chăng nữa."

"Tớ chưa rơi xuống sâu tới mức phải nhờ cậu cứu."

Quả nhiên Hitomi ngẫu quá đi.

Nhưng mà tôi thực sự nghĩ như vậy đấy.

Không chỉ riêng Hitomi, mà gia đình, bạn bè cũng vậy, nếu có người quan trọng nào của tôi gặp chuyện khó khăn, tôi muốn chạy hết tốc lực tới bên và giúp sức cho người đó.

Trước khi tới chỗ Hitomi, tôi đã gặp chị Kotobuki ở gần phòng câu lạc bộ.

Chị Kotobuki sững người khi thấy tôi, thế rồi chị ấy cứ ngập ngập ngừng ngừng như muốn bắt chuyện.

Gò má chị ấy ửng hồng, môi dẫu ra, ánh mắt cứ liếc ra chỗ khác rồi lại đưa về, lúng búng trong miệng định nói lời gì đó, nhưng khi chạm mắt tôi, chị ấy lập tức cúi đầu, cắn môi và chạy mất.

Phải chăng chị ấy muốn xin lỗi vì đã đánh tôi...

Ngực tôi như bị bóp chặt trước khuôn mặt cau có như sắp khóc ấy.

... Em không biết người ta nghĩ gì mà nói ra được câu từ bỏ người mình thích.

Không biết những lời nói tôi thốt khỏi miệng lúc đó đã vang vọng như thế nào khi tới tai chị Kotobuki nhỉ?

Nỗi hối hận dâng tràn xâm chiếm tôi đến mức làm ngực tôi đau nhói lên như bị đâm hàng trăm nhát.

Trải qua vụ việc của chị Akari với anh Matsumoto, anh Mikami với chị Hinazawa, tôi đã biết rằng trên đời này có muôn vàn kiểu tình yêu. Có cả tình yêu khổ đau, có cả tình yêu tàn nhẫn. Có tình yêu đứt gánh giữa đường, có tình yêu dù chia cắt vẫn mãi không quên, và có tình yêu phải dần lòng từ bỏ...

"Thời tiết thật sự đẹp quá anh nhỉ! Bầu trời xanh ngắt một màu kìa!"

Tôi nằm chấn song bằng hai tay, ngửa lưng ra và ngẩng mặt lên trời. Bầu trời xanh đẹp lộng lẫy trải rộng bốn bề, như thấm vào đôi mắt.

"Anh Konoha hay lên sân thượng à?"

"Không hẳn thế. Chỉ là ngẫu nhiên hôm nay tôi có hứng vậy thôi."

Anh Konoha trả lời, gương mặt phảng phất chút gì đó cay đắng.

Chúng tôi cứ giữ nguyên tư thế ấy và ngắm khung cảnh xung quanh. Cả cây anh đào đang um tùm những tán lá xanh tươi lẫn cổng trường đều trông vô cùng nhỏ bé, tựa như một dấu chấm trong bức tranh toàn cảnh mà thôi.

"Cảm ơn anh đã giúp sức cho em trong vụ việc của chị Akari. Nếu anh Konoha không có mặt ở đó thì em đã không thể ngăn cản chị Akari rồi."

Anh Konoha đang chăm chú nhìn về phương xa. Nghe tôi nói, anh ấy nhìn xuống và lẩm bẩm.

"Chính tôi... mới là người chẳng làm nên chuyện gì nếu chỉ có một mình."

Tôi cứ hùng hổ nói ra chân tướng sự việc theo suy nghĩ của mình mà không tưởng tượng được hết rằng chị Akari sẽ cảm thấy thế nào sau khi nghe điều đó... Nếu không có cô thuyết phục, có lẽ chị Akari cứ vậy mà chết rồi..."

Nỗi buồn phiền lộ ra từ gương mặt nhìn nghiêng của anh Konoha. Hình như anh ấy cảm thấy có trách nhiệm về việc chị Akari định đi theo anh

Matsumoto, cho đến bây giờ vẫn còn suy sụp.

"Nhưng mà chị Akari sẽ sống."

"... Phải"

Anh ấy trả lời, mắt vẫn nhìn xuống dưới.

Ngực tôi thắt lại trước gương mặt nhìn nghiêng u sầu ấy.

Anh Konoha tiếp lời như đang độc thoại.

"Khi cô nhìn thẳng vào chị Akari và hét lên rằng Chikamatsu không thừa nhận việc tự tử đôi là đúng đắn, ông ấy không viết câu chuyện này với mục đích như vậy... cứ như tôi đã quay lại sân thượng ấy một năm về trước."

"Sân thượng...?"

Là ở đây á? Đầu mùa hạ một năm về trước, đã có gì xảy ra ở nơi này hay sao?

"Khi đó... tôi đã thấy... chồng lên hình ảnh của cô... rõ ràng... chẳng giống nhau chút nào... cuối cùng, cho đến bây giờ... tôi vẫn... dựa dẫm... vào người đó hay sao?"

Giọng anh ấy lí nhí nên tôi nghe không rõ lắm. Trong khi tôi mãi căng tai ra nghe thì anh Konoha quay mặt về phía tôi.

Khoảnh khắc bốn mắt gặp nhau, vai anh ấy run lên như dao động và ngay lập tức lại quay về tư thế cúi đầu.

Thế rồi anh ấy cứ ngậm chặt miệng như vậy, nhìn biểu cảm ấy tôi có cảm giác dường như anh ấy đang đau khổ lắm.

Cơn gió mát lành lay động tóc mái của anh Konoha.

Tóc tôi cũng khẽ bay bay phấp phới.

Bầu trời trong xanh, rót xuống những tia nắng sáng lên rực rỡ... Dù đang ở cạnh người tôi thương mến, ngực tôi vẫn rất đau.

Vì anh Konoha đang khổ sở... Vì trông anh ấy thật buồn rầu, nên tôi cũng thấy đau đớn khó khăn không sao chịu nổi.

Tôi thì thầm trong miệng.

"... Anh Konoha, trước đây anh đã nói... đừng thích tôi thì hơn... đúng không ạ? Vì dù có thích, cũng chỉ là vô ích."

Anh Konoha vẫn nhìn xuống và im lặng.

"Nhưng mà, cuối cùng thì, em vẫn thật sự thích anh Konoha nhiều lắm."

Liệu rằng có tồn tại bến đỗ cho thứ tình cảm phiền phức không gì ngăn cản hướng về một người này hay không?

Liệu rằng một ngày nào đó tôi có thể nắm lấy bằng chứng của tình yêu này hay không?

Tôi không biết.

Vậy nhưng bây giờ, tôi không thể bỏ cuộc.

Cho dù anh Konoha không nhìn về phía tôi, cho dù anh ấy luôn nghĩ về một người khác đang ở phương trời xa xôi ấy, tôi vẫn thích anh Konoha.

Tôi không nhìn rõ được nét mặt của anh Konoha vì tóc mái của anh che đi mất. Hình như anh ấy hơi cắn môi thì phải.

"Tôi thì ghét."

"O?"

Tôi nín thở. Anh Konoha chậm chậm ngẩng mặt lên và quay về phía tôi.

Thế rồi, anh ấy nhìn xoáy vào tôi... bằng cặp mắt hậm hực và giận dữ.

"Hinosaka Nano, tôi cực kỳ ghét cô!"

TÌNH ĐẦU CỦA CÔ GÁI VĂN

CHƯƠNG TẬP SỰ

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Miu một ngày nào đó

Miu một ngày nào đó

"Chuyện Konoha bị một con bé học sinh lớp 10 bám theo nhằng nhẵng là thế nào? Tại sao cậu không nói với tôi hả, Kazushi!"

Tôi hỏi dồn Akutagawa Kazushi khi cậu ta mang bánh pudding hồng trà tới cho tôi sau giờ học.

Tên này ngày nào cũng xuất hiện ở căn hộ chung cư nơi tôi bắt đầu sống một mình từ tháng trước. Với bộ mặt nghiêm túc, hằn hỏi từng li từng tí những chuyện vụn vặt như là "Cậu có gặp khó khăn gì không? Cửa và đường ống nước có bị hỏng không? Có biết cách dùng đồ điện không? Chắc cậu phải cần người xách đồ khi đi mua sắm chứ? Có biết từ chối lời mời chào mua báo không?"

Mỗi lần như thế, tôi lại phải nhịn để không hét toáng lên "Cậu là người được tổ chức tình nguyện phái đến hay là ông chú hàng xóm nhiệt tình nhiều chuyện đấy hả!". Tôi thật không thể tin được có người chui vào phòng của một cô gái sống một mình rồi kiểm tra từ cửa nẻo đến những thứ có trong tủ lạnh. Đây là hành vi xâm phạm quyền riêng tư!

Tuy nhiên hôm nay là tôi hẳn tin gọi cậu ta tới.

"... Sao hả? Cô ta là đứa con gái như thế nào?"

"Thế nào là sao?"

Kazushi lót đệm lên sàn và ngồi quỳ trên đó.

Tôi động khay đựng hồng trà lên mặt bàn. Mạnh đến mức người tôi run lên vì cái nạng bị mất thăng bằng.

"Tôi, nói, rồi, mà. Đứa học sinh mới vào trường đeo bám Konoha ấy. Tên là Hinosaka Nano phải không? Tôi đang hỏi con bé đó là kiểu con gái như thế nào."

Kazushi mắt tròn mắt dẹt trước thái độ hung hăng của tôi. Thế nhưng ngay lập tức cậu ta hỏi bằng giọng bình thản chẳng khác gì thường ngày.

"Asakura nghe được chuyện về em ấy từ ai?"

"... Kotobuki."

Tôi trả lời một cách khó chịu, thế là Kazushi trưng ra bộ mặt có vẻ bất ngờ.

"Cậu liên lạc với Kotobuki hả?"

"Thỉnh thoảng thôi. Không phải bọn tôi trở nên thân thiết hay gì đó tương tự đâu. Tôi chỉ ngẫu nhiên gửi tin nhắn để giết thời gian liền nhận lại một số lời than thở."

Khi Kotobuki gọi Hinosaka đứng lại ở hành lang và nói đôi lời khó chịu, cô nàng đã bất ngờ bị phản công, liền nổi cáu tát cho con bé một phát.

Việc đó khiến cô nàng vô cùng rầu rĩ, muốn xin lỗi nhưng lại không thể nói ra.

Tôi đã hồi âm qua điện thoại rằng, chẳng việc gì phải xin lỗi hết, hãy thả

10 hay 20 cái đinh găm vào dép đi trong nhà của con bé và gửi một tá thư bất hạnh cho nó.

Nếu là tôi, khi phải nghe những câu từ láo toét như là "Em không biết người ta nghĩ gì mà nói ra được câu từ bỏ người mình thích", tôi sẽ đẩy đứa đó ra ngoài cửa sổ cho rơi tự do luôn. Kotobuki vẫn dễ tính quá.

"Nè, mặt mũi thế nào? Có xinh hơn Kotobuki không?"

Bị tôi lườm, Kazushi nói với gương mặt nghiêm túc.

"Thế nào nhỉ? Tôi mới gặp có 2, 3 lần và cũng chẳng nói chuyện gì hết."

"Nghĩa là tầm thường không để lại ấn tượng gì?"

"Cũng không phải thế."

"Thế người ngợm thì sao?"

"Tôi nghĩ là nhỏ hơn mức trung bình."

"Thôi nào, giải thích cụ thể hơn coi. Béo? Gầy? Ngực thế nào? Tóc kiểu gì? Độ dài của váy là bao nhiêu?"

"Tôi không soi mói kỹ lưỡng nữ sinh khóa dưới như vậy đâu."

"Cậu thật vô dụng!"

Tôi đập bàn.

"Xin lỗi."

"Mà này, sao cậu lại uống hồng trà hả? Tôi đang nói chuyện quan trọng cơ mà!"

"Tôi nghĩ là nếu không uống nhanh thì sẽ nguội mất."

"Trà nguội thì đã sao!"

Tôi gào lên tức tối. Thấy vậy, hần mím cười đắc thắng với ánh mắt không hề nao núng chút nào.

"Vì Asakura đã đích thân pha cho tôi mà, nên tôi phải uống để thưởng thức chứ."

Tôi ghen giọng.

"T-Tôi pha trà cho Kazushi chẳng qua là vì tôi không muốn cậu nghĩ rằng một mình tôi không đun nổi ấm nước rồi lại tự tiện dùng bếp của tôi thôi. Không có ý gì hơn đâu, đừng có mà tưởng bở nhé."

"Tôi biết mà! Asakura pha trà rất cừ."

"Tôi không nói chuyện đó! Gừ! Mà nói đi nói lại, tất cả là tại Konoha đổ xiêu đổ vẹo trước một đứa nhóc mới vào trường! Kotobuki cũng cầu thả quá cơ. Phải bộc lộ sức mạnh tinh thần của bạn gái cũ, dẫn dắt đứa học sinh mới hỗn xược một trận nên thân rồi xua nó đi càng nhanh càng tốt chứ."

Kazushi nhẹ nhàng nói.

"Tôi thấy Inoue không đổ xiêu đổ vẹo đâu."

"Lời nói của Kazushi chẳng đáng tin cậy chút nào hết! Được rồi, tôi sẽ trực tiếp đến trường để xác minh. Kazushi, sau giờ học ngày mai hãy đợi tôi trước cổng trường."

... Hôm sau, Kazushi đứng nghiêm bên cổng trường, trông cứ như một anh lính. Nhìn thấy đám con gái trông có vẻ là đàn em khóa dưới vây lấy cậu ta, tôi tức lộn ruột. Sao lại phải đối đáp nghiêm trang như thế hả! Nổi bật quá đi

mất!

"Kazushi"

Tôi cất giọng lạnh như băng. Thấy vậy, ánh mắt cậu ta dịu đi một cách hiền lành.

"Tốt quá, Asakura. Cậu tự đến một mình được rồi."

"Đ-Đừng có đối xử với tôi như học sinh tiểu học."

Đám con gái xung quanh nhìn mặt và đôi nạng nhôm kẹp dưới hai cánh tay tôi bằng ánh mắt kinh ngạc rồi bỏ đi. Sao mà bức mình thế nhỉ?

"Hinosaka Nano có vẻ chưa rời trường phải không?"

Tôi nổi với giọng sắc lẹm, còn Kazushi chỉ bình thản trả lời.

"Chắc chắn là chưa. Trước khi ra đây tôi có ngó vào phòng học thì thấy em ấy vẫn đang nói chuyện với bạn cùng lớp. Vì hôm nay Inoue có việc bận nên hình như câu lạc bộ cũng không hoạt động đâu, do vậy chỉ cần đợi một lát là sẽ gặp ngay thôi."

"Thế thì tốt."

"Cậu đứng mãi không mệt à, Asakura?"

"Tôi còn chưa đứng đến 5 phút mà!"

Hết coi tôi là học sinh tiểu học lại đến đối xử như với người già, tên này càng lúc càng làm tôi điên tiết.

A... Sao cô không tới nhanh đi, Hinosaka Nano. Khi tôi ở ngoài cùng với Kazushi, đám con gái lúc nào cũng nhìn Kazushi cả. Sau đó, họ sẽ nhìn mặt

và nặng của tôi rồi trưng ra bộ mặt kinh ngạc. Thật khó hiểu. Tôi cảm thấy nhiều ánh nhìn hơn so với khi ở một mình và khó lòng giữ bản thân bình tĩnh. Không rõ vì sao nhưng những lúc như thế này, tâm trạng tôi luôn trở nên đáng thương và bức bối.

"Ê, tại sao lại đứng đằng trước thế hả? Cái lưng của cậu choán hết tầm nhìn của tôi còn gì. Vướng quá."

"Trông Asakura có vẻ không muốn bị người khác nhìn mà."

"Ừ..."

Bình thường là một kẻ cứng nhắc ù lì, thế mà thỉnh thoảng cậu ta lại tinh ý một cách khó hiểu. Tôi không biết phải xử trí thế nào với điểm này của Kazushi.

"Thật là, sao tôi phải làm cái trò như là theo dõi ngoại tình vậy hả? Đẳng nào Amano Tooko cũng đã không còn ở đây nữa rồi, Kotobuki cứ việc theo đuổi Konoha và trở lại làm bạn gái là xong hết. Thế mà lại bị một đứa con nít khóa dưới nói cho đuối lý đến mức suýt khóc nhè. Sức mạnh lúc cô nàng đến đánh nhau với tôi đi đâu hết rồi hả?"

Tôi đã nghĩ rằng... nếu bạn gái Konoha là Kotobuki thì không sao hết, thế mà..."

Giọng tôi khàn đi và nhỏ lại. Kazushi ôn tồn lên tiếng.

"Asakura lo lắng cho Kotobuki phải không? Cậu đã thành bạn bè với Kotobuki rồi đấy."

"Không phải, ngược."

Tôi thấp giọng lẩm bẩm, mặt vẫn quay sang một bên.

"Cậu thật sự là một kẻ tốt bụng ngô nghê nhỉ? Tôi có thể cho phép Kotobuki làm bạn gái Konoha là vì tôi biết rằng Konoha không bao giờ thích Kotobuki hơn tôi cả."

Ngực tôi đau nhói khi điều đó vừa được thốt ra khỏi bờ môi.

Thế nhưng, đó là suy nghĩ thật lòng. Konoha sẽ không thích Kotobuki Nanase nhiều hơn Asakura Miu được.

Kể cả khi Kotobuki trở thành bạn gái Konoha, tôi vẫn có thể là người con gái đặc biệt của Konoha. Konoha sẽ không vì Kotobuki mà làm những việc như là viết tiểu thuyết.

Kotobuki sẽ không cướp Konoha khỏi tôi. Nhưng, Amano Tooko thì khác.

Amano chắc chắn sẽ lấy đi Konoha.

Konoha sẽ không còn là Konoha của tôi nữa mà sẽ thuộc về Amano Tooko.

Tôi vẫn chưa đọc tiểu thuyết mà Konoha viết về Amano Tooko.

Nhưng tôi hiểu. Hiểu rằng đó là lá thư tình Konoha gửi tới Amano Tooko. Hiểu rằng trong đó chứa đầy tình cảm của Konoha hiện tại.

Giống như khi Konoha viết Tựa như bầu trời xanh dành riêng cho tôi...

Bởi tôi đã có dự cảm mọi chuyện sẽ thành như vậy, nên từ lần đầu tiên trông thấy Konoha và Amano ở cùng nhau, tôi đã căm ghét và sợ hãi "cô gái văn chương" tết tóc đuôi sam ấy. Hồi ấy, Konoha cũng đã cho Amano Tooko nhìn thấy bộ mặt mà tôi chưa từng thấy bao giờ.

"... So với việc bị Amano cướp đi thì Kotobuki vẫn tốt hơn gấp ngàn lần.

Chỉ có thể thôi..."

Ngực tôi đau nhức nhối như sắp sửa vỡ tung.

"Asakura..."

Kazushi đặt tay lên vai tôi.

"Cái gì, định an ủi là tôi đánh đấy."

"Hinosaka tới rồi."

"Hở! N-Này, tránh ra xem nào!"

Tôi hấp tấp đẩy Kazushi và thò mặt ra. Có hai nữ sinh mặc đồng phục mùa hè đang bước tới.

"Cái...! Chẳng phải là mỹ nhân à?!"

Một cô gái thanh mảnh tóc ngắn, đường nét mắt mũi trông giống hệt búp bê.

"Là cô bé tóc dài kia cơ!"

"Hả?"

Tôi dời ánh nhìn sang bên và ở đó có một đứa con gái nhỏ người, dáng vẻ mặt mũi trông đều non choẹt. Nếu so sánh với cô bé xinh đẹp bên cạnh thì còn không lọt vào mức trung bình. Con bé đang vui vẻ nói chuyện với bộ mặt vô tư.

"A! Anh Akutagawa! Tạm biệt anh!"

Hinosaka nhận ra Kazushi và tiến về hướng này để chào hỏi. Tôi vội vàng

núp vào sau lưng Kazushi.

"Ừ, chào em."

Khi tôi nhìn chằm chằm Hinosaka từ sau lưng Kazushi, mắt chúng tôi chạm nhau.

Hinosaka làm vẻ mặt khó hiểu, nhưng rồi lại nhẹ răng cười, sau khi cúi đầu, cô nàng quay lại chỗ cô bé xinh đẹp.

"... Không có cửa đâu."

Tôi thấp giọng lẩm bẩm và quay lưng.

"Asakura?"

"Gì chứ - Là như vậy à? Sao chứ, hoàn toàn bình thường thôi mà."

Tôi cười khúc khích, gõ đôi nạng lộc cộc xuống đất để tiến lên.

"Konoha không phải lolicon, thế nên tôi yên tâm rồi."

(Người bị thu hút bởi các bé gái)

Kazushi đuổi theo khi tôi đi ra xa khỏi tòa nhà.

Cậu ta đi bên cạnh tôi và nói bằng giọng bình thản như mọi ngày.

"Asakura, dù Inoue là số 1 của Asakura thì tôi cũng không phàn nàn gì hết. Chỉ cần tôi mãi mãi là số 2 của Asakura là được rồi."

Suýt nữa thì cái nạng của tôi trượt trên mặt đất.

"Ngốc! Tự dừng lại lời chuyện đó ra làm gì! Kazushi không có cửa đâu! Cậu là số 100 thì có!"

Phải, không có cửa đâu...

Tôi quay mặt đi với vẻ sững sĩa rồi hùng hổ bước đi, nhưng ngay sau đó lại cảm thấy bận tâm không rõ lý do và ngoái lại nhìn.

Đã không còn thấy bóng dáng Hinosaaka Nano ở đó nữa...

Không đời nào... Hinosaaka khác với Amano Tooko. Tôi không thấy Hinosaaka giống "cô gái văn chương" chút nào hết.

Thế mà tại sao khi Hinosaaka mỉm cười gương mặt của Amano Tooko lại hiện lên?

Một dự cảm lướt qua trái tim tôi trong khoảnh khắc... tôi đã thoáng nghĩ "Cần phải có đối sách thế nào đây", nhưng cuối cùng lại bật cười gạt nó đi. Tôi vừa đánh đá chầm chọc Kazushi vừa tiến bước trong tâm trạng nhẹ nhõm.

TÌNH ĐẦU CỦA CÔ GÁI VĂN

CHƯƠNG TẬP SỰ

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Lời tác giả

Xin chào các bạn, tôi là Nomura Mizuki. Đây là ngoại truyện của sê-ri "Cô gái văn chương". Konoha đã lên lớp 12 rồi. Sau đây câu chuyện sẽ tiếp diễn thêm một chút nữa thôi. Các bạn hãy theo dõi xem tình yêu của Nano sẽ đi đến đâu, mối quan hệ của cô bé với Konoha sẽ thay đổi như thế nào nhé.

Tác phẩm chủ đề lần này là Tự sát đôi ở Sonezaki. Việc tác phẩm được công diễn chỉ một tháng sau khi sự việc thực sự xảy ra mới đáng kinh ngạc làm sao! Tôi tưởng tượng không biết chán về những gì con người thời bấy giờ cảm nhận thấy khi xem vở kịch này, hay về những tiếng vỗ tay, những giọt nước mắt, sự hưng phấn của họ khi tấm màn sân khấu khép lại. Tôi cũng khuyên mọi người đọc thử tiểu sử của chính tác giả Chikamatsu Monzaemon, cảm giác giống như câu chuyện thành công đầy nhiệt huyết của một nhà biên kịch vậy.

Sugamo và Hongou xuất hiện trong tác phẩm đều là những địa điểm quen thuộc mà tôi vẫn thường đi qua trên đường về nhà từ nơi làm việc. Vì tôi thích vừa đi vừa ngẫm nghĩ chuyện này chuyện nọ, nên cũng có lần tôi mất khoảng ba tiếng để đi bộ từ công ty về tới nhà. Hiện nay, tuy không còn cửa hàng ăn senbei thỏa thích ở Sugamo nữa nhưng vẫn có rất nhiều cửa hàng shio daifuku đấy ~. Tôi ưng bánh ở cửa hàng ngay lối vào phố mua sắm vì độ dẻo của nó.

Bây giờ là phần thông báo. Tập 1 tác phẩm truyện tranh Cô gái văn

chương và tên hề thích chết của tác giả Kousaka Rito đăng cách tháng trên tạp chí Gangan Powered sẽ được bán ra vào ngày 24 tháng 4. Màu bìa là màu xanh, thực sự rất tuyệt vời! Tác phẩm cũng đã chuyển sang Gangan JOKER và từ nay sẽ được đăng hàng tháng. Nhân cơ hội này, các bạn nhất định hãy đọc thử nhé. Ngoài ra, chúng tôi cũng đang có kế hoạch cho anime bản chiếu rạp của "Cô gái văn chương"! Thông tin sẽ được công bố bất cứ lúc nào, các bạn hãy trông đợi nhé!

Tiếp theo sẽ là tuyển tập truyện ngắn thứ hai, với nội dung chính là câu chuyện về Kotobuki và Sorimachi với Mori. Theo dự kiến, tập này sẽ phát hành vào mùa hè nên tôi nghĩ nếu có thể viết cảnh có đồ bơi thì hay quá ~. Mong lại được nhận sự ủng hộ của mọi người. Hẹn gặp lại các bạn lần sau.

Ngày 23 tháng 3 năm 2009

Nomura Mizuki

Trong tác phẩm này có sử dụng những cụm từ được giải thích mang tính phân biệt đối xử nên tôi xin được trình bày tại đây rằng chúng được sử dụng để thể hiện sự kiện thực tế mang tính lịch sử, còn tác phẩm không hề có ý định cổ xúy cho sự phân biệt đối xử đó.

Trong truyện đã trích dẫn và tham khảo các tác phẩm dưới đây:

Demian, Herman Hesse, Takahashi Kenji dịch, NXB Shinchosha, phát hành ngày 13 tháng 11 năm Chiêu Hòa 26, tái bản lần 101 ngày 25 tháng 5 năm Bình Thành 19.

Tự sát đôi ở Sonezaki, Người đưa thư của thế giới bên kia, Tự sát vì tình ở Amijima, Chikamatsu Monzaemon, Suwa Haruo dịch và chú giải, NXB Kadokawa Gakugei, phát hành ngày 25 tháng 3 năm Bình Thành 19.

Chikamatsu Monzaemon, Kawatake Shigetoshi, NXB Yoshikawa

Koubunkan, phát hành ngày, 25 tháng 9 năm Chiêu Hòa 33, phát hành lần đầu với hình thức mới ngày 1 tháng 6 năm Chiêu Hòa 63.

Độc bằng tranh, Đại từ điển phong tục cuộc sống Edo, Tanahashi Masahiro/Murata Youji biên soạn, NXB Kashiwashobo, ngày 5 tháng 10 năm 2004.

Tuyển tập chọn lọc thời đại 5, Trí tuệ của kỹ nữ, Nakano Eizou, NXB Yuzankaku, ngày 25 tháng 7 năm 2003.

Vé mời đến với tự sát đôi - Thế giới tráng lệ của tình yêu và cái chết, Kobayashi Kyouji NXB Bungeishunju, ngày 20 tháng 12 năm 2005.